Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 2 października 2024 r.*

Dumping – Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Legitymacja procesowa – Reprezentatywne stowarzyszenie eksporterów – Artykuł 2 ust. 6a rozporządzenia (UE) 2016/1036 – Obliczanie wartości normalnej – Wybór odpowiedniego reprezentatywnego kraju – Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia 2016/1036 – Dostosowania – Brak współpracy – Artykuł 18 rozporządzenia 2016/1036 – Obliczanie marginesu dumpingu dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą – Definicja produktu objętego postępowaniem – Szkoda dla przemysłu Unii – Analiza szkody w odniesieniu do danego segmentu – Związek przyczynowy – Obliczanie podcięcia cenowego i marginesu szkody – Wskaźniki makroekonomiczne – Uprawnienia procesowe – Zachowanie poufności

W sprawie T-263/22

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME), z siedzibą w Beijing (Chiny), oraz pozostali skarżący, których nazwy wymieniono w załączniku [1], które reprezentowały R. Antonini, E. Monard oraz B. Maniatis, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisja Europejska, którą reprezentowali G. Luengo L. Di Masi i J. Zieliński, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popierana przez

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI), który reprezentowały B. O'Connor i M. Hommé, adwokaci,

interwenient,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: F. Schalin, prezes, G. Steinfatt i D. Kukovec (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

[1] Wykaz pozostałych skarżących jest dołączony wyłącznie do wersji doręczonej stronom.

sekretarz: I. Kurme, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lutego 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoich skargach skarżące, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) i inne osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku, wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/191 z dnia 16 lutego 2022 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2022, L 36, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim ich ono dotyczy.

I. Okoliczności powstania sporu

2 W następstwie skargi złożonej w dniu 6 listopada 2020 r. przez interwenienta, European Industrial Fasteners Institute, w imieniu przemysłu Unii Europejskiej, Komisja Europejska wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu elementów złącznych pochodzących z Chin na podstawie art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym").

3 W dniu 21 grudnia 2020 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2020, C 442, s. 6) zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego.

4 Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody i związku przyczynowego objęło okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwany dalej „okresem badanym").

5 CCCME wniosła o uznanie ją za zainteresowaną stronę, argumentując, że reprezentuje chiński przemysł elementów złącznych. Interwenient zakwestionował ten wniosek. Komisja uznała, że CCCME była upoważniona przez szereg chińskich producentów elementów złącznych do działania w ich imieniu i mogła być zainteresowaną stroną wyłącznie w zakresie, w jakim została upoważniona przez tych producentów elementów złącznych do ich reprezentowania.

6 W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wskazała, że wstępnie wybrała próbę producentów unijnych na podstawie wielkości produkcji i sprzedaży w Unii, mając również na uwadze ich położenie geograficzne i reprezentację małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Próba ta składała się z sześciu producentów unijnych z siedzibą w czterech różnych państwach członkowskich. Jeden z producentów unijnych wstępnie objętych próbą, MŚP, poinformował

Komisję, że nie był w stanie udzielić odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w kwestionariuszu. Z tego względu Komisja postanowiła dokonać zmiany próby producentów unijnych, zastępując to przedsiębiorstwo kolejnym pod względem wielkości MŚP w tym samym państwie członkowskim. W motywie 34 zaskarżonego rozporządzenia Komisja wyjaśniła, że zainteresowanym stronom należycie udostępniono informacje na temat metodyki zastosowanej przy doborze próby i nie otrzymano żadnych uwag dotyczących samej metodyki.

7 Podczas dochodzenia jeden z producentów unijnych objętych próbą poinformował Komisję, że nie będzie w stanie udzielić odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w kwestionariuszu. Inny producent unijny objęty próbą nie był w stanie w wystarczającym stopniu zagwarantować poprawności danych przekazanych do weryfikacji. Producenci ci zostali zatem zastąpieni przez dwóch kolejnych największych producentów pod względem wolumenu i sprzedaży, biorąc również pod uwagę rozmieszczenie geograficzne oraz szeroką gamę rodzajów produktów.

8 Do celów kontroli wyrywkowej producentów eksportujących Komisja dokonała wyboru trzech producentów eksportujących lub grup producentów eksportujących o największej wielkości wywozu, którą można było właściwie zbadać w dostępnym czasie, zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, tj. Jiangsu Yongyi Fastener Co., Ltd. („zwany dalej Jiangsu"), Ningbo Jinding Fastening Piece Co., Ltd. (zwany dalej „Ningbo Jinding") i Wenzhou Junhao Industry Co., Ltd. (zwany dalej „Wenzhou"). Komisja wyjaśniła, że konkretne rodzaje produktu wytwarzane przez wybrane przedsiębiorstwa nie stanowią kryterium, ponieważ wszystkie elementy złączne uznano za jeden produkt do celów dochodzenia.

9 Produktem objętym postępowaniem są niektóre elementy złączne z żeliwa lub stali innej niż ze stali nierdzewnej, a mianowicie głównie wkręty, śruby lub podkładki pochodzące z Chin.

10 Elementy złączne mogą być standardowe (zwane dalej „standardowymi elementami złącznymi") lub wykonane na podstawie rysunków technicznych klienta (zwane dalej „niestandardowymi elementami złącznymi"). W ramach tych samych norm krajowych lub międzynarodowych elementy złączne powinny posiadać takie same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, w szczególności wytrzymałość, tolerancję, wykończenie i powłokę. Ze względu na podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, a także zastosowania końcowe, do celów wydania zaskarżonego rozporządzenia wszystkie elementy złączne są traktowane jako jeden produkt.

11 Komisja uznała ponadto, że proces produkcji elementów złącznych nie ma sam w sobie znaczenia dla definicji produktu objętego dochodzeniem. W związku z tym wszystkie rodzaje produktu objętego postępowaniem, niezależnie od tego, czy są wytwarzane w procesie kucia na gorąco czy na zimno, były objęte dochodzeniem.

12 Komisja uznała, że dowody dostępne w momencie wszczęcia dochodzenia wskazywały na istnienie znaczących zakłóceń w Chinach w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego.

13 Po wysłuchaniu stron w tym względzie Komisja wybrała Tajlandię jako odpowiedni reprezentatywny kraj, który będzie można wykorzystać jako źródło informacji na temat nieznieksztalconych cen i kosztów na potrzeby ustalenia wartości normalnej produktów zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.

14 W zaskarżonym rozporządzeniu Komisja nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości od 22,1 % do 86,5 % na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin.

II. Żądania stron

15 Skarżące wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie mającym zastosowanie do skarżących;

– obciążenie Komisji i interwenienta kosztami postępowania.

16 Komisja, popierana przez interwenienta, wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności

17 Interwenient podnosi, że CCCME nie jest reprezentatywnym stowarzyszeniem w rozumieniu art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i że Komisja nie powinna była uznać CCCME za takie w trakcie postępowania administracyjnego poprzedzającego przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ CCCME nie reprezentuje interesów swoich członków, lecz interesy państwa chińskiego. I tak, pełnomocnictwo, które CCCME otrzymała od indywidualnych producentów eksportujących nie zmienia faktu, że ma ono na celu zapobieżenie konkurencji między jej członkami przy wywozie ich produktów do Unii. W konsekwencji legitymacja procesowa w rozumieniu art. 263 TFUE może opierać się wyłącznie na błędzie Komisji popełnionym w trakcie dochodzenia administracyjnego, a nie na cłach ustanowionych w rozporządzeniu podstawowym. W rezultacie interwenient zwrócił się do Sądu o zbadanie tej kwestii z urzędu.

18 Skarżące kwestionują powyższą argumentację.

19 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 142 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, interwencja może mieć na celu wyłącznie poparcie, w całości lub w części, żądań tej ze stron głównych. W niniejszej sprawie argumenty interwenienta dotyczące dopuszczalności skargi nie znajdują poparcia w żądaniach Komisji.

20 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd Unii może, w razie potrzeby z urzędu, rozważyć zarzut dotyczący bezwzględnej przeszkody procesowej polegającej na niespełnieniu przesłanek dopuszczalności określonych w art. 263 TFUE [zob. wyrok z dnia 22 czerwca 2021 r., Wenezuela/Rada (Oddziaływanie na państwo trzecie), C-872/19 P, EU:C:2021:507, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo].

21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty niebędące adresatami decyzji mogą powołać się na okoliczność, że decyzja dotyczy ich indywidualnie, w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, wyłącznie wtedy, gdy decyzja ta dotyczy ich z uwagi na pewne właściwe im cechy lub szczególne okoliczności odróżniające je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizujące je w podobny sposób jak adresata takiej decyzji (zob. wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 Do osób, które akt Unii może indywidualizować w sposób podobny do adresatów decyzji, należą osoby, które brały udział w procesie prowadzącym do przyjęcia tego aktu. Jednakże okoliczność, iż dana osoba wzięła udział w procesie wydawania takiego aktu, może zindywidualizować ją w kontekście tego aktu jedynie w przypadku, gdy gwarancje proceduralne dla tej osoby zostały przewidziane w przepisach prawa Unii. Dokładny zakres przysługującego jednostce prawa do zaskarżenia aktu prawa Unii zależy bowiem od jej sytuacji prawnej określonej w prawie Unii w celu ochrony jej uzasadnionych interesów przyznanych w ten sposób (zob. wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 W niniejszej sprawie w punkcie wprowadzającym do skargi uściślono, że niniejsza skarga została wniesiona, po pierwsze, przez CCCME, z jednej strony w imieniu jej członków wymienionych w załączniku A.2 (zwanych dalej „zainteresowanymi członkami CCCME”), a z drugiej strony na jej własny rachunek w odniesieniu do niektórych zarzutów, po drugie, po drugie, przez trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą Komisji, a po trzecie, przez pięciu innych chińskich producentów eksportujących nieobjętych próbą, których nazwy wymieniono w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia. Ani nazwy trzech producentów eksportujących objętych próbą, ani nazwy pięciu innych chińskich współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą nie zostały wymienione w załączniku A.2 dostarczonym przez skarżące jako członkowie CCCME i nie dostarczyli oni żadnych dokumentów potwierdzających ich przynależność do CCCME.

24 Przede wszystkim należy stwierdzić, że w odpowiedzi na pytanie Sądu dotyczące konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z wyroku z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja (C-478/21 P, EU:C:2023:685), wydanego po pisemnym etapie postępowania, CCCME przyznała, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim została wniesiona we własnym imieniu. Zapytana o to na rozprawie CCCME podniosła, że wszystkie zarzuty skargi zostały podniesione zarówno we własnym imieniu, jak i w interesie jej członków. W związku z tym CCCME nie podniosła żadnego zarzutu na własny rachunek w oderwaniu od pozostałych zarzutów.

25 Następnie, co się tyczy reprezentacji członków CCCME przed sądem przez tę ostatnią, z pkt 23 powyżej wynika, że w ramach niniejszej skargi CCCME zamierza reprezentować trzydzieści jeden przedsiębiorstw, których wykaz znajduje się w załączniku A.2 do skargi i w odniesieniu do których przedstawiła dokumenty potwierdzające ich przynależność do niej. Z załącznika tego wynika, że te trzydzieści jeden przedsiębiorstw są współpracującymi producentami eksportującymi nieobjętymi próbą.

26 Aby stowarzyszenie mogło w ważny sposób wnieść skargę do sądów Unii w imieniu swoich członków, istotne jest, po pierwsze, żeby osoby fizyczne i prawne, w imieniu których działa, były członkami tego stowarzyszenia, po drugie, żeby miało ono uprawnienia procesowe do

występowania w ich imieniu, po trzecie, żeby skarga ta została wniesiona w ich imieniu, po czwarte, żeby co najmniej jeden z jego członków, w imieniu których ono działa, mógł sam wnieść dopuszczalną skargę, i po piąte, żeby członkowie, w imieniu których ono działa, nie wnieśli równocześnie skargi do sądów Unii (zob. wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 83).

27 W niniejszej sprawie, po pierwsze, CCCME przedstawiła dowód przynależności do niej zainteresowanych członków, który nie został zakwestionowany.

28 Po drugie, statut przedstawiony przez CCCME w załączniku określa przedmiot działalności tego stowarzyszenia w taki sposób, że może on obejmować wszczynanie postępowań sądowych mających na celu obronę interesów jego członków przed środkami ochrony handlowej (wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 88).

29 Po trzecie, w skardze uściślono, że została ona wniesiona również w imieniu zainteresowanych członków.

30 Po czwarte, zainteresowani członkowie mogli wnieść skargę na zaskarżone rozporządzenie. W tym względzie art. 263 akapit czwarty TFUE przewiduje, że każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim tego postanowienia, skargę na akty, których jest adresatem, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, a także na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

31 W niniejszej sprawie przesłanka bezpośredniego oddziaływania jest spełniona, ponieważ zaskarżone rozporządzenie wywiera bezpośredni wpływ na sytuację prawną członków CCCME, a organy celne państw członkowskich, nie dysponując żadnym zakresem swobodnego uznania, mają obowiązek pobierać cła nałożone zaskarżonym rozporządzeniem (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 118 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 W odniesieniu do indywidualnego oddziaływania należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny, ponieważ mają zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych (zob. wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże ten charakter normatywny nie stoi na przeszkodzie temu, aby wspomniane rozporządzenia mogły dotyczyć indywidualnie tych producentów i eksporterów produktu objętego postępowaniem, którym zarzucane są praktyki dumpingowe na podstawie danych dotyczących ich działalności handlowej, takich jak przedsiębiorstwa produkcyjne i eksportujące, które są w stanie dowieść, że zostały zidentyfikowane w aktach Komisji lub że były objęte dochodzeniami przygotowawczymi (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 79).

33 W tym względzie należy stwierdzić, że zainteresowanymi członkami CCCME są producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem, którzy współpracowali z Komisją w trakcie dochodzenia i których nazwy wymieniono w załączniku, do którego odsyła art. 1 ust. 2 części

normatywnej zaskarżonego rozporządzenia. Wobec zainteresowanych członków CCCME będących pozostałymi przedsiębiorstwami współpracującymi, o których mowa w tym załączniku, w imieniu których wniosła ona niniejszą skargę, zastosowano cło antydumpingowe o określonej wysokości, innej niż przyjęta dla wszystkich pozostałych niezidentyfikowanych przedsiębiorstw, do których stosuje się zaskarżone rozporządzenie. W związku z tym owo rozporządzenie dotyczy tych członków bezpośrednio i indywidualnie.

34 Po piąte, żaden z zainteresowanych członków CCCME nie wniosła skargi równoległej w stosunku do skargi rozpatrywanej w niniejszej sprawie.

35 W związku z tym przesłanki dopuszczalności, o których mowa w pkt 26 powyżej, są spełnione.

36 Jednakże z orzecznictwa wynika, że skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe, jeżeli zostanie uwzględniona, pociąga za sobą stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na stronę skarżącą, natomiast wspomniane stwierdzenie nieważności nie ma wpływu na ważność innych elementów tego rozporządzenia, a w szczególności na cło antydumpingowe mające zastosowanie do innych podmiotów gospodarczych. Wynika stąd, że jeśli chodzi o reprezentowanie przez CCCME jej członków przed Sądem w ramach niniejszej skargi, jedynie zainteresowani członkowie CCCME, w imieniu których wniesiono niniejszą skargę, mogliby skorzystać ze stwierdzenia nieważności, gdyby skarga wniesiona w ich imieniu przez CCCME została uwzględniona przez Sąd (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 110, 112). Członkami tymi są Haining Hisener Trade Co., Ltd, Changshu City Standard Parts Factory Co., Ltd., Ningbo Nanjubaoge Fastener Manufacturing Co. Ltd, Jinan Star Fastener Co., Haiyan Xinglong Fastener Co., Ltd, Zhejiang Excellent Industries Co. Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Zhejiang New Shengda Fastener Co., Ltd., Shanghai East Best Foreign Trade Co., Ltd., Lianyungang Suli Hardware Technology Co., Ltd., Yuyao Alfirste Hardware Co., Ltd, Zhejiang Chaoboer Hardware Co., Ltd, Haiyan Shangxin Standarf Parts Co., Ltd, Jiaxing Shangxiang Import and Export Co., Ltd, Zhejiang Tianyuan Metal Products Co., Ltd, Jiashan Xiaohai Metal Products Factory, Jia Xing Tai Cheng Aoto Parts Co., Ltd, Haiyan Yousun Entreprise Co., Ltd, Haiyan Wancheng Fasteners Co., Ltd., EC International (Nantong) Co., Ltd., Jiaxing Zhengying Hardware Co., Ltd, SSF Industrial Co. Limited, Zhe Jiang World Win Fastener Co., Ltd, Haiyan Tianqi Standard Parts Co., Ltd, Jiashan Sanxin Fastener Company Limited, Jiaxing Huanhuan Tong Plastic Industry Co., Ltd, Yuyao Zhenrui Metal Co., Beijing Jinzhaobo High Strength Fastener Co., Ltd., Jiashan Yongxin Fastener Co., Ltd, Haiyan Yihui Hardware Technology Co., Ltd et Shanghai Moregood Hardware Co., Ltd.

37 Wynika z tego, że niniejsza skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME w imieniu jej trzydziestu jeden członków wymienionych w pkt 36 powyżej będących producentami eksportującymi, którzy współpracowali z Komisją w ramach dochodzenia prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, przez trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą oraz przez pięciu innych współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą, którzy nie dostarczyli zaświadczenia o przynależności do CCCME.

B. Co do istoty

38 W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego oraz zasady dobrej administracji przy ustalaniu wartości normalnej, drugi – naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, w zakresie, w jakim Komisja nie dokonała niezbędnych dostosowań danych dotyczących kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (zwanych dalej „SGA") oraz zysków tajlandzkich producentów, trzeci – naruszenia art. 18 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, art. 6.8 porozumienia w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym"), zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego WTO (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), oraz załącznika II do porozumienia antydumpingowego (Dz.U. 1994, L 336, s. 118, zwanego dalej „załącznikiem II"), w kontekście określenia kosztów pracy dwóch producentów eksportujących objętych próbą, czwarty – naruszenia art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego przy określaniu marginesu dumpingu w odniesieniu do producentów eksportujących nieobjętych próbą, piąty – naruszenia art. 3 ust. 2, 3, 5 i 6 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia z uwagi na brak uwzględnienia różnicy między standardowymi i niestandardowymi elementami złącznym w ramach oceny szkody i związku przyczynowego, szósty – naruszenia art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w związku z przeprowadzoną przez Komisję analizą podcięcia cenowego w zakresie, w jakim zostało ono ustalone w odniesieniu do jedynie 24 % produkcji producentów unijnych objętych próbą, siódmy – naruszenia art. 3 ust. 2, 3 i 6 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Komisja, w ramach analizy skutków cenowych i ustalania marginesu szkody, porównała chińskie ceny względem dystrybutorów z cenami unijnymi względem użytkowników końcowych, ósmy – naruszenia art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Komisja nie przeprowadziła obiektywnej oceny na podstawie zebranych dowodów w odniesieniu do makroekonomicznych wskaźników szkody, a dziewiąty – naruszenia art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego oraz prawa skarżących do obrony przez Komisję z powodu zachowania poufności w odniesieniu do niektórych danych w trakcie postępowania administracyjnego.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego oraz zasady dobrej administracji

39 Na wstępie należy przypomnieć, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, a to ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo). Kontrola sądowa takiej oceny musi zatem ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika również, że dokonywana przez Sąd kontrola dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez te instytucje. Kontrola ta ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym

Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie. (zob. wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

41 Co więcej, należy przypomnieć, że ustalenie wartości normalnej stanowi jeden z podstawowych etapów, które powinny umożliwić stwierdzenie wystąpienia ewentualnego dumpingu (wyroki: z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 19; z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20).

42 Niemniej jednak z utrwalonego orzecznictwa wynika, że instytucje Unii korzystają z szerokiego zakresu uznania w zakresie ustalania wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej (zob. wyrok z dnia 19 września 2019 r., Zhejiang Jndia Pipeline Industry/Komisja, T-228/17, EU:T:2019:619, pkt 126 i przytoczone tam orzecznictwo), a wybór odpowiedniego reprezentatywnego kraju w tym celu objęty jest również szerokim zakresem uznania przysługującym instytucjom Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. Jednakże zakres uznania Komisji jest ograniczony w ramach art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, gdyż wybrany kraj powinien mieć podobny poziom rozwoju gospodarczego jak kraj wywozu (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 127 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Zostało także orzeczone, że należy w szczególności dokonać weryfikacji, czy Komisja nie pominęła istotnych lub ważnych informacji celem stwierdzenia adekwatności wybranego kraju oraz czy akta sprawy zostały zbadane z pełną starannością wymaganą, by móc stwierdzić, iż wartość normalna produktu objętego postępowaniem została określona w sposób właściwy i uzasadniony. Orzecznictwo to można zastosować w sytuacjach, w których występowanie znaczących zakłóceń w kraju wywozu uzasadnia posłużenie się danymi z odpowiedniego reprezentatywnego kraju do celów obliczenia wartości normalnej, co oznacza również badanie złożonych sytuacji gospodarczych i politycznych (zob. wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 128 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 To w świetle tych zasad należy zbadać zarzut pierwszy skarżących dotyczący obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem, który dzieli się na pięć części.

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej wyboru Tajlandii jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w celu obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem

45 W pierwszej części zarzutu pierwszego skarżące podnoszą przede wszystkim, że Komisja nie powinna była uznać Tajlandii za odpowiedni reprezentatywny kraj w ramach niniejszego dochodzenia ze względu na przywóz do tego państwa walcówki specjalnego gatunku pochodzącej z Japonii, następnie, że baza danych wykorzystana przez Komisję w celu obliczenia kosztów SGA i zysków nie została prawidłowo wybrana i wreszcie, że Komisja powinna była dokonać dostosowań tych danych w celu obliczenia wartości normalnej w sposób najbardziej zbliżony do wartości produkcji chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

1) W przedmiocie cen surowców niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem w Tajlandii

46 Skarżące twierdzą zasadniczo, że Komisja nie powinna była uznać Tajlandii za „odpowiedni reprezentatywny kraj" w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego ze względu na cenę walcówki wysokiej jakości przywożonej z Japonii do Tajlandii, która jest surowcem do produkcji produktu objętego postępowaniem. CCCME przedstawiła w trakcie postępowania administracyjnego wiele danych i dowodów wskazujących na to, że ceny przywozu do Tajlandii nie odpowiadały kosztom produkcji chińskich producentów objętych próbą, ponieważ owi producenci wywozili do Unii prawie wyłącznie standardowe elementy złączne i bardzo niewiele specjalnych elementów złącznych. Natomiast walcówka specjalnego gatunku pochodząca z Japonii jest wykorzystywana do szczególnych zastosowań, a nie do produkcji standardowych elementów złącznych. Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja nie zbadała w sposób prawidłowy istotnej różnicy cen wynoszącej 17 % między japońskim wywozem do Tajlandii z jednej strony a wywozem do pięciu innych głównych krajów wywozu z drugiej strony.

47 Skarżące uważają, że koszty produkcji w Tajlandii nie „odpowiadają" kosztom produkcji chińskich producentów eksportujących w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Nakładając nadmierny ciężar dowodu, Komisja naruszyła również zasadę dobrej administracji.

48 Komisja kwestionuje argumentację skarżących. Ponadto podnosi ona, że zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji nie został poparty przez skarżące dowodami i że w konsekwencji jest on niedopuszczalny.

i) W przedmiocie dopuszczalności zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji

49 W odpowiedzi na pytanie Sądu dotyczące niedopuszczalności zarzutu szczegółowego podniesionego przez Komisję w odpowiedzi na skargę skarżące wyjaśniły na rozprawie, że zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji dotyczy nadmiernego ciężaru dowodu, jaki nałożyła na nie Komisja, ponieważ przedstawiły one w sposób obszerny powody, dla których uwzględnione przez Komisję dane nie były najbardziej adekwatne i dostarczyły wystarczających informacji.

50 Z zasady dobrej administracji, należącej do zasad ogólnych prawa Unii, wynika w istocie, że ciężar dowodu nałożony przez instytucje na producentów eksportujących na mocy art. 2 ust. 6a lit. c) nie może być nadmierny (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 W związku z tym, jeśli chodzi o dopuszczalność zarzutu szczegółowego dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji, wystarczy stwierdzić, że argument ten został poparty dowodami w argumentacji skarżących przedstawionej w ramach pierwszej części zarzutu pierwszego, w której kwestionują one wybór Tajlandii jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, pomimo że dostarczyły one Komisji dowodów wskazujących na to, iż odnośny kraj nie stanowi odpowiedniego reprezentatywnego kraju do obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem.

52 Należy zatem oddalić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.

ii) W przedmiocie zasadności wyboru Tajlandii jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju w celu obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem

53 Artykuł 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi, co następuje:

„a) w przypadku stwierdzenia, przy stosowaniu niniejszego lub innego odpowiedniego przepisu niniejszego rozporządzenia, że ze względu na istnienie w kraju wywozu znaczących zakłóceń w rozumieniu lit. b) nie jest właściwe stosowanie cen i kosztów krajowych w tym kraju, wartość normalną konstruuje się wyłącznie na podstawie kosztów produkcji i sprzedaży odzwierciedlających niezniekształcone ceny lub wartości odniesienia, zgodnie z poniższymi zasadami.

Źródła, które Komisja może wykorzystać, obejmują [w szczególności]:

– stosowne koszty produkcji i sprzedaży w odpowiednim reprezentatywnym kraju o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego jak kraj wywozu, o ile stosowne dane na temat kosztów są łatwo dostępne; w przypadku gdy jest więcej takich krajów, pierwszeństwo przyznaje się, w stosownych przypadkach, krajom z odpowiednim poziomem ochrony socjalnej i ochrony środowiska;

– jeżeli uzna to za stosowne – niezniekształcone międzynarodowe ceny, koszty lub wartości odniesienia; lub

– koszty krajowe, ale tylko jeśli zostanie potwierdzone, że nie są zniekształcone, w oparciu o dokładne i odpowiednie dowody, w tym w ramach przepisów dotyczących zainteresowanych stron w lit. c).

Bez uszczerbku dla art. 17, ocena ta jest przeprowadzana oddzielnie dla każdego eksportera i producenta.

Skonstruowana wartość normalna obejmuje niezniekształconą i odpowiednią kwotę kosztów administracyjnych, kosztów sprzedaży i kosztów ogólnych oraz zyski;

b) znaczące zakłócenia to te zakłócenia, które występują wówczas, gdy podane ceny lub koszty, w tym koszty surowców i energii, nie wynikają z działania sił rynkowych, ponieważ wywiera na nie wpływ istotna interwencja rządowa. Przy ocenie istnienia znaczących zakłóceń uwzględnia się m.in. potencjalny wpływ jednego z następujących elementów lub kilku z nich:

– rynek jest w znacznej mierze obsługiwany przez przedsiębiorstwa będące własnością władz kraju wywozu lub będące pod kontrolą lub politycznym nadzorem tych władz lub też działające zgodnie ze wskazówkami tych władz,

– obecność przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach umożliwia ingerowanie w ceny lub koszty,

– polityka publiczna lub działania publiczne, które faworyzują dostawców krajowych lub w inny sposób wpływają na działanie sił rynkowych,

– brak, dyskryminujące stosowanie bądź niedostateczne egzekwowanie przepisów dotyczących upadłości, prawa spółek czy prawa rzeczowego,

– zniekształcone koszty wynagrodzeń;

– dostęp do finansowania uzyskuje się dzięki instytucjom, które wdrażają cele polityki publicznej lub w inny sposób nie działają niezależnie od państwa;

[…]”.

54 Zgodnie z motywem 220 zaskarżonego rozporządzenia Komisja oparła swój wybór odpowiedniego reprezentatywnego kraju na trzech kryteriach, a mianowicie na poziomie rozwoju gospodarczego podobnym do poziomu Chin, produkcji produktu objętego postępowaniem w tym państwie oraz dostępności odpowiednich danych publicznych.

55 W trakcie dochodzenia Komisja opublikowała dwie noty do akt sprawy dotyczące źródeł wykorzystanych do ustalenia wartości normalnej, w odniesieniu do których zwrócono się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag. Z noty do akt sprawy opublikowanej w dniu 5 lutego 2021 r. (zwanej dalej „pierwszą notą”) wynika, że Komisja ustaliła istnienie znaczącej produkcji produktu objętego postępowaniem w ośmiu państwach o podobnym poziomie gospodarczym jak w Chinach, ale udało jej się znaleźć łatwo dostępne odpowiednie dane wyłącznie w odniesieniu do Brazylii, Rosji, Turcji i Tajlandii. Zgodnie z motywem 223 zaskarżonego rozporządzenia w nocie do akt sprawy opublikowanej w dniu 4 maja 2021 r. (zwanej dalej „drugą notą”), Komisja potwierdziła dostępność danych również w odniesieniu do Malezji.

56 Analizując dane dotyczące przywozu do pięciu potencjalnych reprezentatywnych krajów, Komisja zauważyła, że ponad 75 % przywozu surowca użytego do produkcji produktu objętego dochodzeniem w Brazylii i Malezji pochodziło z Chin i państw niebędących członkami WTO wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. 2015, L 123, s. 33). Ponieważ zakłócenia mogły mieć wpływ na ceny tego przywozu, co z kolei mogło zniekształcić pozostałą wielkość przywozu, Komisja przeanalizowała ten przywóz pod kątem jego wartości bezwzględnych i cen oraz stwierdziła, że Brazylia i Malezja dysponują gorszej jakości zestawem łatwo dostępnych danych dotyczących wartości nieznieksztalconej. Rosja została odrzucona, ponieważ żadna z zainteresowanych stron nie opowiedziała się za nią. Tajlandię preferowała Turcję, ponieważ z jednej strony Tajlandia posiadała większą wielkość przywozu czterech głównych surowców wykorzystywanych do produkcji produktu objętego dochodzeniem, a z drugiej strony podlegała niższym należnościom celnym przywozowym w odniesieniu do tych czynników produkcji.

57 Komisja wezwała zainteresowane strony do zgłaszania uwag i przedstawienia ogólnodostępnych informacji na temat nieznieksztalconych wartości każdego z czynników produkcji. Z akt sprawy wynika, że skarżące, a w szczególności CCCME i trzej chińscy producenci eksportujący objęci próbą, mogli, jako zainteresowane strony, zapoznać się z aktami Komisji i przedstawić uwagi na temat wyboru odpowiedniego reprezentatywnego kraju.

58 W odpowiedzi na uwagi CCCME dotyczące tego, co uznała za surowce wysokiej jakości pochodzące z Japonii, Komisja przeanalizowała japońskie ceny eksportowe czterech głównych surowców w celu ustalenia, czy występują zakłócenia wskazujące na to, że przywóz z Japonii do Tajlandii nie podlegał zasadom rynkowym. Z motywu 232 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w okresie objętym dochodzeniem Tajlandia była jednym z pięciu głównych rynków eksportowych Japonii i reprezentowała 17 % łącznego wywozu z Japonii tych surowców, podczas

gdy pięć pierwszych krajów wywozu, z wyłączeniem Chin, reprezentowało ponad 60 % wywozu z Japonii. Średnia cena eksportowa do Tajlandii była o 17 % wyższa od średniej ceny eksportowej stosowanej do pozostałych pięciu głównych krajów wywozu. Komisja stwierdziła, że japońskie ceny eksportowe stosowane w wywozie do Tajlandii nie były nadmiernie wysokie lub niereprezentatywne. W konsekwencji Komisja uznała, że japoński wywóz do Tajlandii nie mógł podważyć reprezentatywnego charakteru tego państwa do celów dochodzenia dotyczącego produktu objętego postępowaniem.

59 Należy zatem zbadać, czy w niniejszej sprawie Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając Tajlandię za odpowiedni reprezentatywny kraj do celów obliczenia wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem. W tym kontekście, biorąc pod uwagę fakt, że ciężar dowodu spoczywa na skarżących, które powinny zaproponować przekonujące dowody na poparcie swoich twierdzeń, należy zbadać, czy przedstawiły one dowody mogące wskazywać, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 39 powyżej, wybierając Tajlandię jako odpowiedni reprezentatywny kraj (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 131 i przytoczone tam orzecznictwo).

60 Na wstępie należy stwierdzić, że skarżące nie kwestionują w ramach niniejszej skargi ustaleń Komisji zawartych w zaskarżonym rozporządzeniu dotyczących istnienia dowodów w momencie wszczęcia dochodzenia, które wskazywały na istnienie znaczących zakłóceń w Chinach w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. Ponadto nie kwestionują one faktu, że poziom rozwoju gospodarczego Tajlandii jest zazwyczaj podobny do poziomu rozwoju gospodarczego Chin.

61 W tym względzie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że Komisja wezwała wszystkich chińskich producentów eksportujących do przedstawienia informacji na temat materiałów stosowanych do produkcji elementów złącznych w celu obliczenia ceny, jaką producent elementów złącznych zapłaciłby w Tajlandii za surowce dostarczone do zakładu. Przy definiowaniu surowców potrzebnych do produkcji produktu objętego dochodzeniem Komisja wykorzystała metodę globalnego zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów opracowaną przez Radę Współpracy Celnej, obecnie Światową Organizację Celną, i określiła odpowiednie kody Systemu Zharmonizowanego (HS). Komisja wyjaśniła, że w celu uzyskania nieznieksztalconych cen odpowiednich surowców w odpowiednim reprezentatywnym kraju była zobowiązana do stosowania przybliżonych cen na podstawie dostępnych jej danych.

62 Jak potwierdziły skarżące na rozprawie, nie kwestionują one jako takiej definicji kodów HS, które określają surowce niezbędne do wytworzenia produktu objętego postępowaniem. Tymczasem Komisja ustaliła, co nie zostało zakwestionowane przez skarżące, że metoda ta zakłada w pewnym stopniu szacunkowe obliczenie w zakresie, w jakim kilka cech surowca może być objętych tym samym kodem HS w różnych proporcjach. W związku z tym trudno jest ustalić dokładną zbieżność między kodami HS poszczególnych producentów.

63 Skarżące twierdzą natomiast, że Komisja powinna była dostosować dane, którymi dysponowała, a w szczególności pominąć wartości dotyczące przywozu walcówki pochodzącej z Japonii do Tajlandii, ponieważ walcówka ta była lepszej jakości niż ta, którą użyli chińscy producenci eksportujący objęci próbą, i w sposób nieuzasadniony podwyższyła ona cenę wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem.

64 Skarżące definiują walcówkę wysokiej jakości jako związaną z niestandardowymi elementami złącznymi, ponieważ te ostatnie są zasadniczo przeznaczone dla sektorów, w których wykorzystuje się elementy złączne lepszej jakości. Należy jednak stwierdzić w tym względzie, po pierwsze, że nawet w sektorach, do których się odnoszą, w szczególności w sektorze motoryzacyjnym lub lotniczym, wykorzystywane elementy złączne mogą być zarówno standardowe, jak i niestandardowe. W każdym razie, zgodnie z definicją produktu objętego dochodzeniem przez Komisję, niniejsze dochodzenie dotyczy zarówno elementów standardowych, jak i niestandardowych.

65 Po drugie, skarżące nie dowodzą szczególnej obecności, pod względem procentowym, walcówki specjalnego gatunku w ramach standardowych lub niestandardowych elementów złącznych. W tym względzie powołują się one na wizyty w fabrykach tajlandzkich przedstawicieli European Fasteners Distributor Association (zwanego dalej „EFDA") oraz na oświadczenia tych przedstawicieli potwierdzające wykorzystanie walcówki specjalnego gatunku w tajlandzkim sektorze motoryzacyjnym. Jednakże elementy te nie mogą stanowić wiarygodnego i obiektywnego dowodu wykazującego na to, że wszyscy tajlandzcy producenci elementów złącznych ograniczali się do tej produkcji. Należy bowiem przypomnieć w tym względzie, że w trakcie dochodzenia Komisja jest zobowiązana upewnić się co do prawdziwości informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, na których są oparte ich stwierdzenia. Taki obowiązek weryfikacji jest w kontekście nakładania środków antydumpingowych wyrazem bardziej ogólnej zasady, która nakłada na każdą instancję, niezależnie od przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, obowiązek przeprowadzenia konkretnej analizy i oparcia jej oceny na wystarczających dowodach (zob. podobnie wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., Yieh United Steel/Komisja, T-607/15, EU:T:2019:831, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 Po trzecie, należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły konkretnych dowodów dotyczących proporcji włączenia walcówki do niestandardowych elementów złącznych, które Komisja mogłaby wykorzystać. Z jednej strony, jak wskazała Komisja, skarżące nie były w stanie udowodnić, że walcówka specjalnego gatunku nie była wykorzystywana przez chińskich producentów eksportujących elementy złączne. Ponadto, jak wynika z załącznika B.1 do odpowiedzi na skargę, czego skarżące nie kwestionują, w 2020 r. Chiny były pierwszym państwem wywozu walcówki objętej odpowiednimi kodami z Japonii. Tak więc walcówka „specjalnego gatunku" pochodząca z Japonii była również przywożona do Chin w znacznych ilościach.

67 Z drugiej strony Komisja wyjaśniła w motywie 301 zaskarżonego rozporządzenia, że w oparciu o poufne dane przedstawione przez jedną ze stron elementy złączne dla sektora motoryzacyjnego stanowiły mniej niż 50 % całkowitego popytu na przemysłowe elementy złączne w Tajlandii w 2018 r., a zatem w Tajlandii istniał popyt na surowce do produkcji standardowych, jak i niestandardowych elementów złącznych.

68 Tym samym skarżące nie poparły dowodami swojego twierdzenia, zgodnie z którym przywóz z Japonii stanowił głównie przywóz walcówki specjalnego gatunku. W każdym razie okoliczność, że dany surowiec jest lepszej jakości, a zatem droższy, nie wystarcza do podważenia dokładności lub prawdziwości tych danych. Nie oznacza to zatem, że informacja ta powinna zostać pominięta w ramach obliczenia wartości normalnej.

69 Po czwarte, skarżące przekazały tabele „czynników produkcji” dotyczące różnic w cenach poszczególnych rodzajów walcówki. Nie przedstawiono jednak żadnych konkretnych dowodów na podział tych walcówek w ramach wytwarzania produktu objętego postępowaniem. Wynika z tego, że elementy te mogą dotyczyć produktów, które nie są objęte dochodzeniem. Tabele nie stanowią zatem wystarczającego dowodu, aby podważyć wartości uwzględnione przez Komisję.

70 W każdym razie, jak wynika z pkt 61 powyżej, odpowiednie kody HS obejmują rodzaje i właściwości surowców, które nie są wykorzystywane do produkcji elementów złącznych. Jest to zgodne z metodą wybraną przez Komisję w ramach szerokiego zakresu uznania, jaki przysługuje jej przy określaniu odpowiedniego reprezentatywnego kraju w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. O ile bowiem wspomniany artykuł określa pewne kryteria wyboru kraju, o tyle nie określa on dokładnej metody, którą Komisja powinna stosować przy obliczaniu wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem na podstawie danych z państwa innego niż kraj bezpośrednio objęty dochodzeniem.

71 Ponadto należy przypomnieć, że wartość normalna produktu objętego postępowaniem została obliczona na podstawie całego przywozu do Tajlandii, a nie tylko na podstawie przywozu pochodzącego z Japonii. Zgodnie z motywem 301 zaskarżonego rozporządzenia przywóz czterech głównych surowców z Japonii do Tajlandii stanowi około 33 % łącznego przywozu tych surowców.

72 Po piąte, co się tyczy argumentu skarżących, zgodnie z którym średnia cena eksportowa z Japonii do Tajlandii była o 17 % wyższa od średniej ceny eksportowej do pięciu innych głównych państw wywozu, z motywu 232 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Tajlandia reprezentowała 17 % łącznego wywozu z Japonii tych surowców, podczas gdy pięć pierwszych krajów wywozu, z wyłączeniem Chin, reprezentowało ponad 60 % wywozu z Japonii. Średnia cena eksportowa do Tajlandii była o 17 % wyższa od średniej ceny eksportowej stosowanej do pozostałych pięciu głównych krajów wywozu. Komisja uznała, że nie świadczy to o konieczności nieuwzględnienia japońskich danych, ponieważ japońskie ceny eksportowe stosowane w wywozie do Tajlandii nie były nadmiernie wysokie lub niereprezentatywne. Zapytana o to na rozprawie Komisja podniosła, że japońskie ceny w wywozie do Tajlandii stanowiły jedynie wyższą wartość w przedziale. Żaden dowód nie pozwala w istocie na stwierdzenie, że ta różnica między japońskimi cenami eksportowymi stosowanymi w wywozie do Tajlandii w porównaniu z innymi krajami nie odpowiada normalnemu mechanizmowi rynkowemu, oraz na podważenie wyboru Tajlandii jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju.

73 W każdym razie, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 59 powyżej, do skarżących należało przedstawienie wystarczających dowodów w celu wykazania, że różnica ta miała bezpośredni wpływ na obliczenie wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem. W tym względzie należy ponadto stwierdzić, że pomimo swojej argumentacji w tym zakresie skarżące nie przedstawiły dowodu na wykorzystanie przez Komisję nieprawdziwych danych, innymi słowy zmienionych danych lub które nie odpowiadają rzeczywistości.

74 W drugiej kolejności, co się tyczy tego, że koszty tajlandzkie odpowiadają kosztom poniesionym przez producentów eksportujących objętych próbą, należy zauważyć, że zgodnie z motywem 198 zaskarżonego rozporządzenia Komisja stwierdziła, iż chiński przemysł elementów złącznych korzysta z rządowych wytycznych i interwencji rządu dotyczących stali, która stanowiła główny surowiec do produkcji elementów złącznych. W związku z tym Komisja stwierdziła w motywie 206 zaskarżonego rozporządzenia, że na koszty nakładów, a w szczególności surowców miały również wpływ znaczące zakłócenia.

75 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że szeroki zakres uznania, jakim dysponuje Komisja w dziedzinie środków ochrony handlowej, obejmuje również ocenę sytuacji faktycznej, prawnej i politycznej występującej w państwie, którego dotyczy postępowanie, którą musi ona ocenić w celu ustalenia, czy eksporter działa w warunkach rynkowych bez znacznej ingerencji państwa (wyrok z dnia 11 września 2014 r., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada, T-443/11, EU:T:2014:774, pkt 163).

76 Prawdą jest, że Komisja powinna obliczyć wartość normalną produktu objętego dochodzeniem, jaka miałaby zastosowanie do producentów eksportujących z państwa, którego dotyczy postępowanie, przy braku zakłóceń. Jednakże z brzmienia art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jasno wynika, że wartość normalna jest obliczana wyłącznie na podstawie danych pochodzących z wybranego reprezentatywnego kraju. W związku z tym Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, ustalając wartość normalną z uwzględnieniem kosztów surowców ponoszonych przez tajlandzkich producentów elementów złącznych.

77 Ponadto, jak wynika z orzecznictwa, ponieważ Chiny są jedną z najważniejszych gospodarek na świecie, wymaganie od Komisji wybrania jako reprezentatywnego kraju państwa z równoważną gospodarką byłoby nieracjonalne (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 135). Wynika z tego, że Komisja może w ramach przysługującego jej szerokiego zakresu uznania dokonać pewnych przybliżeń przy obliczaniu wartości normalnej, o ile wspomniane przybliżenia są uzasadnione danymi, którymi dysponuje. Jak twierdzi Komisja, stosowanie kodów HS wymaga przybliżeń, ponieważ nie odzwierciedla dokładnie surowców w konkretnych proporcjach wykorzystywanych przez producentów eksportujących objętych próbą.

78 Z powyższych rozważań wynika, że skarżące nie wykazały, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając w motywie 303 zaskarżonego rozporządzenia, że biorąc pod uwagę brak istnienia bardziej uzasadnionych danych dotyczących części surowców przywożonych z Japonii przeznaczonej na niestandardowe elementy złączne i sposobu, w jaki można odróżnić surowiec specjalnego gatunku spośród czterech kodów HS, oraz biorąc pod uwagę istnienie popytu na surowce do produkcji zarówno standardowych, jak i niestandardowych elementów złącznych w Tajlandii, dane tajlandzkich producentów mogły zostać wykorzystane do obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem.

2) W przedmiocie reprezentatywności obliczenia kosztów SGA i zysków

79 Skarżące podnoszą, że dane dotyczące kosztów SGA i zysków obliczonych przez Komisję nie odpowiadają danym chińskich producentów objętych próbą, a zatem dane te nie są reprezentatywne.

80 W tym względzie skarżące utrzymują, po pierwsze, że trzech z pięciu tajlandzkich producentów wybranych przez Komisję nie wytwarza produktu objętego dochodzeniem. Przede wszystkim bowiem Topy Thaïland nie wytwarza wkrętów lub śrub, natomiast podkładki oporowe, które wytwarza, nie odpowiadają produktowi objętemu postępowaniem. Natomiast żaden z chińskich producentów objętych próbą nie wytwarza podkładek, które są produktami znacznie różniącymi się od wkrętów i śrub. Ponadto wizyty EFDA potwierdziły, że Topy Thaïland nie wytwarza produktu objętego dochodzeniem. Następnie, Thaisin wytwarza zasadniczo specjalne elementy złączne i wreszcie S. J Screwthai wytwarza głównie produkty, które nie odpowiadają produktowi objętemu postępowaniem.

81 Po drugie, skarżące twierdzą, że dane przedstawione przez Dun & Bradstreet (zwanymi dalej „danymi D & B") dotyczące producentów tajlandzkich, wykorzystane przez Komisję do obliczenia kosztów SGA i zysków, nie są wiarygodne. Dane te różnią się bowiem od danych przedstawionych Orbis, które zostały wykorzystane w ramach innych dochodzeń antydumpingowych. Różnice te wpływają na wiarygodność danych. W szczególności, skoro dane D&B dotyczą grupy Topy, a nie tajlandzkiego podmiotu grupy, to nie są one reprezentatywne.

82 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

83 Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a), gdy wartość normalną oblicza się w oparciu o koszt produkcji i sprzedaży w odpowiednim kraju reprezentatywnym, owa wartość normalna musi obejmować niezniekształconą i odpowiednią kwotę kosztów SGA oraz zysku.

84 W pierwszej kolejności skarżące kwestionują wybór tajlandzkich producentów, na którym Komisja oparła się w celu obliczenia kosztów SGA i zysków.

85 W tym względzie z motywu 244 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w następstwie zastrzeżeń CCCME i EFDA co do adekwatności producentów tajlandzkich uwzględnionych w drugiej nocie Komisja zbadała dostępne informacje dotyczące sześciu tajlandzkich przedsiębiorstw, których dane miały zostać wykorzystane. Po pierwsze, stwierdziła ona, że Topy Thailand wytwarza podkładki, które wchodzą w zakres produktu, a także inne produkty, które nie zostały objęte niniejszym dochodzeniem, i w związku z tym uwzględniła je w analizie. Po drugie, Komisja stwierdziła, że TR Formac nie ma zakładu produkcyjnego w Tajlandii, i ostatecznie wykluczyła go z analizy. Po trzecie, Komisja stwierdziła, że S. J Screwthai jest producentem śrub kotwowych, a także wytwarza wkręty, kotwy do betonu i podkładki. Uznała ona, że kotwy, w szczególności w połączeniu ze śrubami lub wkrętami, wchodzą w zakres niniejszego dochodzenia. Komisja stwierdziła, że owo przedsiębiorstwo wytwarzało również kilka innych rodzajów elementów złącznych (np. śruby i podkładki) i w związku z tym uwzględniła je w analizie. Po czwarte, Komisja zauważyła, że Thaisin Metals Industries Co., Ltd. było producentem wkrętów, produkującym również wkręty samogwintujące, wkręty do części metalowych, śruby z łbem sześciokątnym, śruby z łbem gniazdowym sześciokątnym dla różnych sektorów. Ponieważ przedsiębiorstwo to wytwarzało szereg rodzajów elementów złącznych, w tym niestandardowe elementy złączne, Komisja uwzględniła to przedsiębiorstwo w analizie.

86 Zgodnie z motywem 307 zaskarżonego rozporządzenia, po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, w odpowiedzi na uwagi otrzymane przez zainteresowane strony, w tym CCCME, wnioskujące o wyłączenie danych finansowych niektórych tajlandzkich przedsiębiorstw uznanych za wytwarzające produkt objęty dochodzeniem, Komisja potwierdziła, że przedsiębiorstwa te przedstawiły różne rodzaje elementów złącznych produktu objętego dochodzeniem. W szczególności na stronie internetowej przedsiębiorstwa Topy Thailand wykazano, że wytwarza ono standardowe podkładki, które stanowią część produktu objętego dochodzeniem, a nie, jak twierdzono, tylko podkładki oporowe. W związku z tym Komisja potwierdziła, że wybrane przedsiębiorstwa w Tajlandii były bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem.

87 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że – jak wynika z pkt 9 powyżej – podkładki są elementami złącznymi objętymi dochodzeniem.

88 Następnie z motywów 63 i 70 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja wybrała spośród dziewięćdziesięciu dwóch chińskich producentów eksportujących, którzy przedstawili informacje wymagane w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i zgodzili się na włączenie do próby, trzech producentów eksportujących lub grupy producentów eksportujących o największej wielkości wywozu, która mogła zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie. Konkretne rodzaje produktu wytwarzane przez wybrane przedsiębiorstwa nie stanowią kryterium, ponieważ wszystkie rodzaje elementów złącznych uznano za jeden produkt do celów dochodzenia.

89 Zgodnie bowiem z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w przypadku dużej liczby unijnych producentów, eksporterów lub importerów, typów produktu lub transakcji dochodzenie można ograniczyć do rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próby w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

90 Nie zostało zakwestionowane, że art. 17 rozporządzenia podstawowego pozwala Komisji skorzystać z techniki kontroli wyrywkowej, w szczególności w przypadku, gdy liczba producentów eksportujących jest duża. Ponadto skarżące nie kwestionują doboru próby chińskich producentów eksportujących i jej reprezentatywności.

91 Wreszcie skarżące w żaden sposób nie wyjaśniają, dlaczego różnice w produkcji elementów złącznych prowadzą nieuchronnie do istotnej różnicy kosztów w zakresie kosztów SGA. W tym względzie należy przypomnieć, że art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego przewiduje, iż obliczenie wartości normalnej obejmuje niezniekształconą i odpowiednią kwotę kosztów SGA oraz innych zysków. Z przepisu tego wynika zatem, że aby dane wykorzystane przez Komisję były istotne, muszą one być reprezentatywne dla przedsiębiorstw wytwarzających produkty objęte dochodzeniem. Podkładki stanowią zaś część definicji produktu objętego postępowaniem, mimo że nie są one produkowane przez trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

92 W związku z tym, biorąc pod uwagę, że Komisja uznała, iż wszystkie elementy złączne stanowią jeden i ten sam produkt oraz że kontrola wyrywkowa została przeprowadzona zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia podstawowego, argument, zgodnie z którym dane tajlandzkiego producenta, który wytwarza elementy złączne objęte dochodzeniem, ale które nie odpowiadają dokładnie tym przedstawionym przez trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą, należy odrzucić nie może zostać uwzględniony. W związku z tym okoliczność, że ci ostatni producenci nie wytwarzają podkładek, jest bez znaczenia dla reprezentatywności obliczenia kosztów SGA i zysków związanych z wartością normalną produktu objętego dochodzeniem.

93 Ponadto, jak podnosi Komisja, w ramach dochodzeń takich jak dochodzenie będące przedmiotem niniejszej skargi, w których instytucja ta ustala wartość normalną na podstawie danych z odpowiedniego reprezentatywnego państwa, trudno jest jej uzyskać jakościowe i dostępne w całości dane, dostosowane do celów próby producentów eksportujących. W każdym razie reprezentatywność danych referencyjnych tajlandzkich producentów należy oceniać na poziomie kraju, którego produkty są przedmiotem dumpingu, a nie tylko w odniesieniu do każdego producenta eksportującego objętego próbą indywidualnie. Komisja wyjaśniła, że niezniekształcone i odpowiednie kwoty kosztów SGA oraz zysków są zazwyczaj ustalane na podstawie dokładnego poszukiwania wszystkich potencjalnie istotnych przedsiębiorstw we

wszystkich potencjalnych odpowiednich reprezentatywnych krajach na podstawie dostępnych jej baz danych. Dane te są zazwyczaj dostarczane dla każdego przedsiębiorstwa jako całości i prawie nigdy nie ograniczają się do produktu objętego postępowaniem.

94 W każdym razie, co się tyczy w szczególności Topy Thaïland, jego strona internetowa wskazuje, że przedsiębiorstwo to wytwarza standardowe podkładki, które stanowią część produktu objętego dochodzeniem.

95 Skarżące podważają te oceny, ponieważ, po pierwsze, na stronie internetowej Topy Thailand jest wzmianka jedynie o podkładkach oporowych, które są podkładkami różniącymi się od podkładek „stosowanych zawsze razem z wkrętem i nakrętką" objętych dochodzeniem Komisji. Po drugie, EFDA, która jakoby posiada znaczną wiedzę na temat tajlandzkich producentów, potwierdziła, że Topy Thailand nie wytwarza produktu objętego postępowaniem. Tymczasem, jak wynika z pkt 65 powyżej, takie nieudokumentowane wizyty nie mogą stanowić wystarczającego dowodu dla podważenia wniosków Komisji dotyczących reprezentatywności tego producenta tajlandzkiego.

96 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o bazę danych wykorzystywaną do gromadzenia istotnych danych tajlandzkich producentów, należy przede wszystkim przypomnieć, że ustalenie rozsądnej marży w odniesieniu do kosztów SGA i zysku nie stanowi wyjątku w ramach stosowania orzecznictwa przytoczonego w pkt 39 powyżej, zgodnie z którym w dziedzinie środków ochrony handlowej Komisji przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania, w związku z czym sąd Unii sprawuje tu jedynie ograniczoną kontrolę. Kwestia ustalenia rozsądnej marży w sposób nieuchronny wiąże się bowiem z dokonywaniem złożonych ocen ekonomicznych (wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r. Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-301/16, EU:T:2019:234, pkt 132), a także przeprowadzaniem analizy danych będących w posiadaniu Komisji (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 180).

97 Zatem jeżeli skarżące zamierzają zakwestionować wiarygodność danych wykorzystanych przez Komisję w celu obliczenia kosztów SGA i zysków dodanych do wartości normalnej produktu objętego postępowaniem, powinny one poprzeć swe twierdzenia dowodami mogącymi wzbudzać w konkretny sposób wątpliwość co do wiarygodności metody lub danych wykorzystanych przez tę instytucję (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 178 i przytoczone tam orzecznictwo).

98 W tym kontekście skarżące, jeśli chcą wygrać sprawę, nie mogą ograniczyć się do przedstawienia alternatywnych danych liczbowych, na przykład wartości opracowanych na podstawie innej bazy danych, lecz muszą przedstawić dowody mogące podważyć dane przedstawione przez Komisję (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 179).

99 W tym względzie należy stwierdzić, że w trakcie dochodzenia skarżące otrzymały wyjaśnienia w odniesieniu do każdego z tych kwestionowanych założeń. Z motywu 241 zaskarżonego rozporządzenia wynika bowiem, że Komisja załączyła do akt sprawy wyciągi z bazy danych D&B dotyczące przedsiębiorstw w Tajlandii oraz że wyciągi te zawierały linki do strony internetowej D&B odnoszącej się do ogólnej metodyki, czyli zbioru bilansów, zysków lub strat i kluczowych wskaźników z określonej liczby przedsiębiorstw na całym świecie, w podziale na kraje, uwzględniając objaśnienia tych kluczowych wskaźników.

100 W motywie 308 zaskarżonego rozporządzenia Komisja odrzuciła twierdzenia dotyczące braku wiarygodności danych D&B, co zostało wykazane przez fakt, że kwoty zysków osiągniętych na poziomie przedsiębiorstwa Topy Group są podobne do zysków osiągniętych przez Topy Thailand. Komisja wyjaśniła bowiem, że skonsolidowany zysk przedsiębiorstwa Topy Group jest wynikiem przychodów i kosztów grupy w odniesieniu do stron spoza tej grupy, a zyski wewnątrz grupy są eliminowane na poziomie sprawozdań finansowych grupy. Takie podobieństwo nie jest zatem niczym niezwykłym.

101 Wreszcie zgodnie z motywem 309 zaskarżonego rozporządzenia rozbieżności pomiędzy danymi bazy Orbis i D&B mogą wynikać z odmiennego opisu pozycji finansowych gromadzonych w bazie danych lub z innego poziomu raportu przedsiębiorstwa lub grupy, a więc nie świadczą same w sobie o braku rzetelności danych. W związku z tym Komisja odrzuciła argument CCCME, że przedmiotowe dane są wiarygodne tylko w zakresie, w jakim są publicznie dostępne. Komisja wyjaśniła jednak, że wykorzystuje wartości procentowe, a nie wartości bezwzględne. Dane te dają dokładniejsze i bardziej rozsądne przybliżenie.

102 W każdym razie z orzecznictwa wynika, że zgodność z prawem rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe należy oceniać w świetle przepisów prawa, a w szczególności przepisów rozporządzenia podstawowego, a nie w oparciu o podnoszoną wcześniejszą praktykę decyzyjną instytucji Unii [wyrok z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 107]. Tak więc fakt, że Komisja mogła korzystać z innych baz danych w przeszłości, nie może podważyć wyboru danych D&B dla celów odnośnego dochodzenia.

103 Zgodnie z systematyką rozporządzenia podstawowego konstruowanie wartości normalnej ma na celu ustalenie ceny sprzedaży produktu takiego, jaki zostałby sprzedany w kraju pochodzenia lub wywozu, a zatem to wydatki związane ze sprzedażą na rynku krajowym należy uwzględnić przy obliczeniu wartości skonstruowanej. W ramach konstruowania wartości normalnej instytucje nie są zobowiązane do uwzględnienia kosztów faktycznych badanego przedsiębiorstwa, lecz uzasadnionego oszacowania wydatków SGA, które przedsiębiorstwo to powinno ponieść, jeżeli sprzedaje omawiany produkt w wystarczających ilościach w kraju pochodzenia (wyrok z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, EU:T:2009:72, pkt 258).

104 Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, opierając obliczenie nieznieksztalconej i odpowiedniej kwoty kosztów SGA oraz zysków tajlandzkich producentów na danych D&B. Skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu podważającego wiarygodność omawianych baz danych.

105 W konsekwencji należy oddalić zarzut szczegółowy skarżących dotyczący istnienia błędu w obliczeniu kosztów SGA i zysków, które nie zostały ustalone zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) akapit czwarty rozporządzenia podstawowego.

3) W przedmiocie wymogu zmian i dostosowań

106 Skarżące twierdzą, że Komisja powinna była dokonać dostosowań danych tajlandzkich producentów, tak aby odpowiadały one kosztom chińskiego producenta. W tym względzie podnoszą one, że zdaniem Organu Apelacyjnego WTO „organ prowadzący dochodzenie, niezależnie od wykorzystanych przez niego informacji, powinien upewnić się, że są one wykorzystywane do ustalenia kosztów produkcji w kraju pochodzenia".

107 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

108 Przede wszystkim należy zauważyć, że skarżące nie podnoszą naruszenia konkretnego przepisu rozporządzenia podstawowego, lecz powołują się na praktykę decyzyjną Organu Apelacyjnego WTO.

109 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem porozumienia WTO z uwagi na ich charakter i systematykę nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd Unii dokonuje kontroli zgodności z prawem aktów instytucji Unii na mocy art. 263 akapit pierwszy TFUE. Jednakże w sytuacji, gdy Unia wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, sąd Unii ma za zadanie dokonać kontroli legalności tego aktu Unii w świetle przepisów WTO (wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 95).

110 Następnie należy przypomnieć, że rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2321 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającym rozporządzenie 2016/1036 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej i rozporządzenie (UE) 2016/1037 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 338, s. 1) prawodawca Unii zmienił art. 2 rozporządzenia podstawowego w celu wprowadzenia do niego ust. 6a i dokonania zmian w ust. 7.

111 Zgodnie z orzecznictwem art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego w brzmieniu poprzedzającym brzmienie wynikające z rozporządzenia 2017/2321 wyrażał wolę prawodawcy Unii przyjęcia w tej dziedzinie podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii poprzez ustanowienie specjalnego systemu szczegółowych przepisów dotyczących obliczania wartości normalnej w stosunku do przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej. W związku z tym orzeczono, że przepisu tego nie można uznać za środek przeznaczony do zapewnienia w porządku prawnym Unii wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach porozumień WTO, które nie przewidywały zasad dotyczących obliczania wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej. Sąd dodał, że w zakresie, w jakim przepis ten ustanawiał zasady dotyczące obliczania wartości normalnej, które nie znajdują odpowiednika w porozumieniach WTO, Komisja nie była zobowiązana dokonywać jego wykładni zgodnie ze zobowiązaniami Unii w ramach WTO. Gdyby tak było, zostałaby ona bowiem pozbawiona zakresu uznania, jaki prawodawca Unii chciał jej przyznać (zob. wyrok z dnia 21 lutego 2024 r., Sinopec Chongqing SVW Chemical i in./Komisja, T-762/20, odwołanie w toku, EU:T:2024:113, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

112 Zasady te znajdują zastosowanie przez analogię do art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Przepis ten wprowadza bowiem szczególny system ustanawiający zasady ustalania wartości normalnej w przypadku przywozu z państwa, co którego wykazano występowanie znaczących zakłóceń na rynku krajowym, zdefiniowanych w tymże przepisie. Tymczasem prawo WTO nie zawiera szczególnych zasad w celu obliczania wartości normalnej w takich sytuacjach.

113 Wynika z tego, że art. 2 ust. 6a nie można uznać za środek przeznaczony do zapewnienia w porządku prawnym Unii wykonania szczególnego zobowiązania wynikającego z porozumienia WTO w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 111 powyżej. W związku z tym skarżące

nie mogą powoływać się na obowiązek wykładni zgodnej tego artykułu w świetle zasad WTO (zob. podobnie wyrok z dnia 21 lutego 2024 r., Sinopec Chongqing SVW Chemical i in./Komisja, T-762/20, odwołanie w toku, EU:T:2024:113, pkt 49).

114 Niemniej jednak należy zauważyć, że w każdym razie skarżące ograniczają się w ramach tego zarzutu do powtórzenia argumentów dotyczących obecności japońskiej walcówki w przywozie do Tajlandii, która to powinna była zostać wykluczona z dochodzenia, oraz braku zbieżności zebranych danych z danymi trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą. Skarżące nie powołują się w odniesieniu do podnoszonego obowiązku dostosowania kosztów produkcji na konkretny przepis rozporządzenia podstawowego, który miałby zostać naruszony.

115 Należy zatem stwierdzić, że art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego odnosi się do „odpowiedniej i niezniekształconej kwoty", która powinna zostać ustalona przez Komisję, a skarżące nie przedstawiły dowodu na to, że kwota ta była zniekształcona lub nieodpowiednia.

116 W świetle powyższych rozważań i wniosków zawartych w pkt 78 i 105 powyżej należy oddalić w całości część pierwszą zarzutu pierwszego podniesionego przez skarżące, dotyczącą oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję przy wyborze Tajlandii jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju do celów obliczenia wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem na warunkach przewidzianych w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.

b) W przedmiocie części drugiej, opartej na okoliczności, że Malezja była najbardziej odpowiednim reprezentatywnym krajem

117 Skarżące podnoszą zasadniczo, że Malezja była odpowiednim reprezentatywnym krajem, do którego Komisja powinna była się odnieść w celu obliczenia wartości normalnej w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich dowodów, którymi dysponowała, ponieważ na podstawie szeregu czynników Malezja stanowiła lepsze źródło niż Tajlandia.

118 W tym względzie w pierwszej kolejności skarżące kwestionują fakt, że w ramach badania danych, którymi dysponowała, Komisja oparła swoją ocenę na wielkości przywozu w ramach kodu HS 7227.90 (drut ze stali stopowej) zamiast na cenach przywozu, które były bardziej reprezentatywne i wiarygodne niż ceny dotyczące Tajlandii. Ponadto Komisja nie uzasadniła, dlaczego przywóz do Malezji był mniej wiarygodny, ponieważ malezyjskie ceny przywozu były porównywalne z kosztami chińskich producentów eksportujących objętych próbą, w przeciwieństwie do tajlandzkich cen importowych.

119 Skarżące uważają również, że Komisja nie powinna była ograniczać się do przywozu w ramach kodu HS 7227.90, lecz powinna była wziąć pod uwagę przywóz do Malezji ujęty w całości. Biorąc pod uwagę również pozostałe trzy główne surowce (objęte kodami HS 7213.91, HS 7213.99 i HS 722830), 70 % przywozu walcówki do Malezji pochodziło w istocie z państw innych niż Chiny i z państw niebędących członkami WTO. Natomiast jedynie 54 % przywozu do Tajlandii z czterech kodów HS pochodziło ze źródeł innych niż Chiny i z krajów niebędących członkami WTO. Ponadto, gdyby Komisja uznała, że cena przywozu do Malezji w ramach kodu HS 7227.90 nie była reprezentatywna lub wiarygodna, można by było oprzeć się na danym kraju, a następnie wybrać inną wartość odniesienia dla konkretnego elementu, takiego jak międzynarodowa wartość odniesienia, tak jak mogła to uczynić Komisja w innych dochodzeniach.

120 W drugiej kolejności skarżące podnoszą, że Malezja miała wystarczającą liczbę przedsiębiorstw, na których Komisja mogła się oprzeć, ponieważ Ningbo Jinding dostarczyło zweryfikowane sprawozdania finansowe jedenastu malezyjskich producentów elementów złącznych, a Komisja mogła oprzeć się na co najmniej trzech spośród nich.

121 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

122 Na wstępie należy przypomnieć, że o ile skarżące nie przedstawiły dowodu popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie przy wyborze Tajlandii jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju, o tyle Sąd powinien zbadać, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 43 powyżej, czy Komisja nie pominęła istotnych lub ważnych informacji celem stwierdzenia adekwatności wybranego państwa oraz czy akta sprawy zostały zbadane z pełną starannością wymaganą, by móc stwierdzić, iż wartość normalna produktu objętego postępowaniem została określona w sposób właściwy i uzasadniony. W związku z tym argumenty skarżących w ramach tej drugiej części zarzutu powinny zostać zbadane tylko w zakresie, w jakim Komisja miała wybór między kilkoma „odpowiednimi reprezentatywnymi" krajami, wśród których powinna była ewentualnie wybrać państwo stosujące odpowiedni poziom ochrony socjalnej i ochrony środowiska zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.

123 Należy jednak stwierdzić, że zgodnie z motywem 224 zaskarżonego rozporządzenia Komisja uznała, iż ponad 75 % przywozu drutu ze stali stopowej (HS 7227.90) do Malezji pochodziło z Chin i państw niebędących członkami WTO oraz że koszt wytworzenia drutu ze stali stopowej stanowił ponad 45 % kosztów produkcji elementów złącznych. Na tej podstawie Komisja uznała, że wartość przywozu drutu ze stali stopowej nie była reprezentatywna w porównaniu z innymi dostępnymi reprezentatywnymi krajami i stwierdziła, że Malezja dysponuje gorszej jakości zestawem łatwo dostępnych danych dotyczących wartości niezniekształconej.

124 Ponadto zgodnie z motywem 235 zaskarżonego rozporządzenia Komisja zauważyła, że przywóz do Malezji objęty kodem HS 7227.90 ze źródeł wolnych od zniekształceń był niższy niż wielkość przywozu do innych potencjalnych reprezentatywnych krajów, w związku z czym ich ceny uznano za mniej wiarygodne. Komisja uznała bowiem, że przywóz do Malezji jest mniej odpowiedni pod względem cenowym niż przywóz do Tajlandii, ponieważ na ten przywóz miała wpływ konkurencja z przywozem z Chin i państw niebędących członkami WTO, który stanowił łącznie ponad 80 % całego przywozu tego surowca do Malezji.

125 Ponadto z danych chińskich producentów eksportujących objętych próbą wynika, że udział pozostałych trzech głównych surowców był mniejszy o co najmniej 10 % od udziału drutu ze stali stopowej. W związku z tym Komisja wzięła również pod uwagę fakt, że względna waga przywozu tych innych surowców z Chin i państw niebędących członkami WTO, która – z wyjątkiem jednego z nich (HS 7213.91) – była wyższa w Malezji niż w Tajlandii. W związku z tym Komisja odrzuciła argument niektórych zainteresowanych stron, zgodnie z którym Malezja była odpowiednim reprezentatywnym krajem.

126 Argumenty skarżących nie mogą podważyć tego wyboru Komisji.

127 W pierwszej kolejności, z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że o ile Komisja uznała, iż nie posiadała wystarczających lub odpowiednich danych w odniesieniu do Malezji, o tyle państwo to zostało w rzeczywistości wykluczone przede wszystkim z tego powodu, że zarejestrowany przywóz produktu objętego postępowaniem nie mógł zostać uwzględniony przy obliczaniu wartości

normalnej, ponieważ nie był on określony poprzez działanie sił rynkowych. Komisja wyjaśniła bowiem, że odniosła się przede wszystkim do cen w celu określenia reprezentatywności państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz że udział przywozu z Chin i państw niebędących członkami WTO wskazuje, iż na ceny pozostałej ilości miała wpływ konkurencja z przywozem z Chin i państw niebędących członkami WTO, który stanowił łącznie ponad 80 % całego przywozu tego surowca do Malezji.

128 Ponadto, jeżeli chodzi o wielkość udziału surowców objętych czterema kodami, Komisja wyjaśniła, że kod HS 7227.90 jest najważniejszym czynnikiem produkcji, ponieważ stanowi ponad 50 % kosztów wykorzystanych surowców i ponad 35 % kosztów produkcji elementów złącznych, czyli więcej niż pozostałe surowce łącznie. W związku z tym skarżące przyznają, że wielkość przywozu do Tajlandii w ramach kodu HS 7227.90, którą Komisja mogła wykorzystać, była większa niż w przypadku Malezji.

129 Ponadto argument skarżących dotyczący identycznej wielkości przywozu, która byłaby wystarczająca w kontekście innego dochodzenia, jest pozbawiony znaczenia w ramach badania zaskarżonego rozporządzenia w niniejszej sprawie. Po pierwsze, zgodnie z orzecznictwem zgodność z prawem rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe należy oceniać w świetle przepisów prawa, a w szczególności przepisów rozporządzenia podstawowego, a nie w oparciu o podnoszoną wcześniejszą praktykę decyzyjną instytucji Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 107; zob. również podobnie wyroki: z dnia 10 lutego 2021 r., RFA International/Komisja, C-56/19 P, EU:C:2021:102, pkt 79; z dnia 4 października 2006 r., Moser Baer India/Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, pkt 45]. Po drugie, znaczenie wielkości przywozu produktu różni się w zależności od danego produktu.

130 W drugiej kolejności, co się tyczy kwestii niedostępności danych dotyczących malezyjskich producentów, co skarżące kwestionują, ponieważ Ningbo Jinding przekazało Komisji istotne i jakościowe dane dotyczące producentów malezyjskich, należy stwierdzić, po pierwsze, że Ningbo Jinding przedstawiło zatwierdzone sprawozdania finansowe malezyjskiego producenta w dniu 5 stycznia 2021 r., czyli przed pierwszą notą, w uwagach dotyczących kodów HS wybranych przez Komisję, w których twierdziło, że zarówno Tajlandia, jak i Malezja są odpowiednimi reprezentatywnymi krajami. Tymczasem zgodnie z motywem 237 zaskarżonego rozporządzenia, którego skarżące nie kwestionują, dokument przedstawiony przez tego malezyjskiego producenta został uznany za niewłaściwy, ponieważ grupa, do której należało przedsiębiorstwo, obejmowała działalność inną niż produkcja elementów złącznych w Malezji.

131 Po drugie, z motywu 294 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Ningbo Jinding dostarczyło dane dotyczące skontrolowanych sprawozdań finansowych jedenastu producentów elementów złącznych po ostatecznym ujawnieniu, a mianowicie, jak zauważa Komisja, osiem miesięcy po zażądaniu ich w drugiej nocie. Powiadomienie to zostało zatem złożone po terminie i nie zostało uwzględnione w ramach badania adekwatności wyboru odpowiedniego reprezentatywnego kraju w momencie dochodzenia.

132 Z powyższego wynika, że skarżące nie przedstawiły dowodu popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, że Malezji nie można uznać za odpowiedni reprezentatywny kraj w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w ramach dochodzenia będącego przedmiotem niniejszej skargi.

c) W przedmiocie obliczenia kosztów transportu lądowego i materiałów zużywalnych oraz kosztów ogólnych w celu ustalenia wartości normalnej

133 Aby uwzględnić wszystkie koszty związane z produkcją produktu objętego postępowaniem, Komisja odtworzyła koszty surowców na podstawie cen dostępnych dla producenta w odpowiednim reprezentatywnym kraju, a mianowicie w Tajlandii.

134 W ramach trzeciej części zarzutu pierwszego skarżące podnoszą w pierwszej kolejności, że Komisja w sztuczny sposób obliczyła koszty transportu surowców, materiałów zużywalnych, które są surowcami o mniejszym znaczeniu, zużywanymi w procesie produkcji, oraz koszty ogólne i że koszty te nie „odpowiadały" kosztom chińskich producentów z naruszeniem art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Komisja zwiększyła bowiem koszty transportu, stosując ten sam współczynnik, który został zastosowany w celu zwiększenia kosztów rozpatrywanego surowca. Tymczasem ta wartość odniesienia odnosi się do tego surowca w Tajlandii i nie ma żadnego wpływu na koszty transportu. Transport jest usługą, której koszt nie waha się w górę lub w dół w zależności od wzrostu lub spadku wartości przewożonego surowca. We wszystkich przypadkach nie należy stosować tej samej wartości procentowej. Metoda ta nie uwzględnia konkretnych okoliczności faktycznych, takich jak na przykład droga transportu.

135 Ponadto Ningbo Jinding podało Komisji odpowiednią wartość odniesienia dla Tajlandii, a mianowicie jednostkowy koszt związany z transportem za kilogram i na kilometr w Tajlandii, na podstawie sprawozdania „Doing Business 2020 – Thailand". Komisja miała zatem do dyspozycji bardziej odpowiednią wartość odniesienia niż sztuczny wskaźnik, na którym się oparła.

136 W drugiej kolejności skarżące uważają, że ta sama krytyka ma zastosowanie do obliczeń kosztów materiałów zużywalnych i kosztów ogólnych w zakresie, w jakim Komisja obliczyła te wartości w stosunku do ponownie obliczonych kosztów surowców, zwiększając je na podstawie wartości odniesienia niemającej z nimi żadnego związku. Jednak materiały zużywalne nie są surowcami, a koszty ogólne obejmują elementy takie jak czynsz, naprawy i amortyzacja. Koszty te nie są powiązane z kosztami surowców.

137 Ponadto Komisja nie poinformowała zainteresowanych stron o źródle, jakie zamierzała wykorzystać w celu ustalenia kosztów transportu, z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ani bowiem pierwsza nota do akt w sprawie czynników produkcji, ani druga nota nie zawierają informacji na ten temat.

138 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

139 W pierwszej kolejności, zgodnie z motywem 256 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja ujęła koszty transportu poniesione przez objętych próbą producentów eksportujących z tytułu dostaw surowców jako odsetek rzeczywistego kosztu tych surowców, a następnie zastosowała taki sam odsetek wobec niezakłóconego kosztu tych samych surowców, aby uzyskać niezakłócony koszt transportu. Komisja uznała, że w kontekście dochodzenia istnieją podstawy, aby wykorzystać stosunek surowca producenta eksportującego do zgłoszonych kosztów transportu jako przesłankę do oszacowania niezakłóconych kosztów surowców w momencie dostarczenia do zakładu przedsiębiorstwa.

140 Z motywów 327 i 328 zaskarżonego rozporządzenia wynika w istocie, że Komisja uznała, iż wartość normalna w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) zaskarżonego rozporządzenia powinna odpowiadać cenie, jaką producent elementów złącznych płaci w Tajlandii za surowiec

dostarczony do zakładu. Tak więc, gdyby nie dodano kosztów transportu międzynarodowego lub należności celnych przywozowych, wynikowa wartość odniesienia nie odzwierciedlałaby niezakłóconej ceny na rynku tajlandzkim, lecz jedynie średnią cenę ustaloną na podstawie kosztu, ubezpieczenia i transportu (CIF) w krajach wywożących surowce, o których mowa.

141 Komisja dodała, że wobec braku jakiejkolwiek wartości odniesienia dla kosztów transportu (na przedsiębiorstwo, na rodzaj surowca, na różne kanały transportowe itp.), wykorzystała stosunek kosztu transportu do kosztu surowca producenta eksportującego. Stosunek ten stosuje się do wartości odniesienia surowca, którą następnie mnoży się przez ilość surowców zużytych przez producenta eksportującego. Taka metodyka odzwierciedla strukturę kosztów producenta eksportującego, ponieważ stosunek kosztu transportu do kosztu surowca jest zachowany i jest dalej stosowany do niezakłóconej wartości odniesienia.

142 Aby uzyskać niezniekształcone koszty produkcji, Komisja dodała koszty ogólne produkcji. Koszty ogólne produkcji, jakie ponieśli chińscy producenci eksportujący objęci próbą zostały powiększone o koszty surowców i materiałów zużywalnych, i wyrażone następnie jako udział w kosztach produkcji faktycznie poniesionych przez poszczególnych producentów eksportujących objętych próbą. Odsetek ten zastosowano do niezniekształconych kosztów produkcji.

143 Na wstępie należy przypomnieć, że Komisja nie mogła oprzeć się na cenach płaconych przez chińskich producentów eksportujących z uwagi na istnienie w tym państwie znaczących zakłóceń. Z motywu 187 i nast. zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja stwierdziła istnienie znaczących zakłóceń w wyniku interwencji rządu chińskiego w sektorze stali, wpływając tym samym na ceny lub koszty produktu objętego postępowaniem, w tym na koszty surowców.

144 Artykuł 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego definiuje pojęcie „znaczących zakłóceń” jako „zakłócenia, które występują wówczas, gdy podane ceny lub koszty, w tym koszty surowców i energii, nie wynikają z działania sił rynkowych, ponieważ wywiera na nie wpływ istotna interwencja rządowa”, oraz zawiera przykładowy wykaz czynników, które można uwzględnić przy analizie występowania takich zakłóceń. W ramach niniejszej skargi skarżące nie kwestionują oceny Komisji dotyczącej istnienia znaczących zakłóceń w Chinach.

145 W tym względzie należy zauważyć, że szeroki zakres uznania, jakim dysponują instytucje Unii w dziedzinie środków ochrony handlowej ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny muszą dokonać, dotyczy również ustalenia istnienia znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. Dotyczy to również sytuacji faktycznej, prawnej i politycznej występującej w państwie, którego dotyczy postępowanie, której oceny instytucje Unii muszą dokonać w celu ustalenia, czy eksporter działa w warunkach rynkowych bez znacznej interwencji państwa (zob. wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo).

146 Z powyższego wynika, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 39 powyżej to na skarżących spoczywa ciężar udowodnienia oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję przy obliczaniu wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem, a w szczególności przy obliczaniu kosztów związanych z transportem lądowym i materiałami zużywalnymi oraz kosztów ogólnych.

147 Jak słusznie zauważyła Komisja, skarżące nie kwestionowały ani w trakcie dochodzenia, ani w swoich pismach procesowych przed Sądem, że znaczące zakłócenia miały wpływ na koszty transportu ponoszone przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą w odniesieniu do dostaw surowców, materiałów zużywalnych i kosztów ogólnych.

148 Wynika z tego, że koszty producentów eksportujących objętych próbą nie mogą służyć za punkt odniesienia przy obliczaniu kosztów dodatkowych. Komisja wyjaśniła, że w przypadku gdy odpowiednie wartości odniesienia nie są dostępne, jest ona zobowiązana ustalić je w odniesieniu do grupy kosztów, do której należały rzeczone koszty. W związku z tym po ustaleniu niezniekształconych kosztów surowców lub produkcji Komisja zastosowała wartość odniesienia w celu oszacowania tych niezniekształconych kosztów, zgodnie ze strukturą kosztów producenta eksportującego. I tak, gdyby na przykład transport lądowy stanowił 1 % całkowitych kosztów surowców wskazanych w księgach rachunkowych chińskiego producenta eksportującego, nadal stanowiłby on 1 % kosztów surowców w skonstruowanej w ten sposób wartości normalnej przez Komisję, zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.

149 Ponadto Komisja odrzuciła wartość odniesienia przedstawioną przez Ningbo Jinding, ponieważ nie dysponowała ona wiarygodnymi informacjami na temat odległości w kilometrach. Ponadto cztery główne surowce były dostarczane Ningbo Jinding przez różnych dostawców, którzy pochodzili zatem z różnych regionów Chin, podczas gdy skarżące sugerowały przebycie tylko jednej odległości, która była najbliższa portowi. Ponadto wartości odniesienia nie można było porównać z innymi danymi, ponieważ ową wartość dostarczono po ostatecznym ujawnieniu. Argument ten został zatem odrzucony.

150 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły odpowiedniej wartości odniesienia dla obliczenia kosztów materiałów zużywalnych i kosztów ogólnych.

151 Ponadto należy przypomnieć, że przy analizie danych Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania (wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 180).

152 W związku z tym, wobec braku bardziej istotnych i wiarygodnych danych, które Komisja mogła wykorzystać do obliczenia kosztów transportu lądowego i materiałów zużywalnych oraz kosztów ogólnych, była ona zobowiązana do skonstruowania tych kosztów z uwzględnieniem struktury chińskich producentów eksportujących objętych próbą. Ponadto należy stwierdzić w tym względzie, że skarżące nie kwestionują, iż wartość normalna produktu obliczona na podstawie tajlandzkich producentów powinna zawierać owe koszty związane z surowcami.

153 W każdym razie z orzecznictwa wynika, iż w braku bardziej wiarygodnych dostępnych danych dane uzyskane po dokonaniu dostosowania innych danych mogą stanowić zebrane dowody pod warunkiem, po pierwsze, że te inne dane same stanowią takie zebrane dowody, a po wtóre, że odnośne dostosowania zostaną dokonane w oparciu o racjonalne założenia tak, że wynik tych dostosowań będzie wiarygodny (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 125).

154 W związku z tym w braku bardziej wiarygodnych danych Komisja mogła, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, obliczyć koszty transportu lądowego i materiałów zużywalnych oraz koszty ogólne, stosując odsetek od kosztu surowców niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem z uwzględnieniem struktury chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

155 Z powyższych rozważań wynika, że skarżące nie przedstawiły dowodu popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie przy obliczaniu kosztów transportu lądowego i materiałów zużywalnych oraz kosztów ogólnych. Należy zatem oddalić trzecią część zarzutu pierwszego.

d) W przedmiocie obliczenia godzinowego kosztu pracy

156 Skarżące twierdzą, że założenie Komisji, zgodnie z którym pracownik tajlandzki pracował przeciętnie 40 godzin tygodniowo, jest błędne i nie opiera się na żadnej podstawie faktycznej, co stanowi naruszenie art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto sprawozdania kwartalne tajlandzkiego krajowego urzędu statystycznego wykazują, że odsetek pracowników zatrudnionych przez 40–49 godzin lub ponad 50 godzin w każdym kwartale okresu objętego dochodzeniem jest bardzo wysoki. Zainteresowane strony poinformowały Komisję, że mające zastosowanie ustawodawstwo tajlandzkie przewiduje maksymalnie 48 godzin pracy tygodniowo.

157 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

158 Nakład pracy jest jednym z czynników produkcji wykorzystanych do skonstruowania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.

159 Zgodnie z motywem 314 zaskarżonego rozporządzenia w celu obliczenia kosztu pracy na godzinę Komisja podzieliła miesięczny koszt pracy w kraju reprezentatywnym przez cztery tygodnie, a następnie przez czterdzieści godzin pracy, co stanowi standardową liczbę godzin przepracowanych w tygodniu (osiem godzin dziennie pomnożone przez pięć dni roboczych). Zgodnie z informacjami, którymi dysponowała, 67 % pracowników sektora wytwórczego w Tajlandii pracowało od czterdziestu do czterdziestu dziewięciu godzin tygodniowo, przy czym limit prawny wynosił 48 godzin.

160 Komisja broni swojego wyboru, twierdząc, że nie ma dowodów na to, że właściwą wartością było czterdzieści osiem godzin tygodniowo.

161 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżące nie wykazały za pomocą konkretnych dowodów, w trakcie dochodzenia lub przed Sądem, że przedział od czterdziestu do czterdziestu dziewięciu godzin pracy w tygodniu był błędny. Tymczasem, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 59 powyżej, jeżeli skarżące zamierzają zakwestionować złożone oceny Komisji w ramach obliczania wartości normalnej, to do nich należy dostarczenie konkretnych dowodów wykazujących istnienie oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję w odniesieniu do okoliczności uwzględnionych do celów tego obliczenia. Skarżące twierdzą, że tygodniowy wymiar czasu pracy w Tajlandii jest w rzeczywistości wyższy, nie opierając się jednak na konkretnych dowodach.

162 Wynika z tego, że skarżące nie przedstawiły dowodu popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie, przyjmując wartość 40 godzin tygodniowo pracy w Tajlandii w celu obliczenia kosztów pracy związanych z produkcją produktu objętego postępowaniem.

163 Czwartą część zarzutu pierwszego należy zatem oddalić.

e) W przedmiocie stosowania należności celnych przywozowych dla surowców

164 Skarżące podnoszą, że dodając należności celne przywozowe do średniej ceny CIF wskazanej w bazie danych Global Trade Atlas (GTA), Komisja naruszyła art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ chińscy producenci eksportujący pozyskują surowce na rynku krajowym w Chinach. W związku z tym obliczone w ten sposób koszty nie są odpowiednie.

165 Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja miała do dyspozycji tajlandzkie ceny krajowe głównych surowców. Dane przekazane przez zainteresowane strony opierały się bowiem na danych dotyczących sprzedaży walcówki w Tajlandii przez przedsiębiorstwo Tata Thaïland w okresie objętym dochodzeniem, przedstawionych w jego zweryfikowanym sprawozdaniu rocznym.

166 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

167 W tym względzie z motywu 258 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja uznała, iż w celu ustalenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem należało uwzględnić przy obliczaniu koszty, jakie tajlandzki producent zapłaciłby za surowiec dostarczony do zakładu. Jeżeli zatem należności celne przywozowe nie zostałyby dodane do średniej ceny CIF, wynikająca z tego wartość odniesienia nie odzwierciedlałaby nieznieksztalconej ceny na rynku tajlandzkim.

168 Po pierwsze bowiem, w zakresie, w jakim Komisja była zobowiązana do obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem, która została ustalona dla odpowiedniego reprezentatywnego producenta z odpowiedniego reprezentatywnego kraju, słusznie uznała ona za konieczne uwzględnienie w tym obliczeniu wszystkich kosztów związanych z produkcją produktu objętego postępowaniem, a w szczególności kosztów związanych z zaopatrzeniem w surowce tajlandzkich producentów.

169 Jeżeli zatem wartość normalna jest skonstruowana na podstawie cen i kosztów w kraju innym niż badane, przy ustalaniu wartości normalnej należy uwzględnić wszystkie dane dotyczące tego rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 23 kwietnia 2018 r., Shanxi Taigang Stainless Steel/Komisja, T-675/15, niepublikowany, EU:T:2018:209, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

170 Wynika z tego, że argument skarżących, zgodnie z którym chińscy producenci eksportujący zaopatrywali się wyłącznie na rynku krajowym w Chinach, jest bez znaczenia.

171 Po drugie, jak stwierdziła Komisja, co nie zostało zakwestionowane przez skarżące w ramach niniejszej skargi, na chińskie ceny miała silny wpływ interwencja władz publicznych, w związku z czym nie wynikają one z działania sił rynkowych.

172 Po trzecie, skarżące przyznają, że dane przekazane Komisji dotyczyły jednego producenta, a mianowicie Tata Thailand. W tym względzie Komisja wskazała, że nie przedstawiono żadnego wyjaśnienia co do sposobu, w jaki dane te zostały uzyskane, co do dokładnych surowców, których dotyczą, oraz co do okresu, którego dotyczą, oraz że w każdym razie dane jednego producenta niekoniecznie zostały uznane za reprezentatywne.

173 Po czwarte, co się tyczy zaproponowanej przez skarżące metody alternatywnej zmierzającej do tego, aby Komisja ograniczyła się do tajlandzkich cen krajowych i nie opierała się na cenach importowych, należy zauważyć, że Komisja wyjaśniła, iż przywóz był konkurencyjny cenowo

w stosunku do produkcji krajowej, lecz odzwierciedlał również koszty surowców związanych na przykład z transportem, które zostały zidentyfikowane przez samych producentów eksportujących, i że w związku z tym stanowił on bardziej odpowiedni zestaw danych dla obliczenia nie tylko ceny surowców, ale także kosztów dodatkowych związanych z wytworzeniem produktu objętego postępowaniem. Ponadto Komisja wyjaśniła, że dane dotyczące cen krajowych w Tajlandii, którymi dysponowała, dotyczyły tylko jednego dostawcy i w związku z tym nie zostały uznane za wiarygodne dane.

174 Wobec powyższego piąta część zarzutu pierwszego jest bezzasadna.

175 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część piątą zarzutu pierwszego, a w konsekwencji cały zarzut pierwszy.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 10 lit. e) rozporządzenia podstawowego

176 Skarżące podnoszą naruszenie art. 2 ust. 10 lit. e) rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Komisja nie dokonała obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną, ponieważ zastosowała dostosowania wyłącznie do cen eksportowych, a nie do wartości normalnej.

177 Po pierwsze, skarżące podnoszą, że Komisja nie dysponowała dokładnym zestawieniem kosztów SGA pięciu tajlandzkich producentów, na podstawie których obliczyła wartość normalną, i że w związku z tym nie wiedziała, co owe dane tajlandzkich producentów obejmowały. Po drugie, niektóre wydatki związane ze sprzedażą, takie jak koszty transportu, nie zostały odliczone od danych dotyczących kosztów SGA, co oznacza, że Komisja uznała, iż pięciu tajlandzkich producentów dokonywało wszystkich sprzedaży na warunkach odpowiadających „cenie ex-works", co jest według skarżących nieuzasadnione. W kwestionariuszu skierowanym do chińskich producentów Komisja zaklasyfikowała jednak koszty transportu do kosztów SGA.

178 Skarżące uważają, że Komisja niesłusznie odrzuciła przedstawione przez nie dowody wykazujące konieczność dokonania wnioskowanego dostosowania. W braku danych dotyczących dokładnego podziału kosztów Komisja powinna była przynajmniej zastosować wskaźnik określający procentowy udział kosztów transportu. Ponadto podejście Komisji w tym względzie nie jest zgodne z jej wcześniejszą praktyką.

179 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

180 Zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego po ustaleniu wartości normalnej należy ustalić cenę eksportową produktu objętego dochodzeniem. Artykuł 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego stanowi, że za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Unii.

181 Następnie, na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, obiektywnego porównania ceny eksportowej i wartości normalnej dokonuje się uwzględniając, w odpowiednim przypadku w formie dostosowania, stwierdzone różnice czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.

182 W szczególności zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. e) rozporządzenia podstawowego, na który powołują się skarżące, dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w poniesionych kosztach bezpośrednio związanych z dostarczeniem produktu objętego postępowaniem z obiektu eksportera do niezależnego nabywcy, w przypadku gdy koszty te są uwzględnione w pobieranych cenach. Koszty te obejmują transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe.

183 Zgodnie z orzecznictwem, jeżeli strona na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wnosi o dostosowanie mające zapewnić porównywalność wartości normalnej i ceny eksportowej do celów określenia marginesu dumpingu, powinna ona przedstawić dowód, że jej żądanie jest uzasadnione. Ciężar dowodu, że muszą być dokonane szczególne dostosowania wymienione w art. 2 ust. 10 lit. a)–k) tego rozporządzenia, spoczywa bowiem na tych, którzy powołują się na tę okoliczność (zob. wyrok z dnia 23 kwietnia 2018 r., Shanxi Taigang Stainless Steel/Komisja, T-675/15, niepublikowany, EU:T:2018:209, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).

184 W orzecznictwie wyjaśniono również, że szeroki zakres uznania Komisji ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny musi dokonać w dziedzinie ochrony handlu, obejmuje również stosowanie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63). W związku z tym dokonywana przez Sąd kontrola dowodów, na których Komisja opiera swoje ustalenia, nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tej instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez Komisję (wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 35).

185 Wynika z tego, że w niniejszej sprawie to do skarżących należało, na podstawie tego orzecznictwa, wykazanie konieczności dostosowania, o które wniosły na poparcie dowodów, które przedstawiły w trakcie dochodzenia.

186 Z motywu 279 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja dokonała dostosowań ceny eksportowej chińskich producentów eksportujących w odniesieniu do kosztów obsługi, ubezpieczenia i pakowania oraz kosztów kredytu i opłat bankowych, w celu uzyskania warunków odpowiadających „cenie ex-works”

187 Komisja nie dokonała jednak żadnego dostosowania wartości normalnej, ponieważ została ona już obliczona na podstawie „ceny ex-works” zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.

188 W tym względzie należy zauważyć, że o ile praktyka w zakresie dostosowań może okazać się konieczna na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego dla uwzględnienia różnic istniejących pomiędzy ceną eksportową a wartością normalną, które mają wpływ na ich porównywalność, nie można stosować takich odliczeń od wartości, która została skonstruowana, a zatem nie jest rzeczywista. Na wartość tę co do zasady nie mają wpływu elementy mogące szkodzić jej porównywalności, ponieważ została ona sztucznie ustalona (zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, EU:T:2009:72, pkt 266).

189 Ponadto należy stwierdzić, że w odpowiedzi na uwagi zainteresowanych stron Komisja stwierdziła w motywie 333 zaskarżonego rozporządzenia, że obliczenie wartości normalnej według rodzaju produktu na warunkach odpowiadających „cenie ex-works” obejmuje odpowiednią kwotę kosztów SGA i że żadna z dostępnych informacji nie wskazuje na to, by koszty SGA przedsiębiorstw tajlandzkich obejmowały koszty transportu związane z dostawą do klientów.

190 Co się tyczy wystarczającego charakteru dowodów przedstawionych przez skarżące w przedmiocie wnioskowanego dostosowania, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 183 powyżej, z akt sprawy przedłożonych Sądowi wynika w pierwszej kolejności, że skarżące powołują się na alternatywną propozycję Wenzhou, mającą na celu obliczenie kosztów SGA na podstawie danych producentów eksportujących. Jednakże, jak słusznie podnosi Komisja, dostosowanie oparte na strukturze kosztów producentów eksportujących jest niewłaściwe na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, ponieważ ceny te nie odpowiadają gospodarce rynkowej (zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2019 r., Jinan Meide Casting/Komisja, T-650/17, EU:T:2019:644, pkt 74, 75). Stąd argument ten należy odrzucić.

191 W drugiej kolejności skarżące przedstawiły dokumenty, które ich zdaniem mogą wykazać, że koszty transportu są w zwykłej praktyce księgowej traktowane jako koszty SGA. W tym względzie, po pierwsze, odnoszą się one z jednej strony do oprogramowania kompatybilnego NetSuite Oracle, z którego wynika, że koszty SGA mogą obejmować „koszty wysyłki”, a z drugiej strony do artykułu Harvard Business Review z 1987 r., który również zalicza koszty transportu do kategorii kosztów SGA. Zdaniem skarżących wynika to w istocie ze zwyczajowej praktyki w dziedzinie księgowości, ponieważ nie istnieje żadna inna pozycja księgowa służąca zapisywaniu tych kosztów.

192 Tymczasem „dowody”, na które powołują się skarżące, dotyczą ogólnych danych księgowych, a nie w szczególności danych wykorzystanych przez Komisję w ramach odnośnego dochodzenia. W związku z tym nie mogą one podważyć oceny Komisji dotyczącej badania danych tajlandzkich producentów eksportujących.

193 Po drugie, skarżące przedstawiają również w załączniku do repliki z jednej strony sprawozdanie z audytu Tata Thaïland, które wymienia koszty dostawy i sprzedaży oraz koszty bankowe jako koszty SGA, a z drugiej strony sprawozdanie z audytu Ningbo Jinding, które do kosztów SGA zalicza koszty transportu związanego z wywozem lub transportu lądowego oraz koszty różne.

194 Tymczasem z motywu 271 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Tata Thaïland nie należy do pięciu zidentyfikowanych przedsiębiorstw w Tajlandii. Ponadto sprawozdanie z audytu Ningbo Jinding jest w tym względzie bezużyteczne, ponieważ, jak wynika z pkt 190 powyżej, struktura kosztów chińskich producentów eksportujących nie może stanowić podstawy dostosowania wnioskowanego na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

195 Po trzecie, z tych samych powodów należy oddalić argument skarżących dotyczący kwestionariusza skierowanego do chińskich producentów eksportujących, który włączył koszty transportu do kosztów SGA. Komisja wyjaśniła bowiem, że celem tego kwestionariusza było zrozumienie struktury chińskich producentów eksportujących. Nie może on zatem zobowiązywać Komisji do późniejszego przetwarzania tych danych.

196 Po czwarte, skarżące podnoszą, że w zakresie, w jakim Komisja nie wiedziała, co obejmowały koszty SGA pięciu tajlandzkich producentów, uzasadnione jest oczekiwanie od nich przedstawienia konkretnych dowodów w tym zakresie, biorąc pod uwagę nieprzejrzystość danych D&B oraz fakt, że dane te dotyczą innego państwa. Skarżące przyznają zatem, że ich argumentacja ma charakter przypuszczenia.

197 Niemniej jednak okoliczność, że wartość normalna jest skonstruowana na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, a zatem na podstawie danych producentów eksportujących z odpowiedniego reprezentatywnego kraju, nie może złagodzić ciężaru dowodu wynikającego z orzecznictwa przytoczonego w pkt 183 powyżej, zgodnie z którym to do strony wnoszącej o dostosowanie z tytułu jednego z czynników, o których mowa w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, należy wykazanie, że czynnik ten może wpłynąć na ceny, a tym samym ich porównywalność (zob. podobnie wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., Changmao Biochemical Engineering/Komisja, C-666/19 P, EU:C:2022:323, pkt 151).

198 Podsumowując, należy zauważyć, że do skarżących należało złożenie w trakcie postępowania administracyjnego wniosku o dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego oraz przedstawienie dowodów pozwalających na ustalenie konieczności rzeczonego dostosowania w celu zapewnienia porównywalności cen między wartością normalną a cenami eksportowymi.

199 Tymczasem z powyższych rozważań wynika, że skarżące w żaden sposób nie przedstawiły dowodu na konieczność dokonania wnioskowanego dostosowania.

200 Z powyższego wynika, że zarzut drugi należy oddalić.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 18 rozporządzenia podstawowego przy obliczaniu kosztów pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem

201 W zarzucie trzecim skarżące kwestionują w istocie obliczenie kosztów pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem na podstawie danych dotyczących tylko jednego z trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą, a mianowicie Jiangsu, z naruszeniem art. 18 ust. 1 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz art. 6.8 i pkt 5 i 7 załącznika II do porozumienia antydumpingowego.

202 W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że metoda ta jest błędna, ponieważ Jiangsu stosuje proces kucia na zimno, podczas gdy proces kucia na gorąco wymagał większego nakładu pracy. Stosując w odniesieniu do Ningbo Jinding wydajność pracy Jiangsu, Komisja doszła do nieuzasadnionego wniosku, że pracownicy tego przedsiębiorstwa pracowali pięćdziesiąt dwa tygodnie w roku, sześć dni w tygodniu i siedemnaście godzin dziennie. Tymczasem Komisja jest zobowiązana na podstawie art. 18 rozporządzenia podstawowego, po pierwsze, do wyboru najlepszych dostępnych informacji w celu uzupełnienia braków w materiale dowodowym wynikających z brakujących niezbędnych informacji, a po drugie, do sprawdzenia uzyskanych informacji poprzez odniesienie do innych źródeł, w szczególności pochodzących od producentów Unii.

203 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o inne dane, na których Komisja mogła się oprzeć, po pierwsze, skarżące podnoszą, że Komisja mogła wykorzystać standardowe godziny pracy podane przez Ningbo Jinding i Wenzhou w odpowiednim czasie. Producenci ci nie są zobowiązani do

zapisywania faktycznie przepracowanych godzin, a zatem nie dysponują innymi informacjami, które mogliby przekazać Komisji w celu potwierdzenia, że standardowe godziny pracy były przestrzegane. Tymczasem zdaniem skarżących Komisja wiedziała, że może oprzeć się na zawiadomieniach pracowników w odniesieniu do Ningbo Jinding, które są właściwe dla danych warsztatów uczestniczących w produkcji elementów złącznych, oraz na maksymalnej liczbie godzin pracy dozwolonej w ustawodawstwie chińskim w odniesieniu do Wenzhou. Ta maksymalna liczba godzin pracy ma zastosowanie niezależnie od sektora. Ponadto skarżące utrzymują, że Komisja mogła w przeszłości oprzeć się na kosztach standardowych, co jest normalne w dziedzinie ochrony handlowej. Uczyniła to również w niniejszej sprawie, opierając się na standardowych godzinach pracy w celu określenia tajlandzkiego kosztu odniesienia.

204 Po drugie, skarżące podnoszą, że Komisja mogła oprzeć się na maksymalnej liczbie godzin pracy ustalonej w prawie chińskim. Zawiadomienia dla personelu ze strony Ningbo Jinding wskazują bowiem liczbę godzin pracy przypadających na dany warsztat i potwierdzają, że Ningbo Jinding przestrzegało maksymalnej liczby godzin pracy. W braku dowodów przeciwnych Komisja nie ma podstaw, by domniemywać bezprawne zachowanie współpracującego producenta eksportującego.

205 Po trzecie, zdaniem skarżących Komisja mogła oprzeć się na średniej liczbie godzin pracy przypadających na pracownika Jiangsu. Mnożąc te godziny przypadające na pracownika przez liczbę pracowników danych producentów eksportujących, Komisja mogła obliczyć średnie godziny pracy na kilogram produktu objętego dochodzeniem, unikając zakłóceń wynikających ze stosowanego innego procesu produkcji. Ponadto pozwoliłoby to uwzględnić faktyczną liczbę pracowników podaną przez Ningbo Jinding i Wenzhou zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

206 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

207 Artykuł 18 rozporządzenia podstawowego stanowi, że jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu, nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w rozporządzeniu lub znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. Tak więc, w przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne.

208 Z art. 6.8 porozumienia antydumpingowego wynika, że w przypadkach gdy któraś zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji lub w inny sposób ich nie udostępnia w odpowiednim czasie lub istotnie utrudnia dochodzenie, wstępne jak i ostateczne ustalenia, potwierdzające jak i przeczące, mogą być dokonane na podstawie dostępnych faktów. Ponadto załącznik II do porozumienia antydumpingowego zawiera przepisy dotyczące wykorzystania „najlepszych dostępnych informacji” w trakcie dochodzeń i określa warunki, na jakich organy prowadzące dochodzenie mogą polegać na informacjach pochodzących z innego źródła niż zainteresowana osoba.

209 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 18 rozporządzenia podstawowego stanowi transpozycję do prawa Unii treści art. 6.8 porozumienia antydumpingowego i załącznika II do porozumienia antydumpingowego, w świetle których w miarę możliwości należy dokonywać jego wykładni (zob. wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, T-633/11, niepublikowany, EU:T:2014:271, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

210 Zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego możliwość odwołania się do dostępnych faktów istnieje w przypadku gdy, po pierwsze, zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji, po drugie, nie zapewnia niezbędnych informacji w przewidzianych terminach, po trzecie, znacznie utrudnia dochodzenie, lub, po czwarte, dostarczyła informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd (wyrok z dnia 25 października 2011 r., Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Rada, T 192/08, EU:T:2011:619, pkt 268).

211 Z orzecznictwa wynika również, że zainteresowane strony są zobowiązane dostarczyć służbom Komisji informacje, które pozwalają jej na zakończenie postępowania antydumpingowego. Informacje są zatem „niezbędne" w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, jeżeli pozwalają instytucjom Unii na dokonanie odpowiednich ustaleń w ramach postępowania antydumpingowego, przy czym ocena „niezbędnego" charakteru informacji jest dokonywana w każdym poszczególnym przypadku [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 53].

212 Definicja pojęcia „niezbędnych informacji" powinna uwzględniać cel art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym względzie należy przypomnieć, że to na Komisji jako instytucji prowadzącej postępowanie ciąży obowiązek wykazania występowania dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą. Jednakże żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie nadaje Komisji uprawnień pozwalających na przymuszenie zainteresowanych stron do udziału w postępowaniu lub do udzielania informacji, instytucja ta jest zatem uzależniona od dobrowolnej współpracy tych stron w celu uzyskania przez nią niezbędnych dla niej informacji. W tym kontekście z motywu 27 rozporządzenia podstawowego wynika, że prawodawca Unii uznał, że „w przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała". Celem art. 18 rozporządzenia podstawowego jest zatem umożliwienie Komisji prowadzenia dochodzenia, nawet wówczas gdy zainteresowane strony odmawiają współpracy, czy też współpracują w niewystarczającym stopniu. Zważywszy zatem, że zainteresowane strony są zobowiązane do pełnej współpracy, dokładając przy tym wszelkich starań, strony te powinny dostarczyć wszystkich informacji, którymi dysponują i które instytucje Unii uważają za niezbędne do dokonania ich ustaleń [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 54–56].

213 Ponadto w sytuacji gdy Komisja opiera swoje ustalenia na dostępnych faktach, gdy przedłożone dane są niepełne, instytucja ta nie jest zobowiązana do wyjaśnienia, pod jakim względem wykorzystane dostępne fakty były możliwie najlepsze, gdyż taki obowiązek nie wynika z art. 18 rozporządzenia podstawowego ani z orzecznictwa (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada, T-413/13, niepublikowany, EU:T:2015:164, pkt 132).

214 Zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego nie jest bowiem wykluczone w braku umyślnego działania (zob. wyrok z dnia 22 września 2021 r., NLMK/Komisja, T-752/16, niepublikowany, EU:T:2021:611, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo). Zakres starań podjętych przez zainteresowaną stronę w celu przekazania niektórych informacji nie pozostaje koniecznie w związku z istotną jakością przekazanych informacji, a w każdym razie nie jest jedynym rozstrzygającym elementem. Jeżeli zatem żądane informacje nie zostaną ostatecznie uzyskane, Komisja może odwołać się do dostępnych faktów dotyczących tych informacji (zob. wyroki: z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada, T-413/13, niepublikowany,

EU:T:2015:164, pkt 117 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 22 września 2021 r., NLMK/Komisja, T-752/16, niepublikowany, EU:T:2021:611, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

215 W tym względzie należy przypomnieć, że dokonywana przez Sąd kontrola dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez te instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje (zob. wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

216 W niniejszej sprawie z motywu 180 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że podczas zdalnej kontroli krzyżowej Komisja nie była w stanie zweryfikować faktycznego nakładu pracy do wytworzenia produktu objętego postępowaniem w przypadku trzech objętych próbą producentów eksportujących oraz że poinformowała ich, iż zamierza wykorzystać dostępne fakty zgodnie z przepisami art. 18 rozporządzenia podstawowego do ustalenia nakładu pracy. W istocie producenci eksportujący objęci próbą przekazali fakty dotyczące nakładu pracy w oparciu o faktyczną liczbę standardowych godzin pracy. Jednakże zgodnie z motywem 260 zaskarżonego rozporządzenia Komisja mogła uzyskać informacje na temat różnicy między zadeklarowanymi godzinami a godzinami wejścia do Jiangsu lub wyjścia z Jiangsu.

217 W związku z tym na podstawie „faktycznych” godzin pracy w Jiangsu Komisja obliczyła „faktyczną” wydajność Jiangsu, tj. liczbę kilogramów produktu objętego dochodzeniem, którą pracownik mógł wytwarzać w okresie objętym dochodzeniem, i porównała ją z wydajnością dwóch pozostałych producentów eksportujących objętych próbą. Porównanie wykazało wzrost wydajności w Ningbo Jinding, co podważyło wiarygodność obliczeń uwzględniających ogólnie standardowe godziny pracy. Następnie Komisja ustaliła faktyczne średnie godziny pracy na kilogram produktu objętego dochodzeniem w Jiangsu i wykorzystała te dane w odniesieniu do trzech producentów eksportujących jako dostępne fakty w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego.

218 Z motywów 181 i 182 zaskarżonego rozporządzenia wynika również, że z jednej strony Ningbo Jinding twierdziło, iż Komisja powinna była oprzeć się na standardowych godzinach pracy, a z drugiej strony Wenzhou podniosło, że faktyczne dni pracy były wskazane w miesięcznych listach płac i że Komisja mogła wykorzystać standardowe godziny pracy na dzień określone w chińskim prawie pracy. Jednakże w motywie 184 zaskarżonego rozporządzenia Komisja wskazała, że nie znaleziono żadnych dowodów na to, iż faktyczna liczba dni roboczych przeliczona na roboczogodziny przy standardowej liczbie godzin pracy, odzwierciedla godziny przepracowane w procesie wytwarzania produktu objętego postępowaniem, ponieważ nie dostarczono żadnych dowodów dotyczących podstawy ustalania standardowych godzin pracy w odniesieniu do produkcji elementów złącznych.

219 Skarżące podnoszą naruszenie art. 18 rozporządzenia podstawowego i art. 6.8 porozumienia antydumpingowego, ponieważ, z jednej strony, Komisja nie uwzględniła w należyty sposób różnic między procesami wytwarzania produktów objętych dochodzeniem i błędnie wykorzystała dane liczbowe oparte na Jiangsu, które były oderwane od rzeczywistości po zastosowaniu do Ningbo Jinding. Z drugiej strony skarżące podnoszą, że Komisja powinna była uwzględnić inne dane, którymi dysponowała, aby obliczyć wydajność pracy.

220 I tak, w pierwszej kolejności, co się tyczy, po pierwsze, ewentualnego wpływu na wydajność procesu produkcji wybranego przez każdego z producentów eksportujących, Komisja wyjaśniła w motywie 317 zaskarżonego rozporządzenia, że nie była w stanie ustalić różnicy między niezbędną liczbą godzin pracy w zależności od różnych metod produkcji w przypadku żadnego z producentów eksportujących objętych próbą oraz że zainteresowane strony nie przedstawiły również dowodów na to, jak należy oszacować owe różnice.

221 Zapytane o to na rozprawie skarżące potwierdziły, po pierwsze, że zarówno Jiangsu, jak i Ningbo Jinding stosowały oba procesy wytwarzania produktu objętego postępowaniem, a po drugie, że w odpowiedziach na kwestionariusz Komisji trzej producenci eksportujący ustalili wydajność wyłącznie na podstawie kosztów pracy związanych z wytwarzaniem produktu objętego postępowaniem, niezależnie od procesu produkcji. W istocie skarżące nie były w stanie ustalić, w jaki sposób Komisja mogła rozróżnić oba procesy w celu ustalenia kosztów pracy.

222 Ponadto, jak podniosła Komisja, a skarżące temu nie zaprzeczyły, żaden z trzech producentów eksportujących nie posiadał dokładnej dokumentacji określającej wymogi w zakresie kosztów pracy na podstawie metody kucia produktu.

223 Z powyższego wynika, że w zakresie, w jakim skarżące nie były w stanie dostarczyć Komisji danych w tym względzie, należy odrzucić ich argument dotyczący ewentualnej różnicy między liczbą godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem w zależności od wybranego procesu produkcji.

224 Po drugie, skarżące kwestionują okoliczność, że Komisja obliczyła na podstawie danych Jiangsu koszty pracy Ningbo Jinding, ponieważ dało to wyniki, które ich zdaniem były nierealistyczne, a mianowicie, że pracownicy Ningbo Jinding pracowali pięćdziesiąt dwa tygodnie w roku, sześć dni w tygodniu i siedemnaście godzin dziennie.

225 Niemniej jednak z uwag Ningbo Jinding na temat ostatecznych ustaleń wynika, że aby uzyskać liczbę 17 godzin pracy na pracownika dziennie, Ningbo Jinding wykorzystało liczbę godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem obliczoną na podstawie „dostępnych faktów” wykorzystanych przez Komisję i pomnożono ją przez liczbę pracowników wskazaną w tabeli C5 odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Należy stwierdzić w tym względzie, że przede wszystkim dane te nie zostały zweryfikowane przez Komisję. Następnie skarżące przyznały, że liczba pracowników Ningbo Jinding zmieniała się znacząco w trakcie dochodzenia, w związku z czym Komisja nie mogła wykorzystać liczby godzin pracy na pracownika Jiangsu pomnożonej przez liczbę pracowników dwóch innych producentów eksportujących w celu obliczenia kosztów pracy. W związku z tym liczba 17 godzin pracy dziennie nie jest poparta konkretnymi dowodami i pozostaje w każdym razie hipotetyczna.

226 Wreszcie, jak wskazała Komisja, z załącznika R.3 do repliki wynika, że Ningbo wykorzystywało w swoich obliczeniach wyłącznie „bezpośredni nakład pracy” niezbędny do wytworzenia produktu objętego postępowaniem, a także „personel pomocniczy w dziedzinie badań i rozwoju”, podczas gdy w instrukcjach dostarczonych w kwestionariuszu antydumpingowym Komisja wyjaśniła, że „nakład pracy” wykorzystany do obliczenia kosztów produkcji powinien obejmować zarówno „bezpośredni, jak i pośredni nakład pracy”. Należy zatem stwierdzić, że skarżące nie mogły dostarczyć Komisji danych, które uznała ona za niezbędne.

227 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że w zakresie, w jakim instytucje muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach, odpowiedzi tych stron na kwestionariusz przewidziany w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak również późniejsza weryfikacja, której Komisja może dokonać na miejscu, są istotne dla przeprowadzenia postępowania antydumpingowego. Zagrożenie, że w razie braku współpracy przedsiębiorstw objętych dochodzeniem instytucje uwzględnią inne dane niż przedstawione w odpowiedzi na kwestionariusz, wiąże się nieodłącznie z postępowaniem antydumpingowym i ma zachęcać do lojalnej i starannej współpracy ze strony tych przedsiębiorstw (zob. wyrok z dnia 13 lipca 2006 r., Shandong Reipu Biochemicals/Rada, T-413/03, EU:T:2006:211, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

228 W związku z tym Komisja uznała, korzystając z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, że w zakresie, w jakim zarówno Jiangsu, jak i Ningbo Jinding stosowały proces kucia na zimno i na gorąco, nie była ona zobowiązana do sprawdzenia, czy procesy te powodowały różnice między liczbą godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem w porównaniu z innymi źródłami, a w szczególności liczbą godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem przez producentów unijnych. W tym względzie Komisja wyjaśniła w każdym razie, że podanie godzin pracy nie było wymagane w kwestionariuszach producentów unijnych. Informacje te nie były zatem dostępne w rozumieniu art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

229 W tych okolicznościach Komisja mogła, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, dojść do wniosku, że rozpatrywane dane zawierały sprzeczności i braki oraz że nie mogła ich wykorzystać.

230 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o kwestię, czy Komisja wybrała najlepsze dane, którymi dysponowała w celu obliczenia kosztów pracy, należy na wstępie przypomnieć, że możliwość alternatywnych obliczeń nie wystarczy, aby stwierdzić, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie.

231 Celem art. 18 rozporządzenia podstawowego jest w istocie umożliwienie Komisji zakończenia dochodzenia w ramach nałożonych na nią tymczasowych ograniczeń. W tych okolicznościach Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania co do konieczności oparcia się na art. 18 rozporządzenia podstawowego przy badaniu danych, którymi dysponuje, ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny musi dokonać.

232 Ściślej rzecz ujmując, co się tyczy, po pierwsze, możliwości oparcia się na standardowych godzinach pracy, należy zauważyć, że Komisja mogła stwierdzić, czemu skarżące nie zaprzeczyły, iż standardowe godziny pracy niekoniecznie odzwierciedlały faktyczny charakter godzin przyznanych konkretnie na wytwarzanie produktu objętego postępowaniem.

233 Ponadto argument skarżących, zgodnie z którym godziny standardowe zostały wykorzystane w ramach innych dochodzeń, nie może zostać uwzględniony. W tym względzie z orzecznictwa wynika, że zgodność z prawem rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe należy oceniać w świetle przepisów prawa, a w szczególności przepisów rozporządzenia podstawowego, a nie w oparciu o podnoszoną wcześniejszą praktykę decyzyjną instytucji Unii [wyroki: z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 107; zob. również podobnie wyroki: z dnia 10 lutego 2021 r., RFA International/Komisja, C-56/19 P, EU:C:2021:102, pkt 79; z dnia 4 października 2006 r., Moser Baer India/Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, pkt 45].

234 W istocie rozporządzenie podstawowe nie definiuje, co jest „niezbędną” informacją w rozumieniu jego art. 18 ust. 1 (wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, T-633/11, niepublikowany, EU:T:2014:271, pkt 46).

235 Zważywszy, że określona informacja może pozwolić na dokonanie takich ustaleń w danym postępowaniu i być zbędna w innym postępowaniu, należy uznać, że ocena umożliwiająca ustalenie, czy określona informacja stanowi – bądź nie – „niezbędną informację” w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, powinna być dokonana z uwzględnieniem szczególnych okoliczności każdego dochodzenia, a nie w sposób oderwany [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 49].

236 W niniejszej sprawie Komisja uznała za konieczne określenie „faktycznej” liczby godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem. Skarżące nie kwestionują, że liczba godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem stanowi informację konieczną do celów dochodzenia, lecz uważają, że przekazanie informacji o godzinach standardowych było wystarczające. W związku z tym nie przedstawiają one dowodu popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do odmowy uwzględnienia obliczenia kosztów pracy na podstawie standardowych godzin pracy w Chinach.

237 Z tych samych powodów należy odrzucić argument skarżących, zgodnie z którym w prawie chińskim nie istnieje żaden obowiązek rejestracji godzin faktycznie przepracowanych, ponieważ Komisja uznała, że informacje o faktycznych godzinach pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem były informacjami koniecznymi do obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem.

238 Stwierdzenia tego nie podważa argument skarżących, zgodnie z którym Komisja mogła wykorzystać godziny ustawowe w celu obliczenia godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem i nie opierać się na założeniu, że odnośne zachowanie było niezgodne z prawem. Jak bowiem wskazała Komisja w motywie 183 zaskarżonego rozporządzenia, sam fakt istnienia prawa ograniczającego standardową liczbę godzin, którą pracownik może przepracować, nie stanowi wystarczającego dowodu, aby wykazać faktycznie przepracowane godziny, ponieważ w trakcie dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów na to, że chińskie prawo pracy jest przestrzegane lub egzekwowane oraz że faktyczne dni robocze zgłoszone przez producentów eksportujących mają odzwierciedlenie w wynagrodzeniu wypłacanym personelowi.

239 Po drugie, co się tyczy zaproponowanej przez skarżące możliwości wykorzystania maksymalnej liczby godzin pracy zgodnie z prawem chińskim, Komisja wyjaśniła, że znalazła w Jiangsu dowody na to, że zasada ta nie była respektowana oraz że w sposób oczywisty brak było kontroli jej przestrzegania. W związku z tym Komisja doszła do wniosku, że ta wartość odniesienia nie była istotna.

240 Po trzecie, co się tyczy możliwości oparcia się na średniej liczbie godzin pracy przypadających na pracownika Jiangsu pomnożonej przez liczbę pracowników dwóch innych producentów eksportujących, jak wyjaśniła Komisja, takie obliczenie nie jest właściwe, ponieważ liczba pracowników zatrudnionych w Ningbo Jinding była zmienna w całym okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym informacje dostarczone w tym względzie przez tego producenta eksportującego nie pozwalały Komisji na przyjęcie wartości przy obliczaniu nakładu pracy. W konsekwencji skarżące nie dostarczyły Komisji wszystkich informacji, które instytucja ta uważała za niezbędne do obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem.

241 Z powyższych rozważań wynika, że skarżące nie przedstawiły wystarczających dowodów, aby pozbawić wiarygodności ocen okoliczności faktycznych przyjętych w zaskarżonym rozporządzeniu dotyczących faktycznych godzin pracy niezbędnych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem. Tymczasem taki dowód jest wymagany w celu wykazania, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, który może uzasadniać stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2019 r., Jinan Meide Casting/Komisja, T-650/17, EU:T:2019:644, pkt 110).

242 W konsekwencji w świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że korzystając z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, Komisja, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, miała prawo uznać, iż w zakresie, w jakim producenci eksportujący objęci próbą nie mogli jej dostarczyć informacji o konkretnej liczbie godzin pracy swoich pracowników uczestniczących w całym procesie wytwarzania produktu objętego postępowaniem, w celu obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem mogła ona oprzeć się na zweryfikowanych danych jednego z tych trzech producentów eksportujących.

243 Należy zatem oddalić zarzut trzeci.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego

244 Skarżące twierdzą zasadniczo, że Komisja nie mogła oprzeć się na art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego w celu ustalenia marginesu dumpingu dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą, ponieważ zgodnie z tym przepisem Komisja nie powinna była uwzględniać marginesów ustalonych w okolicznościach określonych w art. 18 tego rozporządzenia. To samo ograniczenie wynika z art. 9.4 porozumienia antydumpingowego, który ma uniemożliwić, aby producenci eksportujący, do których nie zwrócono się o podjęcie współpracy w czasie dochodzenia, nie doznali szkody z uwagi na braki lub wady informacji przekazanych przez producentów eksportujących objętych dochodzeniem.

245 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

246 Na wstępie należy zauważyć, że w art. 1 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia ustalono stawki ostatecznego cła antydumpingowego, najpierw dla trzech producentów eksportujących objętych próbą, a mianowicie w wysokości 22,1 % dla Jiangsu, 46,1 % dla Ningbo Jinding i 48,8 % dla Wenzhou, następnie stawkę dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą w wysokości 39,6 %, i wreszcie 86,5 % dla wszystkich pozostałych producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie. Stawka zakwestionowana w ramach zarzutu czwartego wynosi 39,6 %.

247 Artykuł 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowi, co następuje:

„W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres postępowania zgodnie z art. 17, cło antydumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci tym postępowaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego w odniesieniu do stron ujętych w próbie, bez względu na to, czy normalna wartość dla tych stron została określona na podstawie art. 2 ust. 1–6 lub art. 2 ust. 7 lit. a).

Dla celów niniejszego ustępu Komisja pomija marginesy zerowe i de minimis oraz marginesy ustalone w warunkach określonych w art. 18”.

248 Przepis ten ma zatem zastosowanie wyłącznie w przypadkach, w których Komisja stosuje metodę kontroli wyrywkowej, to znaczy tylko wtedy, gdy ograniczyła swoje dochodzenie do określonej grupy producentów eksportujących zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, jak to uczyniła w postępowaniu będącym przedmiotem niniejszego sporu.

249 Następnie należy wyjaśnić, że art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego jest zasadniczo identyczny z art. 9 ust. 4 porozumienia antydumpingowego, który stanowi, co następuje:

„W przypadku kiedy władze ograniczają swoje badanie zgodnie z drugim zdaniem ustępu 10 artykułu 6, żadne cło antydumpingowe stosowane do przywozu od eksporterów lub producentów nie objętych badaniem nie będzie przekraczać:

i) średniej ważonej marginesu dumpingu określonego względem wybranych eksporterów lub producentów; lub

[…]

pod warunkiem że władze nie wezmą pod uwagę, dla celu niniejszego ustępu, wartości zerowej ani znikomej marginesu dumpingu, ani marginesu określonego w okolicznościach wspomnianych w ustępie 8 artykułu 6. Władze będą stosować indywidualne cło lub wartość normalną do przywozu pochodzącego od każdego eksportera lub producenta nieobjętego badaniem, który dostarczył niezbędne informacje w trakcie trwania dochodzenia, zgodnie z postanowieniami ustępu 10.2 artykułu 6”.

250 Trybunał orzekł już, że ogólna zasada prawa międzynarodowego dotycząca przestrzegania zobowiązań umownych (pacta sunt servanda), ustanowiona w art. 26 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. (Recueil des traités des Nations unies, vol. 1155, s. 331), oznacza, że dla celów wykładni i stosowania porozumienia antydumpingowego sąd Unii musi uwzględnić wykładnię różnych postanowień tego porozumienia przyjętą przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

251 Zgodnie z motywem 3 rozporządzenia podstawowego w celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania zasad porozumienia antydumpingowego postanowienia tego porozumienia należy transponować do prawodawstwa Unii w możliwie najszerszym zakresie. Sąd Unii może zatem oprzeć się na sprawozdaniach Organu Apelacyjnego WTO w celu dokonania wykładni zasadniczo identycznych przepisów (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 33, 34).

252 W sprawozdaniu dotyczącym sporu „Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii” z dnia 24 lipca 2001 r. (WT/DS 184/AB/R) Organ Apelacyjny WTO uznał, że art. 9 ust. 4 porozumienia antydumpingowego ustanawia maksymalny limit względem właściwych organów w celu określenia pułapu „ogólnej stawki rezudualnej”, a mianowicie, że margines ustalony dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą nie może przekraczać średniego ważonego marginesu dla producentów eksportujących objętych próbą. Organ Apelacyjny zauważył również, że art. 9 ust. 4 ustanawia dwa zakazy. Pierwszy z nich

uniemożliwia organom dochodzeniowym obliczenie ogólnej stawki rezydualnej z zastosowaniem marginesów zerowych lub de minimis, a drugi uniemożliwia im obliczanie tego pułapu z wykorzystaniem „marginesów ustalonych w okolicznościach wspomnianych” w art. 6 ust. 8 umowy.

253 Dokładniej rzecz ujmując, Organ Apelacyjny WTO wyraźnie odrzucił twierdzenie, że drugie ograniczenie dotyczyło wyłącznie marginesów obliczonych w całości na podstawie dostępnych informacji. Tak więc „okoliczności wspomniane” w art. 6 ust. 8 porozumienia antydumpingowego są okolicznościami, w których władze prowadzące dochodzenie w należyty sposób wykorzystują dostępne fakty w celu zaradzenia brakowi niezbędnych informacji w aktach sprawy, a okoliczności te mogą w rzeczywistości obejmować jedynie niewielką liczbę informacji, które powinny posłużyć do obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu dla eksportera lub producenta.

254 Ponadto Organ Apelacyjny WTO uznał, że taka wykładnia art. 9 ust. 4 porozumienia antydumpingowego jest zgodna z celem tego przepisu. W zakresie bowiem, w jakim art. 6 ust. 8 porozumienia antydumpingowego pozwala władzom na uzupełnienie braków w dokumentacji wynikających z braku informacji, które powinny zostać przekazane przez eksporterów objętych dochodzeniem, art. 9 ust. 4 porozumienia antydumpingowego ma uniemożliwić, aby producenci eksportujący, do których nie zwrócono się o podjęcie współpracy w trakcie dochodzenia, nie doznali szkody z uwagi na braki lub wady informacji przekazanych przez producentów eksportujących objętych dochodzeniem. Cel ten byłby zatem zagrożony, gdyby średni ważony margines miałby zostać obliczony, choćby tylko częściowo, na podstawie dostępnych faktów.

255 Organ Apelacyjny WTO wyraźnie stwierdził, że spór, który powinien zbadać, nie dotyczy kwestii, w jaki sposób zaradzić sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, w której wszystkie marginesy, w oparciu o które Komisja powinna obliczyć średni ważony margines dla producentów eksportujących nieobjętych próbą, powinny zostać wyłączone z obliczeń zgodnie z powyższym drugim zakazem. W związku z tym, stwierdziwszy istnienie wady, ów organ wyjaśnił, że badany przez niego spór nie oznaczał obowiązku rozstrzygnięcia tej kwestii.

256 W niniejszej sprawie Komisja oparła się na tym sprawozdaniu w celu wykazania istnienia wady w rozporządzeniu podstawowym, która w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie nakładała na nią ograniczenie, nie dając jej żadnego alternatywnego rozwiązania. W związku z tym Komisja podniosła przed Sądem, że art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zmierza do usunięcia zidentyfikowanej wady dotyczącej ustalenia marginesu dumpingu współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą.

257 Artykuł 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przewiduje, co następuje:

„Jeżeli po podjęciu decyzji o kontroli wyrywkowej niektóre lub wszystkie wybrane strony nie podejmują współpracy, co może w znacznym stopniu wpłynąć na wynik postępowania, można wybrać nową próbkę.

Jednakże jeżeli współpraca nadal będzie w znacznym stopniu niepodejmowana lub w przypadku braku czasu na wybór nowej próbki, stosuje się odpowiednie przepisy art. 18”.

258 W związku z tym Komisja stwierdziła, że nie dysponowała „[wystarczającym] czasem” w rozumieniu art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i że była zobowiązana do ustalenia średniego ważonego marginesu dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą na podstawie art. 18 rozporządzenia podstawowego, tak jak uczyniła to w przypadku

niewspółpracujących producentów eksportujących. Komisja twierdziła, że gdyby nie mogła oprzeć się na marginesach trzech producentów eksportujących objętych próbą w celu obliczenia średniego ważonego marginesu dla producentów, którzy współpracowali, lecz nie zostali objęci próbą, postawiłoby to tych ostatnich producentów w znacznie bardziej niekorzystnej sytuacji, ponieważ mająca zastosowanie stawka antydumpingowa zostałaby ustalona na poziomie 86,5 %, podobnie jak dla wszystkich pozostałych chińskich producentów eksportujących, którzy nie uczestniczyli w jakikolwiek sposób w dochodzeniu, zamiast na poziomie 39,6 %.

259 W replice skarżące zakwestionowały tę argumentację, ponieważ rozumowanie oparte na art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego jest całkowicie nowe i nie może uzasadniać zaskarżonego rozporządzenia a posteriori. W związku z tym uznały one, że chodzi tu o nowe uzasadnienie Komisji. Na rozprawie skarżące podniosły, że art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przewidywał dwa etapy, a mianowicie, najpierw, stwierdzenie na tyle dużego stopnia braku współpracy, by mógł on wywierać istotny wpływ, a następnie, dokonanie doboru nowej próby. Jeżeli w wyniku dokonania doboru tej nowej próby nadal brak byłoby współpracy lub gdyby nie było wystarczająco dużo czasu, mogłyby znaleźć zastosowanie odpowiednie przepisy art. 18. Hipoteza ta nie odpowiada sytuacji w niniejszej sprawie. Zdaniem skarżących art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego odnosi się do sytuacji impasu, w której nie wszyscy producenci eksportujący współpracują lub nie przedstawiają żadnych danych.

260 Po pierwsze, Komisja podniosła na rozprawie, że dokonanie doboru nowej próby stanowi możliwość, a nie obowiązek, ponieważ w art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego wskazano, iż instytucja ta „może” dokonać doboru nowej próby. Po drugie, Komisja przyznała, że stwierdzenie istnienia wady nie zwalniało jej z ogólnego obowiązku przestrzegania rozporządzenia podstawowego, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. Po trzecie, Komisja wskazała, że w przypadku istnienia wady mogła zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego zgodnie z wymogami tego rozporządzenia. Po czwarte, Komisja stwierdziła również, że art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego niekoniecznie zapewnia ochronę współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą. W hipotetycznej sytuacji, w której nie należałoby uwzględniać jedynie dwóch z trzech marginesów w zakresie, w jakim byłyby one oparte na art. 18 rozporządzenia podstawowego, Komisja zastosowałaby bowiem pozostały margines do odnośnych producentów eksportujących, nawet gdyby był on najwyższy z trzech odnośnych marginesów. W ten sposób, gdyby jeden z marginesów próby nie mógł zostać uwzględniony, margines dumpingu tych producentów mógłby wzrosnąć, ponieważ zostałby on ustalony przy wykorzystaniu faktów dostępnych w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego.

261 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 akapit drugi TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie powodów uzasadniających nałożenie danego środka, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli. Jednakże nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy spełnia ono wymogi art. 296 akapit drugi TFUE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę. W szczególności zbyt daleko idące byłoby wymaganie szczegółowego opisu każdego z aspektów leżących u podstaw spornego aktu, w szczególności gdy skarżące były ściśle zaangażowane w postępowanie administracyjne, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie (zob. podobnie wyrok z dnia 13 kwietnia 2011 r., Far Eastern New Century/Rada, T-167/07, niepublikowany, EU:T:2011:165, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo).

262 W drugiej kolejności należy również zauważyć, że skoro dane trzech producentów eksportujących objętych próbą nie mogły zostać wykorzystane ze względu na ograniczenie art. 9 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, próba Komisji stała się bezużyteczna dla celów odnośnego dochodzenia.

263 Jak bowiem wynika z pkt 201–243 powyżej, Komisja wykorzystała najlepsze dostępne fakty wykorzystane w odniesieniu do nakładu pracy niezbędnego do wytworzenia produktu objętego postępowaniem w zakresie, w jakim dane przekazane jej przez producentów eksportujących objętych próbą były brakujące lub niespójne. Tymczasem stwierdzenie to zostało dokonane w zaawansowanym momencie dochodzenia, ponieważ Komisja uznała, że dane przedstawione wyłącznie podczas zdalnej kontroli krzyżowej były niewystarczające. W zakresie, w jakim postępowanie prowadzące do nałożenia cła antydumpingowego zgodnie z rozporządzeniem podstawowym opiera się na podejściu etapowym, margines dumpingu producentów eksportujących objętych próbą został ustalony dopiero przy ujawnieniu ostatecznych ustaleń. W tym względzie należy przypomnieć, że Komisja jest zobowiązana zakończyć dochodzenie w stosunkowo krótkim przewidzianym przepisami prawa terminie, ściśle ograniczonym w rozporządzeniu podstawowym oraz zawiadomieniu o wszczęciu danego dochodzenia. Tym samym nie miała ona wystarczającego czasu na wybór nowej próby zgodnie z art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

264 W trzeciej kolejności, należy z jednej strony zauważyć, że jak wynika z motywu 336 zaskarżonego rozporządzenia, żadna ze skarżących, których ów margines dotyczy, a mianowicie członkowie zainteresowanych CCCME lub pięciu innych współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą, nie zakwestionowała ustaleń Komisji w sprawie marginesu ustalonego dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą.

265 Z drugiej strony należy wskazać, że art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, do którego odnosi się art. 9 ust. 6 tego rozporządzenia, przewiduje obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu dla każdego eksportera lub producenta nieobjętego próbą, który o to wnosi, poprzez przedłożenie kompletnego kwestionariusza.

266 Zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jeżeli Komisja prowadzi kontrolę wyrywkową, indywidualne marginesy dumpingu oblicza się jednak dla każdego producenta niewyznaczonego pierwotnie do próby, który przekaże niezbędne informacje w przewidzianych terminach, z wyjątkiem gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. W każdym razie, jak potwierdziły to strony na rozprawie, żadna z zainteresowanych skarżących nie wyraziła wobec Komisji chęci zastosowania wobec nich indywidualnego marginesu.

267 W czwartej kolejności należy przypomnieć, że Komisja wyjaśniła w zaskarżonym rozporządzeniu, iż poziom współpracy został ogólnie uznany za niski i że musiała ona dokonać obliczeń poziomu cła ogólnokrajowego na podstawie faktów dostępnych w aktach sprawy.

268 W piątej kolejności należy przypomnieć, że Komisja wykorzystała dostępne fakty w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego w celu obliczenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem. Tymczasem wartość normalna produktu objętego postępowaniem jest taka sama dla wszystkich producentów eksportujących rzeczonego produktu pochodzącego z Chin, ponieważ została skonstruowana na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Tym, co różnicuje margines dumpingu poszczególnych producentów eksportujących, jest bowiem

porównanie rzeczonej wartości normalnej z cenami eksportowymi owych producentów, a nie porównanie „ogólnej" wartości normalnej z cenami eksportowymi przemysłu. W związku z tym producenci eksportujący nieobjęci próbą mogliby uzyskać inny margines na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, po dokonaniu porównania ich cen eksportowych z wartością normalną na podstawie „dostępnych faktów" zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym, w braku dokonania doboru nowej próby producentów eksportujących jako całości, ograniczenie przewidziane w art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego nie mogłoby zostać zniesione w niniejszej sprawie.

269 W związku z tym, przyjmując założenie, zgodnie z którym Komisja, w celu skonstruowania wartości normalnej była zobowiązana do wykorzystania „dostępnych faktów" w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, ponieważ informacje przekazane przez producentów eksportujących objętych próbą były niewystarczające, można stwierdzić, że etap ten był niezbędny w ramach odnośnego dochodzenia. Ponadto zostało również ustalone, że Komisja zastosowała kontrolę wyrywkową w ramach odnośnego dochodzenia, co zresztą nie jest kwestionowane w ramach niniejszej skargi ze względu na ilość producentów eksportujących objętych postępowaniem, których dane nie mogły zostać zbadane indywidualnie w odpowiednim czasie. Tymczasem, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 227 powyżej, Komisja nie dysponuje żadnym środkiem pozwalającym na zmuszenie producentów eksportujących objętych próbą do dostarczenia jej informacji, które uważa za niezbędne do zakończenia dochodzenia.

270 W konsekwencji należy stwierdzić, że margines współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą został ustalony przez Komisję nie w sposób arbitralny lub represyjny, lecz po stwierdzeniu przez nią na późnym etapie postępowania administracyjnego, że z uwagi, po pierwsze, na fakt, iż dane dostarczone przez producentów eksportujących objętych próbą były niespójne, a po drugie, na to, że światowy kontekst, na który miała wpływ epidemia COVID-19, uniemożliwił jej przeprowadzenie kontroli na miejscu, była ona zobowiązana zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego do części skarżących.

271 Wynika z tego, że skarżące nie wykazały, iż Komisja nie mogła oprzeć się na art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego w celu ustalenia średniego ważonego marginesu dla współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą.

272 Zarzut czwarty należy zatem oddalić.

5. W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2, 3, 5 i 6 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia.

273 W zarzucie piątym skarżące twierdzą, że Komisja błędnie przeanalizowała szkodę i związek przyczynowy, po pierwsze, ponieważ nie uwzględniła faktu, że większość producentów unijnych wytwarzała głównie niestandardowe elementy złączne, podczas gdy większość przywozu z Chin dotyczyła standardowych elementów złącznych. Komisja powinna była zatem zbadać, czy przemysł unijny i eksporterzy chińscy byli w równym stopniu skoncentrowani w obu segmentach, czy też istniało większe prawdopodobieństwo, że jeden lub więcej segmentów mógł być w większym stopniu dotknięty przywozem towarów po cenach dumpingowych. Ponadto odmowa Komisji nie była oparta na dowodach wskazujących na to, że rozpatrywane rodzaje produktów mogły być stosowane zamiennie lub że stanowiły one dla siebie konkurencję. W tym względzie skarżące dodają, że poza znacznymi różnicami cen oba rodzaje produktów mają odmienne przeznaczenia i są sprzedawane różnym branżom przemysłowym. Niestandardowe elementy złączne są bowiem wykorzystywane w sektorach, w których bezpieczeństwo odgrywa

zasadniczą rolę, oraz w sektorach uwrażliwionych na jakość, podczas gdy standardowe elementy złączne są wykorzystywane w sektorach budownictwa, mebli i majsterkowania. Skarżące kwestionują fakt, że pomimo wielokrotnych wniosków zainteresowanych stron, Komisja odmówiła przeprowadzenia analizy z podziałem na segmenty.

274 Po drugie, skarżące podnoszą, że Komisja nie oparła swojego twierdzenia, zgodnie z którym chińscy producenci eksportujący mieli zdolność do produkcji i wywozu niestandardowych elementów złącznych, na żadnym dowodzie i że w każdym razie powinna ona była przeanalizować rzeczywisty wpływ przywozu w trakcie okresu badanego. Tymczasem zgodnie z dochodzeniem przeprowadzonym przez CCCME tylko czterech chińskich producentów planowało wywóz niestandardowych elementów złącznych w latach następujących po okresie badanym, a 28 producentów nie przewidziało takiej możliwości.

275 Po trzecie, skarżące twierdzą w istocie, że segmentacji dowodzi również fakt, iż Komisja była zobowiązana do powiększenia próby producentów unijnych, ponieważ informacje wcześniej uzyskane od czterech przedsiębiorstw objętych pierwotną próbą nie obejmowały produkcji standardowych elementów złącznych. Zbieżność między produktami została ostatecznie stwierdzona jedynie w odniesieniu do 24 % produkcji producentów unijnych objętych próbą.

276 Po czwarte, co się tyczy zastosowania metody numerów kontrolnych produktów (zwanych dalej „PCN”) przy analizie podcięcia cenowego, skarżące kwestionują przedstawiony przez Komisję odsetek zbieżności w wysokości 90 %, podnosząc, że nie powinna ona koncentrować się na przywozie z Chin, lecz na sprzedaży w Unii. Komisja powinna była zatem zbadać, czy sprzedaż przemysłu Unii była przedmiotem podcięcia cenowego, i uwzględnić odsetek zbieżności z punktu widzenia przemysłu Unii w celu oceny istnienia znacznego podcięcia cenowego spowodowanego przywozem po cenach dumpingowych. Skarżące podnoszą, że Komisja ustaliła podcięcie cenowe jedynie w odniesieniu do niewielkiej części przemysłu Unii, który wytwarza standardowe elementy złączne, a następnie rozszerzyła te ustalenia na cały przemysł Unii.

277 Po piąte, skarżące wyrażają te same obawy w odniesieniu do głównych grup elementów złącznych, a mianowicie wkrętów, śrub i podkładek, z których każda jest przeznaczona do bardzo różnych zastosowań końcowych i które uzasadniają analizę szkody z podziałem na segmenty. Trzej producenci eksportujący objęci próbą wywozili jedynie wkręty i śruby. Komisja naruszyła zatem, zdaniem skarżących, art. 3 ust. 2 i 6 rozporządzenia podstawowego, ponieważ ustaliła istnienie szkody po stronie producentów podkładek w Unii.

278 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

279 Na wstępie należy stwierdzić, że w celu ustalenia szkody art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że należy dokonać obiektywnej oceny wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych, jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii oraz wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

280 Co się tyczy w szczególności wpływu przywozu będącego przedmiotem dumpingu na ceny, art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego przewiduje obowiązek zbadania, czy w przypadku tego przywozu nie nastąpiło istotne podcięcie ceny w porównaniu z ceną podobnego produktu przemysłu Unii lub czy ów przywóz nie prowadzi w inny sposób do istotnego obniżenia cen lub znaczącego powstrzymania wzrostu cen, co miałoby miejsce w przeciwnym razie.

281 Zgodnie z samym art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu. Przepis ten zawiera wykaz różnych czynników, które mogą zostać wzięte pod uwagę, i wskazuje, że wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki [zob. wyrok z dnia 28 lutego 2017 r., Yingli Energy (China) i in./Rada, T-160/14, niepublikowany, EU:T:2017:125, pkt 188 i przytoczone tam orzecznictwo].

282 Zgodnie z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja musi wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje istotną szkodę dla przemysłu Unii, biorąc pod uwagę jego wielkość i poziomy cen.

283 Ponadto z art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wynika, że ustalenia szkody należy dokonać na poziomie przemysłu Unii jako całości.

284 Następnie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału szeroki zakres uznania przysługujący Komisji ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, które musi ona badać w ramach postępowania antydumpingowego, dotyczy również ustalenia istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi Unii (zob. wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo). Podobnie, ponieważ badanie istnienia podcięcia cenowego jest kwestią złożoną z ekonomicznego punktu widzenia, w odniesieniu do której rozporządzenie podstawowe nie narzuca żadnej szczególnej metody, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w tym względzie (wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 99).

285 Kontrola sądowa takiej oceny musi zatem ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Jest tak w szczególności w przypadku ustalania, w ramach dochodzenia antydumpingowego, czynników wyrządzających szkodę przemysłowi Unii (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 36 i przytoczone orzecznictwo)

286 Trybunał orzekł również wielokrotnie, że dokonanie przez Sąd oceny dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 37 i przytoczone orzecznictwo)

287 Z samego brzmienia art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wynika, że metodę przyjętą w celu określenia ewentualnego podcięcia cenowego należy zastosować na poziomie „produktu podobnego” w rozumieniu art. 1 ust. 4 tego rozporządzenia, nawet jeśli może on, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, składać się z różnych rodzajów produktów należących do różnych segmentów rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang

Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 74). W związku z tym rozporządzenie podstawowe nie nakłada co do zasady na Komisję obowiązku przeprowadzenia analizy istnienia podcięcia cenowego na poziomie innym niż poziom produktu podobnego (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 75).

288 Taka sama wykładnia wynika również z porozumienia antydumpingowego, na które powołują się skarżące, ponieważ organ prowadzący dochodzenie antydumpingowe nie jest zobowiązany na podstawie art. 3.2 porozumienia antydumpingowego do wykazania istnienia podcięcia cenowego dla każdego z typów produktów objętych dochodzeniem lub w odniesieniu do całej gamy produktów stanowiących podobny produkt krajowy (zob. wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 76)

289 Jednakże, aby zapewnić obiektywność analizy podcięcia cenowego, Komisja może w pewnych okolicznościach być zobowiązana do dokonania takiej analizy na poziomie segmentów rynku odnośnego produktu, nawet jeśli szeroki zakres uznania przysługujący tej instytucji w celu ustalenia w szczególności wystąpienia szkody rozciąga się co najmniej na decyzje dotyczące wyboru metody analizy, danych i dowodów, które należy zebrać, sposobów obliczenia stosowanych w celu określenia marginesu podcięcia cenowego oraz interpretacji i oceny zebranych danych (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 78).

290 Może tak być w sytuacji daleko posuniętej segmentacji rynku odnośnego produktu, w której przywóz objęty dochodzeniem antydumpingowym był w przeważającej mierze skoncentrowany w jednym z segmentów rynku odnośnego produktu, z zastrzeżeniem jednak, że produkt podobny jako całość zostanie należycie uwzględniony. Może tak być również w szczególnej sytuacji charakteryzującej się silną koncentracją sprzedaży krajowej i przywozu towarów po cenach dumpingowych w różnych segmentach, a także znaczną różnicą cen między tymi segmentami. W takich okolicznościach Komisja może być bowiem zobowiązana do uwzględnienia udziałów w rynku każdego rodzaju produktu oraz wspomnianych różnic cen w celu zapewnienia obiektywności analizy dotyczącej występowania podcięcia cenowego (zob. wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 167 i przytoczone tam orzecznictwo).

291 Co się tyczy dowodów, na których Komisja może oprzeć się w celu stwierdzenia wystąpienia szkody dla przemysłu Unii, z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika, że Komisja jest zobowiązana uwzględnić w swojej analizie podcięcia cenowego wszystkie zebrane dowody w sprawie (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 77). Rozporządzenie podstawowe nie definiuje jednak pojęcia „zebranych dowodów”. W swym dosłownym znaczeniu, w kontekście obejmującym w szczególności wymóg dokonania obiektywnej oceny, o której mowa w art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia, oraz cel ustalenia szkody, jakim jest umożliwienie nałożenia cła antydumpingowego względem przywozu towarów po cenach dumpingowych, rzeczone pojęcie oznacza okoliczności faktyczne, które wykazują w sposób potwierdzający, obiektywny i możliwy do sprawdzenia rzeczywisty charakter wskaźników tej szkody. Wyklucza ono przy tym, aby same twierdzenia, przypuszczenia lub wyrywkowe uwagi mogły stanowić takie wskaźniki (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja,C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 118).

292 To w świetle tych przypomnień i wyjaśnień należy zbadać zasadność twierdzeń skarżących dotyczących oczywistego błędu w ocenie, jaki miała popełnić Komisja, opierając się przy analizie szkody na produkcie podobnym jako całości i nie przeprowadzając analizy tej szkody w odniesieniu do danych segmentów.

293 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zgodnie z motywem 110 zaskarżonego rozporządzenia ze względu na podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, a także zastosowania końcowe, do celów niniejszego postępowania wszystkie elementy złączne uznaje się za jeden produkt.

294 Z orzecznictwa wynika, po pierwsze, że na potrzeby zdefiniowania produktu objętego postępowaniem instytucje mogą wziąć pod uwagę kilka czynników, takich jak właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne produktów, ich wykorzystanie, zamienność, postrzeganie przez konsumentów, kanały dystrybucji, proces wytwarzania, koszty produkcji i jakość (wyroki: z dnia 13 września 2010 r., Whirlpool Europe/Rada, T-314/06, EU:T:2010:390, pkt 138; z dnia 17 grudnia 2010 r., EWRIA i in./Komisja, T-369/08, EU:T:2010:549, pkt 82). Aby stwierdzić, czy mamy do czynienia z produktami różnymi, należy w szczególności sprawdzić, czy mają one takie same właściwości techniczne i fizyczne, te same zastosowania podstawowe i taki sam stosunek ich jakości do ceny. W tym kontekście wymienność i konkurencja między tymi towarami także powinny zostać ocenione (wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r., Steinel Vertrieb, C-595/11, EU:C:2013:251, pkt 44).

295 Niemniej jednak w świetle orientacyjnego charakteru wykazu kryteriów wskazanych w pkt 294 powyżej nic nie zobowiązuje Komisji do określenia produktu objętego postępowaniem w oparciu o wszystkie te kryteria. Nie jest również niezbędne, aby analiza każdego z kryteriów prowadziła do tego samego rezultatu [zob. wyrok z dnia 28 lutego 2017 r., Yingli Energy (China) i in./Rada, T-160/14, niepublikowany, EU:T:2017:125, pkt 114 i przytoczone tam orzecznictwo].

296 Rozporządzenie podstawowe nie precyzuje bowiem, jak powinien być zdefiniowany produkt lub gama produktów, które mogą być przedmiotem dochodzenia w sprawie dumpingu, ani nie wymaga przeprowadzenia dokładnej klasyfikacji (wyrok z dnia 25 września 1997 r., Shanghai Bicycle/Rada, T-170/94, EU:T:1997:134, pkt 61).

297 Wynika z tego, że produkty, które nie są identyczne, mogą być zgrupowane w ramach tej samej definicji produktu objętego postępowaniem i razem być przedmiotem dochodzenia antydumpingowego [wyrok z dnia 10 października 2012 r., Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Rada, T-172/09, niepublikowany, EU:T:2012:532, pkt 60]. Tak więc określenie „produktów podobnych” objęte jest szerokim zakresem uznania przysługującym Komisji przy dokonywaniu analizy złożonych sytuacji gospodarczych. Badanie zasadności umieszczenia danego produktu w wykazie produktów należy przeprowadzić w świetle cech danego produktu, tak jak został on zdefiniowany przez Komisję, a nie w świetle cech produktów składających się na produkt objęty postępowaniem lub jego podkategorii (wyrok z dnia 18 listopada 2014 r., Photo USA Electronic Graphic/Rada, T-394/13, niepublikowany, EU:T:2014:964, pkt 30).

298 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że skarżące nie kwestionują dokonanego przez Komisję rozróżnienia między standardowymi a niestandardowymi elementami złącznymi w odniesieniu do zgodności z normą międzynarodową. Tym samym elementy złączne są kwalifikowane jako standardowe, jeżeli są zgodne ze szczególnymi normami międzynarodowymi, podczas gdy elementy złączne, które zostały uznane za niestandardowe, nie są zgodne z określoną normą uznaną na poziomie międzynarodowym. Zgodnie bowiem z motywem 372 zaskarżonego

rozporządzenia standardowe elementy złączne szczegółowo opisano w normach przemysłowych, takich jak na przykład normy Deutsches Institut für Normung (DIN), normy Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO) lub normy europejskie (EN) opracowane i obsługiwane przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN). Niestandardowe elementy złączne to z kolei takie elementy, które wykazują różnice w stosunku do norm branżowych i często są zgodne z projektem technicznym lub wymaganiami konkretnego użytkownika. Tak więc element złączny wykonany według rysunków technicznych klienta, które odbiegają od uznanej normy międzynarodowej, jest specjalnym lub niestandardowym elementem złącznym. Podobnie, elementy złączne produkowane na standardowych liniach produkcyjnych są uznawane za niestandardowe elementy złączne, jeżeli nie są w pełni zgodne z określoną normą przemysłową uznaną na poziomie międzynarodowym.

299 Wynika z tego, że elementy te występują w szerokiej kategorii sektorów, w których wykorzystuje się elementy złączne wielu rodzajów. Definicja tego, co stanowi standardowy, a co niestandardowy element złączny, nie uwzględnia bowiem złożoności lub kosztów produkcji danych gałęzi przemysłu lub wykorzystywanych surowców. Wynika z tego również, że ten sam przedmiot, taki jak meble lub samochód, może składać się zarówno ze standardowych, jak i niestandardowych elementów złącznych.

300 Powyższego stwierdzenia nie podają w wątpliwość argumenty skarżących. Skarżące twierdziły bowiem, że niestandardowe elementy złączne były przeznaczone w szczególności dla gałęzi przemysłu, w których większe znaczenie ma bezpieczeństwo, podczas gdy elementy standardowe były wykorzystywane przede wszystkim w dziedzinach takich jak budownictwo. Tymczasem nie przedstawiono żadnego dowodu w odniesieniu do tego rozróżnienia dokonanego przez skarżące, tak aby można było stwierdzić, że każdy rodzaj elementu złącznego był przeznaczony wyłącznie do takiej czy innej gałęzi przemysłu. Ponadto skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów potwierdzających, że to standardowe, a nie niestandardowe elementy złączne nie konkurowały ze sobą.

301 Komisja włączyła standardowe i niestandardowe elementy złączne do tej samej kategorii ze względu na to, że powinny one posiadać takie same właściwości fizyczne i techniczne. Należy stwierdzić w tym względzie, że czynniki te należą do czynników uznanych w orzecznictwie przytoczonym w pkt 294 powyżej. Ponadto, jak wynika z wyjaśnień przedstawionych w pkt 298 powyżej, procesy wytwarzania lub dystrybucji standardowych i niestandardowych elementów złącznych mogą się pokrywać. Co więcej, Komisja wyjaśniła w motywie 402 zaskarżonego rozporządzenia, że dochodzenie wykazało również, iż występowała zbieżność w zastosowaniach końcowych pomiędzy tymi dwoma rodzajami elementów złącznych.

302 Tymczasem skarżące nie przedstawiły dowodów wystarczających do pozbawienia wiarygodności dokonanej przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu oceny definicji produktu objętego postępowaniem. W konsekwencji podejście Komisji jest zgodne z orzecznictwem, w którym uznano, że przynależność produktów do różnych gam nie wystarczy, by wykazać brak zamienności sam w sobie i w konsekwencji potrzebę przeprowadzenia analizy w odniesieniu do danego segmentu, ponieważ produkty należące do różnych agam mogą mieć identyczne funkcje lub zaspokajać te same potrzeby (zob. wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 383 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto z orzecznictwa wynika również, że o ile różnicę cen między poszczególnymi segmentami rynku tłumaczy się odmiennym wykorzystaniem produktów wchodzących w zakres definicji produktu objętego postępowaniem, o tyle ta różnica cen jest w każdym razie uwzględniana w ramach analizy

podcięcia cenowego według metody PCN, tak że nie ma potrzeby przeprowadzania analizy szkody w odniesieniu do danego segmentu (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 112–114).

303 W konsekwencji Komisja mogła, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, uznać, że standardowe i niestandardowe elementy złączne są produktami podobnymi.

304 W drugiej kolejności należy stwierdzić, po pierwsze, że Komisja wyjaśniła w motywie 402 zaskarżonego rozporządzenia, iż w wyniku dochodzenia wykazano, że przemysł Unii wytwarzał i sprzedawał standardowe i niestandardowe elementy złączne, a producenci eksportujący wywozili standardowe i niestandardowe elementy złączne do przemysłu Unii. Po drugie Komisja ustaliła, że przywóz produktu objętego postępowaniem konkurował ze sprzedażą przemysłu Unii w zakresie tych samych zastosowań. Po trzecie, Komisja oparła się na dowodach zawartych w aktach sprawy, które wykazały, że chińscy producenci eksportujący mieli zdolność do produkcji i wywozu niestandardowych elementów złącznych, mimo że producenci objęci próbą wywozili niewiele niestandardowych elementów złącznych. Rodzaje produktu przywożone od chińskich producentów eksportujących odpowiadały bowiem w ponad 90 % rodzajom produktu wytwarzanym i sprzedawanym przez producentów unijnych objętych próbą i obejmowały porównanie cen standardowych i niestandardowych elementów złącznych, które nieodmiennie wykazywało znaczne podcięcie cenowe i zaniżanie cen. Po czwarte, Komisja stwierdziła, że wszyscy producenci unijni, w tym producenci wytwarzający niestandardowe elementy złączne, niezależnie od gamy produktów, wykazywali tendencje spadkowe w zakresie wielkości produkcji i sprzedaży oraz marż zysku, co wskazywało na to, że przywóz z Chin miał negatywny wpływ na wszystkich producentów unijnych objętych próbą. Po piąte, w aktach sprawy znajdowały się dowody na to, że producenci unijni nie byli w stanie zwiększyć produkcji i sprzedaży standardowych elementów złącznych ze względu na przywóz z Chin wywierający presję cenową na rynek Unii. Po szóste, pogorszenie się makroekonomicznych wskaźników szkody równolegle ze wzrostem przywozu z Chin, jak również tendencja spadkowa mikroekonomicznych wskaźników wszystkich producentów unijnych objętych próbą wskazywały, że na rynku istniała konkurencja między przemysłem Unii a przywozem z Chin na poziomie produktu podobnego.

305 Sąd zwrócił się do Komisji o wskazanie dokumentów akt, które pozwoliły jej na stwierdzenie zdolności chińskich producentów eksportujących do wywozu niestandardowych elementów złącznych do Unii w zakresie, w jakim skarżące zakwestionowały to stwierdzenie.

306 W tym względzie Komisja wyjaśniła przede wszystkim, że w trakcie dochodzenia znaczna liczba chińskich importerów i producentów eksportujących, w tym jeden zainteresowany członek CCCME i jedna z osób prawnych wymienionych w załączniku, zwróciła się z wnioskami o wyłączenie ich z dochodzenia, twierdząc, że wytwarzane przez nich elementy złączne posiadają szczególne cechy w takich aspektach jak ich właściwości fizyczne i techniczne, zastosowanie, zamienność, proces produkcji, ceny i proces certyfikacji oraz są przeznaczone do wykorzystania innego niż standardowe elementy złączne. Komisja przedstawiła również dowody dotyczące tych wniosków, które wykazywały ścisły związek pomiędzy dwoma odnośnymi segmentami.

307 I tak, z załącznika E.1 do pisemnych odpowiedzi Komisji na pytania Sądu wynika, że dwóch importerów lub dystrybutorów unijnych wniosło o wyłączenie wkrętów do drewna z zakresu definicji produktu objętego dochodzeniem, twierdząc, że 40–60 % całkowitego przywozu wkrętów do drewna do Unii pochodziło z Chin. Twierdzili oni, że wkręty do drewna z żeliwa lub stali, innych niż ze stali nierdzewnej, powinny zostać wyłączone z dochodzenia na podstawie kryteriów wymienionych w pkt 294 powyżej, podnosząc również, że produkty te wymagają

dodatkowej certyfikacji w celu ich sprzedaży na terytorium Unii. Zgodnie zatem z definicją przyjętą przez Komisję wkręty do drewna przywożone z Chin przez tych dwóch importerów lub dystrybutorów nie są standardowymi elementami złącznymi, ponieważ owe wkręty odbiegają od norm międzynarodowych. Podobnie dwóch chińskich producentów eksportujących twierdziło, że wywozili wkręty do konstrukcji z drewna, które są niestandardowymi elementami złącznymi wytwarzanymi na zamówienie, a jeden z członków CCCME zwrócił się również o wyłączenie konfirmatów (lub złączy meblowych mimośrodowych) z zakresu definicji produktu ze względu na ich zastosowania końcowe.

308 Następnie w przedłożonym przez Komisję załączniku E.6 przedstawiono stanowisko interwenienta, który stwierdził, że wiele produktów wywożonych przez chińskich producentów eksportujących zostało błędnie zaklasyfikowanych do kategorii standardowych elementów złącznych i że w rzeczywistości przywóz niestandardowych elementów złącznych był znacznie większy w okresie objętym dochodzeniem. I tak interwenient uznał, że z jednej strony niektóre niestandardowe elementy złączne zostały błędnie sklasyfikowane jako standardowe elementy złączne w odpowiedziach na kwestionariusz EFDA, która przyjęła inne kryteria niż te zawarte w kwestionariuszu Komisji w odniesieniu do tego, co odróżniało standardowe elementy złączne od niestandardowych elementów złącznych. Z drugiej strony odpowiedzi na wspomniany kwestionariusz pomijały fakt, że standardowe elementy złączne przywożone do Unii wymagają dodatkowej procedury certyfikacji przed dostarczeniem produktów producentom oryginalnego sprzętu. Odpowiedzi EFDA załączone przez interwenienta do jego pisma potwierdzają te twierdzenia.

309 Wreszcie z dowodów przedstawionych przez Komisję wynika również, że dwóch z trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą dokonywało wywozu do Unii niestandardowych elementów złącznych w okresie objętym dochodzeniem. Skarżące przyznały ponadto, że producenci unijni i chińscy wytwarzali zarówno standardowe, jak i niestandardowe elementy złączne. Skarżące twierdziły jednak, że uwaga ta nie była istotna i że Komisja powinna była zbadać, czy przemysł Unii i chińscy producenci eksportujący koncentrowali się w równych częściach w obu segmentach, a nawet czy prawdopodobieństwo wpływu na dany segment było większe niż w stosunku do innego.

310 Tymczasem z orzecznictwa przytoczonego w pkt 289 i 290 powyżej jasno wynika, że Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia analizy szkody w odniesieniu do danego segmentu tylko wtedy, gdy dowody wskazują na szczególnie daleko posuniętą segmentację rozpatrywanego przywozu, z zastrzeżeniem jednak, że produkt podobny jako całość zostanie należycie uwzględniony (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 80).

311 W każdym razie taka szczególnie daleko posunięta segmentacja nie wynika z dowodów przedstawionych przez strony Sądowi.

312 Po pierwsze bowiem, skarżące nie kwestionują bowiem, że producenci unijni, a w szczególności producenci objęci próbą, wytwarzają zarówno standardowe, jak i niestandardowe elementy złączne. Zgodnie z dochodzeniem Komisji produkcja ta odbywała się w tych samych zakładach produkcyjnych. Wynika z tego, że przywóz elementów złącznych z Chin może konkurować z produkcją wszystkich elementów złącznych przez przemysł Unii.

313 Po drugie, skarżące podniosły, że okoliczność, iż przywożone elementy złączne odpowiadały 90 % elementom złącznym produkowanym przez przemysł Unii, była pozbawiona znaczenia, ponieważ Komisja, w celu oceny szkody, powinna była zbadać, czy sprzedaż w Unii, a nie przywóz z Chin, była objęta podcięciem cenowym. Taka argumentacja w sposób oczywisty nie znajduje zaś poparcia we właściwym orzecznictwie. Z łącznej lektury art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika w istocie, że szkodę należy oceniać przy „wprowadzeniu do wolnego obrotu w Unii" produktu przywiezionego po cenach dumpingowych. W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzą skarżące, obliczenie podcięcia cenowego powinno być co do zasady dokonywane na poziomie przywozu towarów po cenach dumpingowych (wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 102).

314 Wynika z tego, że Komisja oparła swoje ustalenia dotyczące zdolności chińskich producentów eksportujących do wywozu do Unii niestandardowych elementów złącznych na zebranych dowodach, które wykazują ponadto wzajemne oddziaływanie obydwu segmentów rynku.

315 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu skarżących, zgodnie z którym Komisja była zmuszona powiększyć próbę producentów unijnych sześć miesięcy po wszczęciu dochodzenia ze względu na fakt, że producenci pierwotnie objęci próbą nie wytwarzali lub nie sprzedawali wystarczającej ilości standardowych elementów złącznych, należy stwierdzić, że jak wynika z pkt 6 i 7 powyżej, próba producentów unijnych musiała zostać skorygowana ze względu na brak informacji na temat pierwotnie wybranych producentów. Owe informacje znajdowały się w dokumentach niepoufnych.

316 W tym względzie należy stwierdzić, że Komisja spełniła wymogi art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w zakresie kontroli wyrywkowej, który przewiduje, że w przypadku dużej liczby wnioskodawców, producentów, eksporterów lub importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

317 Z orzecznictwa wynika, że ostateczny wybór próby należy do Komisji, której przysługuje w tym względzie szeroki zakres uznania (zob. wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 293 i przytoczone tam orzecznictwo). W konsekwencji kontrola sądu Unii w tym względzie jest ograniczona zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 285 powyżej.

318 W tym kontekście do skarżących należy, zgodnie z orzecznictwem, przedstawienie dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że Komisja, ze względu na skład dobranej próby przemysłu Unii, dopuściła się oczywistego błędu w ocenie szkody (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 295 i przytoczone tam orzecznictwo).

319 Tymczasem skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów mających na celu stwierdzenie oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję w ramach wyboru producentów unijnych objętych próbą i wykazanie, że instytucja ta nie przestrzegała wymogów wynikających z rozporządzenia podstawowego lub orzecznictwa w tym względzie.

320 Ponadto, jeżeli pierwotnie wybrany producent unijny nie może lub nie chce uczestniczyć w dochodzeniu prowadzonym przez Komisję, instytucja ta nie dysponuje żadnymi uprawnieniami w ramach dochodzenia, które pozwoliłyby jej na zmuszenie go do udziału w dochodzeniu lub do udzielenia informacji na podstawie rozporządzenia podstawowego (zob. wyrok z dnia 20 maja 2015 r., Yuanping Changyuan Chemicals/Rada, T-310/12, niepublikowany, EU:T:2015:295, pkt 152 i przytoczone tam orzecznictwo).

321 W związku z tym, jeżeli próba producentów unijnych obejmowała ostatecznie więcej producentów standardowych elementów złącznych niż w pierwotnym jej doborze, należy stwierdzić, że była ona bardziej reprezentatywna dla dwóch segmentów rynku elementów złącznych. Komisja wyjaśniła bowiem, że skoro dwóch z sześciu pierwotnie wybranych producentów unijnych zaprzestało współpracy, w celu zapewnienia reprezentatywności pozostałej próby, w tym na poziomie gamy produktów, była ona zobowiązana do wyboru dwóch nowych producentów. W związku z tym okoliczność ta nie może stanowić dowodu oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję w ramach analizy wystąpienia szkody dla przemysłu Unii.

322 W każdym razie skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu pozwalającego Sądowi na stwierdzenie, że Komisja zmanipulowała skład próby wybranego przemysłu Unii w taki sposób, aby uczynić ją mniej reprezentatywną dla przemysłu Unii.

323 W konsekwencji należy odrzucić twierdzenie skarżących, zgodnie z którym zmiana próby producentów unijnych w trakcie postępowania wskazuje na niewystarczającą produkcję standardowych elementów złącznych przez przemysł Unii jako całość.

324 W czwartej kolejności, co się tyczy argumentu skarżących dotyczącego niewielkiego dostosowania PCN, należy przypomnieć, że PCN są alfanumerycznymi kodami stosowanymi w dochodzeniach antydumpingowych w celu ustalenia zbieżności między określonymi typami produktów. W toku dochodzenia wzywa się przedsiębiorstwa, z którymi nawiązano kontakt, aby zaklasyfikowały swoje produkty do kategorii, którym kody te odpowiadają. Są one powiązane ze szczególnymi cechami produktu, które zostały uznane za istotne, ponieważ wpłynęły na koszt produkcji lub koszt sprzedaży.

325 Z orzecznictwa wynika, że jeżeli produkt objęty postępowaniem obejmuje szeroką gamę towarów, może okazać się konieczne podzielenie ich na mniej lub bardziej jednolite kategorie, tak aby umożliwić obiektywne porównanie porównywalnych produktów i uniknąć w ten sposób błędnego obliczenia szkody z uwagi na nieodpowiednie porównanie (wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 550, 551).

326 W związku z tym analiza szkody według metody PCN po PCN jest uznawana za odpowiednią, w szczególności w przypadku produktów złożonych, których modele odznaczają się różnymi cechami technicznymi, a ich ceny mogą się znacznie od siebie różnić (zob. podobnie wyrok z dnia 22 września 2021 r., Severstal/Komisja, T-753/16, niepublikowany, EU:T:2021:612, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

327 Jeśli skarżące zamierzają skutecznie podważyć podejście zastosowane przez Komisję w tym zakresie, powinny wykazać, że zaproponowane przez tę instytucję podejście do kodów jest w oczywisty sposób niewłaściwe (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 552).

328 Niemniej jednak w niniejszej sprawie skarżące nie podniosły takiego argumentu. Podnoszą one natomiast, że Komisja nie ustaliła zbieżności w odniesieniu do 138 z 267 PCN producentów objętych próbą.

329 W tym względzie Komisja wyjaśniła, że w niniejszej sprawie każdy PCN posiada w rzeczywistości serię sześciu cech, w tym standardowość lub niestandardowość, ale także inne cechy, takie jak wytrzymałość, średnica, długość lub powłoka. W związku z tym dany typ produktu składa się z kombinacji cech, a zbieżność istnieje tylko wtedy, gdy wszystkie cechy danego typu produktu wytwarzanego przez przemysł Unii odpowiadają wywożonemu typowi produktu. Tak więc twierdzenie skarżących oparte na zbieżności wynoszącej 24 % odnosi się jedynie do odpowiednich transakcji dla całej kombinacji cech. Jednakże gdyby należało uwzględnić jedynie cechę odnoszącą się do standardowego lub niestandardowego charakteru elementu złącznego, zbieżność wyniosłaby 44 %, ponieważ 44 % sprzedaży objętej próbą stanowi sprzedaż standardowych elementów złącznych.

330 Komisja słusznie bowiem podniosła, że fakt, iż przemysł Unii sprzedawał również inne typy produktów, które nie odpowiadają wywozowi chińskich producentów eksportujących objętych próbą, nie podważa wniosku o istnieniu konkurencji między produktami przywożonymi a produktami wytwarzanymi na terytorium Unii, lecz był jedynie konsekwencją wyboru metody PCN i zastosowania kontroli wyrywkowej, co zresztą nie zostało zakwestionowane w niniejszej sprawie (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 144).

331 W każdym razie z przedstawionych przez Komisję tabel zbieżności jasno wynika, że odsetek zbieżności w wysokości 90 %, w oparciu o metodę PCN, został udowodniony.

332 Wynika z tego, że powód kwestionowania przez skarżące istnienia podcięcia cenowego, polegający na jego istnieniu jedynie w odniesieniu do małej części sprzedaży Unii, który sprowadza się w istocie do podważenia możliwości posłużenia się przez Komisję reprezentatywnymi próbami, należy oddalić (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 412).

333 Potwierdza to fakt, że badanie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny przemysłu Unii, jakie należy przeprowadzić do celów ustalenia szkody, zakłada porównanie sprzedaży nie tego samego przedsiębiorstwa, ale wielu przedsiębiorstw, to znaczy producentów eksportujących objętych próbą i przedsiębiorstw przemysłu Unii objętych próbą. Tymczasem porównanie sprzedaży tych przedsiębiorstw będzie często trudniejsze w ramach analizy podcięcia cenowego niż w ramach ustalania marginesu dumpingu, ponieważ gama rodzajów produktów sprzedawanych przez te różne przedsiębiorstwa będzie miał tendencję do pokrywania się tylko częściowo (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja,C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 195).

334 Ryzyko to, polegające na tym, że niektóre rodzaje produktów mogą nie zostać uwzględnione w ramach analizy podcięcia cenowego ze względu na różnicę w gamie produktów sprzedanych przez te różne przedsiębiorstwa, jest tym wyższe, im bardziej szczegółowe są PCN. O ile bowiem większa szczegółowość PCN ma tę zaletę, że porównywane są typy produktów posiadające więcej wspólnych właściwości fizycznych i technicznych, to z kolei jej wadą jest to, że zwiększa prawdopodobieństwo, że niektóre typy produktów sprzedawanych przez określone

zainteresowane przedsiębiorstwa nie będą miały odpowiedników i nie będą w związku z tym mogły być porównywane ani uwzględnione w tej analizie (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja,C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 196).

335 I tak, wykorzystanie przez Komisję szerokiego zakresu uznania w zakresie wyboru metody stosowanej do analizy podcięcia cenowego może powodować nieuchronnie, jak jest to w przypadku metody PCN, że niektóre typy produktów nie mogą być porównane i co za tym idzie, nie będą uwzględnione w ramach rzeczonej analizy. Wykonywanie tego uznania jest jednak ograniczone nałożonym na Komisję w art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego obowiązkiem dokonania obiektywnego badania skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny przemysłu Unii (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja,C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 197).

336 Wynika z tego, że skarżące nie przedstawiły dowodu popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu metody PCN w celu wykazania istnienia podcięcia cenowego powodującego szkodę dla przemysłu Unii.

337 W piątej kolejności, co się tyczy argumentu skarżących, zgodnie z którym Komisja powinna była przeanalizować odrębnie szkodę dla trzech segmentów wkrętów, śrub i podkładek, należy stwierdzić, że ów zarzut szczegółowy nie został wystarczająco uzasadniony, ponieważ argumentacja skarżących opiera się zasadniczo na okoliczności, że chodzi tu o bardzo różne produkty należące do odrębnych segmentów. Tymczasem poza twierdzeniem dotyczącym różnicy między śrubami, wkrętami i podkładkami, które wymagają analizy szkody z podziałem na segmenty, skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu mającego na celu stwierdzenie oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję w tym względzie.

338 W związku z tym, ponieważ twierdzenie to nie jest poparte konkretnymi dowodami, nie wystarcza ono do podważenia definicji produktu objętego dochodzeniem Komisji lub analizy szkody w odniesieniu do wszystkich tych elementów złącznych.

339 W związku z tym ów zarzut szczegółowy należy oddalić.

340 Wynika z tego, że argumenty skarżących dotyczące oczywistego błędu w ocenie, jaki miała popełnić Komisja, odmawiając przeprowadzenia analizy ewentualnej szkody wyrządzonej przez chiński przywóz elementów złącznych w odniesieniu do danych segmentów, nie są zasadne.

341 W konsekwencji z wszystkich przedstawionych powyżej względów zarzut piąty należy oddalić.

6. W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

342 W zarzucie szóstym skarżące podnoszą, że niewielki odsetek sprzedaży producentów unijnych objętych próbą, w odniesieniu do którego Komisja stwierdziła istnienie podcięcia cenowego, nie pozwala na stwierdzenie w sposób wymagany prawem, że ceny przemysłu Unii jako całości zostały podcięte. Podkreślają one w tym względzie, że Komisja wykazała istnienie podcięcia cenowego jedynie w odniesieniu do mniej niż 24 % produkcji producentów objętych próbą i że niewielki odsetek sprzedaży producentów objętych próbą nie może stanowić „zebranego dowodu" w rozumieniu art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, tym bardziej że próba Unii przyjęta przez Komisję stanowi jedynie 9,5 % produkcji przemysłu unijnego. Komisja oparła się zatem na

stwierdzeniu, zgodnie z którym 2,3 % sprzedaży przemysłu Unii było przedmiotem podcięcia cenowego, co nie jest wystarczające do wykazania istnienia podcięcia cenowego, a ponadto nie pozwala na dostatecznie jasne wyobrażenie o wysokości cła, która byłaby odpowiednia w celu usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi Unii, z naruszeniem art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

343 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

344 W tym względzie należy przypomnieć, że rozporządzenie podstawowe nie zawiera definicji pojęcia podcięcia cenowego i nie określa metody jego obliczania.

345 To samo dotyczy metody obliczania marginesu szkody wykorzystywanej do ustalenia, czy należy określić, na podstawie art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, na który powołują się skarżące, niższą od marginesu dumpingu stawkę cła antydumpingowego, odpowiednią w celu usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi Unii (postanowienie z dnia 17 lutego 2023 r., Hansol Paper/Komisja, T-693/20, niepublikowane, EU:T:2023:83, pkt 30).

346 Obliczenie podcięcia cenowego przywozu jest dokonywane zgodnie z art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego dla celów ustalenia wystąpienia szkody poniesionej przez przemysł unijny w wyniku tego przywozu i jest używane, w szerszym zakresie, w celu oszacowania tej szkody i ustalenia marginesu szkody, a mianowicie poziomu usunięcia szkody (wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-301/16, EU:T:2019:234, pkt 176).

347 Ponadto, ponieważ badanie istnienia podcięcia cenowego jest kwestią złożoną z ekonomicznego punktu widzenia, w odniesieniu do której rozporządzenie podstawowe nie narzuca żadnej szczególnej metody, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w tym względzie (wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 99).

348 Skarżące twierdzą, że były w stanie obliczyć wielkość sprzedaży producentów unijnych objętych próbą i wywnioskować, że podcięcie cenowe zostało ustalone w odniesieniu do mniej niż 24 % produkcji producentów unijnych. Odsetek ten jest kwestionowany przez Komisję, która wyjaśniła, że porównując odpowiednią sprzedaż producentów unijnych objętych próbą z całkowitą sprzedażą producentów unijnych, odsetek ten wynosił 31,6 %.

349 Z akt sprawy wynika bowiem, że odsetek 24 % przedstawiony przez skarżące dotyczy jedynie odpowiednich transakcji w ramach metody PCN dla całej kombinacji cech w odniesieniu do standardowych i niestandardowych elementów złącznych, takich jak wytrzymałość, średnica, długość lub powłoka. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 287 powyżej analizę podcięcia cenowego należy co do zasady przeprowadzać wyłącznie na poziomie produktu podobnego.

350 W związku z tym stawka 24 %, na którą powołują się skarżące, jest nieuzasadniona.

351 W każdym razie twierdzenie skarżących, zgodnie z którym podcięcie cenowe zostało wykazane jedynie w odniesieniu do bardzo niewielkiego odsetka producentów unijnych, a mianowicie 2,3 % tych producentów, jest nieprawdziwe. Przede wszystkim opiera się ono w istocie na bezzasadnym założeniu, że żaden inny producent unijny niż ten objęty próbą nie wytwarza odpowiadających rodzajów produktów będących odpowiednikami, a skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów w tym względzie.

352 Następnie, jak wynika z orzecznictwa, brzmienie art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego nie wskazuje ani nie sugeruje, że analiza wpływu przywozu po cenach dumpingowych na ceny przemysłu Unii powinna w każdych okolicznościach uwzględniać całą sprzedaż tego przemysłu. Przeciwnie, jego brzmienie wskazuje, że przepisy te nie nakładają na Komisję obowiązku uwzględnienia w analizie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny przemysłu Unii całej sprzedaży produktu podobnego przez ten przemysł (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 152, 153).

353 W związku z tym analiza przeprowadzona przez Komisję została oparta na danych, które należy uznać za reprezentatywne w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, co skutkuje tym, że w przypadku stwierdzenia podcięcia cenowego w odniesieniu do sprzedaży producentów z Unii objętych próbą, podcięcie to powinno być uznane za reprezentatywne dla całego przemysłu Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 411).

354 Wynika z tego, że Komisja mogła, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, oprzeć swoje wnioski co do wystąpienia szkody dla przemysłu Unii z powodu dumpingu dla badanego przywozu w odniesieniu do części sprzedaży w ramach reprezentatywnej próby dla przemysłu Unii.

355 W związku z tym argumentację skarżących, zgodnie z którą Komisja oparła analizę istnienia szkody na bardzo niskim odsetku podcięcia cenowego, należy odrzucić.

356 Oznacza to, że zarzut szósty nie jest zasadny i należy go oddalić.

7. W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2, 3 i 6 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

357 W zarzucie siódmym skarżące kwestionują analizę wpływu na ceny i ustalenie marginesu szkody, ponieważ Komisja nie dokonała obiektywnego porównania cen. Tym samym, skarżące podnoszą w istocie, że Komisja nie wyjaśniła, na jakim poziomie handlu producenci unijni objęci próbą dokonywali sprzedaży, i twierdzą, że Komisja porównała ceny sprzedaży chińskich producentów eksportujących na rzecz dystrybutorów z cenami sprzedaży producentów unijnych na rzecz użytkowników końcowych, z naruszeniem art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego. W zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie opiera się w dużej mierze na ustalonym poziomie podcięcia cenowego w celu powiązania szkody z przywozem z Chin, a zatem stwierdzenia istnienia związku przyczynowego, skarżące podnoszą również naruszenie art. 3 ust. 6 tego rozporządzenia.

358 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

359 Na wstępie należy zauważyć, że rozporządzenie podstawowe nie narzuca Komisji szczególnej metody porównywania cen.

360 Jednakże z orzecznictwa wynika, że w celu zapewnienia właściwego charakteru tego porównania ceny powinny zostać porównane na tym samym poziomie handlu. Wynika z tego, że porównanie dokonane między cenami uzyskiwanymi na różnych poziomach handlu, to znaczy bez uwzględnienia wszystkich kosztów związanych z poziomem handlu, który należy uwzględnić, prowadzi w sposób konieczny do sztucznych wyników i nie pozwala na prawidłową ocenę szkody

przemysłu Unii. Takie właściwe porównanie stanowi warunek zgodności z prawem obliczenia szkody tego przemysłu (wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-300/16, EU:T:2019:235, pkt 239 i przytoczone tam orzecznictwo).

361 I tak, po pierwsze, obowiązek porównania cen na tym samym poziomie handlu istnieje niezależnie od liczby współpracujących producentów eksportujących, a po drugie, ma on zastosowanie niezależnie od wielkości sprzedaży powiązanej lub niepowiązanej w ramach danego dochodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2022 r., CRIA i CCCMC/Komisja, T-30/19 i T-72/19, EU:T:2022:266, pkt 149).

362 Ponadto należy wyjaśnić, że sąd Unii orzekł, iż uwzględnienie cen sprzedaży na rzecz niepowiązanych klientów pozwalało na ustalenie marginesu ewentualnej szkody w zakresie, w jakim ceny te miały decydujące znaczenie dla wyboru klienta o zakupie produktów przemysłu Unii lub produktów chińskich producentów eksportujących (wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-300/16, EU:T:2019:235, pkt 251). W związku z tym w celu porównania cen w celu ustalenia marginesu szkody Komisja była zobowiązana uwzględnić wszystkie koszty związane ze sprzedażą na określonym poziomie handlu i w razie potrzeby dokonać koniecznych dostosowań danych, którymi dysponowała.

363 W niniejszej sprawie Komisja wyjaśniła w motywie 364 zaskarżonego rozporządzenia, że ustaliła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem na podstawie porównania, z jednej strony, średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu stosowanych przez producentów unijnych objętych próbą wobec niepowiązanych klientów na rynku Unii, dostosowanych do poziomu cen ex-works, oraz z drugiej strony, odpowiednich średnich ważonych cen przywozu poszczególnych rodzajów produktu od współpracujących chińskich producentów objętych próbą na rzecz pierwszego niezależnego klienta na rynku Unii, ustalonych na podstawie CIF z odpowiednimi dostosowaniami uwzględniającymi zwykłe cło i koszty ponoszone po przywozie. W motywie 365 zaskarżonego rozporządzenia wyjaśniono, że porównanie wykazało średni ważony margines podcięcia cenowego od 28 % do 46 % w przywozie z państwa, którego dotyczy postępowanie, na rynek Unii.

364 W pierwszej kolejności należy przede wszystkim stwierdzić, że strony są zgodne co do tego, iż trzej producenci eksportujący objęci próbą, których sprzedaż została wykorzystana do celów porównania, dokonywali wywozu bezpośrednio na rzecz niepowiązanych dystrybutorów w Unii.

365 Następnie należy podkreślić, że do celów tego porównania Komisja dokonała rozróżnienia między standardowymi a niestandardowymi elementami złącznymi. W przypadku całego produktu objętego postępowaniem sprzedaż producentów unijnych na rzecz niepowiązanych klientów stanowiła 51 % całkowitej sprzedaży, podczas gdy odsetek ten wynosił 84 % w przypadku standardowych elementów złącznych. Komisja wyjaśniła, że rozróżnienie na poziomie odsetka porównywalności cen standardowych i niestandardowych elementów złącznych wynika w sposób naturalny z metody PCN.

366 Wreszcie Komisja wyjaśniła, że sprzedaż dokonywana przez producentów unijnych na rzecz „niepowiązanych klientów", która została uwzględniona przy obliczaniu podcięcia cenowego, do której Komisja odwołuje się w motywie 364 zaskarżonego rozporządzenia, dotyczyła zarówno sprzedaży na rzecz niepowiązanych dystrybutorów, jak i użytkowników końcowych. Ponadto Komisja wyjaśniła na rozprawie, a skarżące nie były w stanie temu zaprzeczyć, że różnice

stwierdzone między cenami sprzedaży producentów unijnych na rzecz niepowiązanych dystrybutorów i użytkowników końcowych były minimalne, w związku z czym żadne dostosowanie nie zostało uznane za konieczne.

367 W drugiej kolejności z jednej strony należy stwierdzić, że skarżące nie kwestionują dostosowań, które zostały dokonane przez Komisję w celu zapewnienia obiektywnego porównania cen między sprzedażą chińskich producentów objętych próbą a sprzedażą producentów unijnych. Z drugiej strony, jak wyjaśniła Komisja na rozprawie, skarżące nie złożyły w trakcie dochodzenia żadnego wniosku o dokonanie wymiernego dostosowania.

368 Skarżące zakwestionowały to twierdzenie Komisji podczas rozprawy. W tym względzie, po pierwsze, z uwag CCCME dotyczących ostatecznych ustaleń z dnia 6 grudnia 2021 r. i z motywu 377 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że podniosła ona, iż przy obliczaniu marginesów podcięcia należało dokonać dostosowań w odniesieniu do kosztów kontroli jakości i zarządzania dokumentami. W związku z tym twierdziła ona, że przemysł Unii podlega szczególnym wymogom w zakresie certyfikacji, które nie obowiązują chińskich producentów eksportujących. Argument ten jest jednak w każdym razie nieistotny, ponieważ nie został on w żaden sposób podniesiony przez skarżące w ich pismach procesowych.

369 Po drugie, z motywów 376 i 381 zaskarżonego rozporządzenia wynika również, że CCCME twierdziła w trakcie dochodzenia, iż większość sprzedaży przemysłu Unii odbywała się za pośrednictwem powiązanych dystrybutorów i że w związku z tym należało dokonać niezbędnych dostosowań w celu uwzględnienia różnic w dotyczących poziomu handlu. Z motywu 381 zaskarżonego rozporządzenia wynika jednak, że twierdzenia tego nie oparto na żadnych informacjach zawartych w aktach sprawy, ani nie poparto żadnymi dowodami. W związku z tym Komisja ponownie wyjaśniła, że sprzedaż producentów unijnych objętych próbą uwzględniona w obliczeniach podcięcia cenowego była dokonywana na rzecz niepowiązanych klientów w Unii.

370 Z uwag EFDA dotyczących ostatecznych wniosków, na które powołały się skarżące, wynika również, że twierdziła ona, iż Komisja powinna była dokonać dostosowań w celu upewnienia się, że porównywane ceny odpowiadają temu samemu poziomowi handlu. Uwagi te zawierają jednak zasadniczo zarzuty, że nie było łatwo ustalić, czy producenci unijni prowadzili również zasadniczo sprzedaż na rzecz niezależnych dystrybutorów. Nie przedstawiono w tym względzie żadnego dowodu ani nawet określonego rodzaju argumentacji. W związku z tym, wobec braku elementów ilościowych, Komisja nie zakwestionowała swoich wniosków dotyczących porównywalności sprzedaży uwzględnionych przy obliczaniu podcięcia cenowego. W związku z tym, ponieważ twierdzenia skarżących nie zostały poparte konkretnymi dowodami, nie były one wystarczające, by podważyć analizę Komisji.

371 Niemniej jednak w ramach niniejszej skargi skarżące nie podniosły konieczności jakiegokolwiek dostosowania dla zapewnienia porównywalności cen unijnych z cenami chińskich producentów eksportujących w celu zbadania szkody i związku przyczynowego. W swoich pismach skarżące zakwestionowały bowiem jedynie brak jasności w odniesieniu do poziomu handlu wybranego dla producentów unijnych do celów analizy podcięcia cenowego. Ponieważ kwestia ta została wyjaśniona przez Komisję, należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim skarżące nie wykazały istnienia oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez tę instytucję w analizie podcięcia cenowego, zarzut ten należy oddalić.

8. W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego

372 W zarzucie ósmym skarżące kwestionują ocenę wskaźników makroekonomicznych Komisji, która jest niezgodna z art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz z obowiązkami proceduralnymi Komisji.

373 W istocie, po pierwsze, skarżące kwestionują reprezentatywność przedsiębiorstw, których dane stanowiły podstawę wniosków Komisji, oraz okoliczność, że Komisja nie określiła dokładnej liczby przedsiębiorstw, o których mowa. O ile bowiem w niepoufnej wersji kwestionariusza makroekonomicznego wskazano, że 44 przedsiębiorstwa przekazały informacje, o tyle z odpowiedzi Komisji na pytania CCCME dotyczące dodatkowych informacji z dnia 1 grudnia 2021 r. wynika, iż odniosła się ona do 34 przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

374 Po drugie, skarżące zarzucają Komisji, że odmówiła ujawnienia wielkości produkcji lub sprzedaży przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz makroekonomiczny. Ponadto zdaniem skarżących strony zostały pozbawione możliwości przedstawienia użytecznych uwag w przedmiocie tych danych ze względu na ich spóźnione przekazanie i brak odpowiednich niepoufnych streszczeń.

375 Po trzecie, skarżące krytykują sposób, w jaki dane te zostały ekstrapolowane na cały przemysł Unii.

376 Komisja stoi na stanowisku, że argumentację skarżących należy odrzucić.

377 Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu. Artykuł zawiera niewyczerpujący wykaz różnych czynników, które mogą być brane pod uwagę.

378 Przepis ów przyznaje zatem Komisji swobodę uznania w ramach badania i oceny różnych wskaźników (wyrok z dnia 10 września 2015 r., Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, pkt 54).

379 W niniejszej sprawie, zgodnie z motywem 382 zaskarżonego rozporządzenia, badanie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł Unii zawierało ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych, które wywierają wpływ na przemysł Unii w okresie badanym, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

380 W motywach 384–386 zaskarżonego rozporządzenia w celu ustalenia szkody Komisja dokonała rozróżnienia między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody oraz oceniła te pierwsze na podstawie danych dostarczonych przez interwenienta i zweryfikowanych z danymi dostarczonymi przez producentów unijnych objętych próbą. Przedłożone dane zostały dostosowane w drodze porównania z danymi dostarczonymi przez producentów unijnych objętych próbą. Dostosowania uwzględniały jedynie pewne niespójności w danych, ale nie zmieniły zasadniczo danych przedstawionych przez interwenienta Zgodnie bowiem z motywem 387 zaskarżonego rozporządzenia Komisja zweryfikowała dokładność danych i dlatego uznała, że stanowią one odpowiednią podstawę do określenia wskaźników makroekonomicznych.

381 Ponadto Komisja wyjaśniła w motywie 385 zaskarżonego rozporządzenia, że chroniła poufność tych danych, ponieważ zostały one dostarczone na poziomie przedsiębiorstw. Interwenient oszacował zatem całkowitą kwotę danych makroekonomicznych poprzez ekstrapolację danych opartych na udziale tych producentów w całkowitej produkcji Unii i określił całkowitą produkcję Unii na podstawie informacji dostępnych w Prodcom.

382 Na wstępie należy wyjaśnić, że w ramach niniejszego zarzutu skarżące nie kwestionują znaczenia czynników i wskaźników ekonomicznych, które zostały uwzględnione przez Komisję przy ocenie szkody poniesionej przez przemysł Unii.

383 W odniesieniu do pierwszego zarzutu szczegółowego skarżących, zgodnie z którym Komisja nie sprecyzowała liczby przedsiębiorstw, których dotyczy postępowanie, Komisja wyjaśniła, że 44 przedsiębiorstwa odpowiedziały na pytania zawarte w kwestionariuszu, a liczba 34 była zwykłym błędem pisarskim w korespondencji z Komisją, który został powtórzony w piśmie skierowanym do CCCME w dniu 1 grudnia 2021 r.

384 Po dokonaniu tego uściślenia przez Komisję, które to zostało zaakceptowane przez skarżące, pierwszy zarzut szczegółowy należy oddalić.

385 W drugim zarzucie szczegółowym skarżące zarzucają Komisji, że odmówiła ujawnienia wielkości produkcji lub sprzedaży 44 przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz makroekonomiczny.

386 W tym względzie przede wszystkim z pisma skierowanego do CCCME w dniu 1 grudnia 2021 r. wynika, że Komisja poinformowała CCCME, iż wielkość produkcji lub sprzedaży nie jest informacją dostępną w aktach sprawy.

387 Skarżące opierają się na niepoufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz makroekonomiczny w celu wykazania, że Komisja znała tę informację, ponieważ pochodziła ona z komórki B69 tabeli „1 Produkcja”. Komisja wyjaśniła jednak, że ta komórka tabeli wskazywała na udział wszystkich przedsiębiorstw będących członkami interwenienta, które odpowiedziały na kwestionariusz makroekonomiczny w całkowitej szacowanej przez nią produkcji Unii. Komisja wyjaśniła, że ponieważ całkowita produkcja Unii była ekstrapolacją danych przekazanych przez współpracujących producentów unijnych, nie dysponowała ona dokładnym udziałem producentów, którzy udzielili odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu makroekonomicznym.

388 Następnie należy również przypomnieć, że w celu zapewnienia współpracy producentów z państw Unii, którzy dostarczyli informacji o rynku, Komisja była zobowiązana do ograniczenia prawa dostępu do tych informacji i zachowania ich poufnego charakteru. Podejście to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, w którym uznano, że szacowana produkcja zainteresowanych producentów z Unii, jaką Komisja przyjęła za podstawę obliczenia szkody, została słusznie uznana za poufną, ponieważ wynikała ze znajomości rynku przez interwenienta (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 507).

389 Ponadto charakter pytań zadanych interwenientowi oraz niepoufne streszczenie indywidualnych wkładów producentów Unii zostały udostępnione zainteresowanym stronom. O ile skarżące kwestionują przekazanie po terminie niepoufnego streszczenia, o tyle z akt sprawy wynika, że miały one jednak możliwość przedstawienia uwag, korzystając z przedłużenia terminu

wyznaczonego na przedstawienie tych uwag, pomimo ograniczeń wynikających z rozporządzenia podstawowego i zawiadomienia o wszczęciu postępowania w odniesieniu do terminów dochodzenia.

390 Wynika stąd, że drugi zarzut szczegółowy należy oddalić.

391 W trzecim zarzucie szczegółowym skarżące kwestionują ekstrapolację danych dostarczonych przez interwenienta na cały przemysł Unii.

392 W tym względzie należy przede wszystkim wyjaśnić, że Komisja przeprowadziła kontrolę wyrywkową w ramach niniejszego dochodzenia zarówno w odniesieniu do producentów unijnych, jak i chińskich producentów produktu objętego postępowaniem. Jak wynika z rozważań przedstawionych w pkt 353 powyżej, w zakresie, w jakim argument ten ma na celu podważenie wybranej przez Komisję techniki kontroli wyrywkowej, należy go oddalić.

393 Następnie należy przypomnieć, że w sprawach antydumpingowych Komisja polega na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach (wyrok z dnia 28 października 1999 r., EFMA/Rada, T-210/95, EU:T:1999:273, pkt 71). Tymczasem wskaźniki makroekonomiczne pozwalają na ustalenie szkody poniesionej na poziomie przemysłu jako całości i potwierdzają obliczenia Komisji w tym względzie.

394 Z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że skarga została poparta przez producentów reprezentujących ponad 58 % całkowitej produkcji unijnej elementów złącznych z żeliwa lub stali w okresie badanym. W rezultacie dane udostępnione przez interwenienta można uznać za reprezentatywne dla sytuacji przemysłu Unii. Ponadto cel polegający na uzyskaniu możliwie jak najdokładniejszej i szczegółowej wizji przemysłu Unii nie mógłby zostać osiągnięty, gdyby Komisja była zobowiązana do pominięcia, spośród wszystkich dostępnych danych, danych makroekonomicznych ze względu na to, że nie były one dostępne dla wszystkich producentów przemysłu Unii (wyrok z dnia 20 maja 2015 r., Yuanping Changyuan Chemicals/Rada, T-310/12, niepublikowany, EU:T:2015:295, pkt 147).

395 Wreszcie Komisja wyjaśniła, że porównała dane udostępnione przez interwenienta z danymi producentów unijnych objętych próbą. Przypomniała ona, że ekstrapolacja danych dotyczących kwestionariusza makroekonomicznego mocno rozdrobnionego przemysłu jest zadaniem statystycznym, które z definicji wymagało wydedukowania nieznanych wartości z tendencji stwierdzonych w znanych danych.

396 W tym względzie należy uznać, że twierdzenie skarżących, zgodnie z którym Komisja nie zweryfikowała w należyty sposób danych dostarczonych przez interwenienta, ma charakter spekulacyjny i nie jest poparte żadnymi konkretnymi dowodami, które mogłyby poddać w wątpliwość weryfikację dokonaną przez Komisję podczas badania tych danych.

397 Należy zatem oddalić trzeci zarzut szczegółowy skarżących, a w konsekwencji zarzut ósmy w całości.

9. W przedmiocie zarzutu dziewiątego, dotyczącego naruszenia uprawnień procesowych skarżących

398 W zarzucie dziewiątym skarżące podnoszą naruszenie ich uprawnień procesowych w trakcie dochodzenia administracyjnego. Zarzut ten dzieli się na trzy części, z których pierwsza dotyczy nadmiernego zachowania poufności informacji zawartych w aktach sprawy, druga – jakoby niewłaściwego zarządzania niepoufnymi aktami sprawy przez Komisję, a trzecia – nieujawnienia przez Komisję istotnych okoliczności faktycznych.

399 Komisja kwestionuje zasadność tego zarzutu.

400 Tytułem wstępu należy przypomnieć zasady i gwarancje proceduralne, które muszą być przestrzegane przez Komisję wówczas, gdy zainteresowane strony dochodzenia antydumpingowego zamierzają skorzystać ze swoich praw do obrony poprzez dostęp do informacji dotyczących okoliczności faktycznych lub wniosków, które mogą stanowić podstawę środków antydumpingowych, w szczególności gdy informacje te mają charakter poufny.

401 Artykuł 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że każda poufna informacja jest przetwarzana jako taka przez organy, o ile przedstawiono ku temu uzasadnione powody. Artykuł 19 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że zainteresowane strony przekazujące informacje poufne są zobowiązane do przedstawienia ich niepoufnych streszczeń, które muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić prawidłowe zrozumienie istoty informacji przekazanych z klauzulą poufności. W wyjątkowych okolicznościach strony te mogą wskazać, że informacje nie mogą zostać streszczone, ale muszą wskazać powody, dla których nie można przedstawić streszczenia.

402 Zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji. W przepisie tym wyjaśniono również, że wniosków o objęcie klauzulą poufności nie można odrzucać w sposób arbitralny.

403 Zgodnie z art. 6 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zainteresowane strony, które dokonały zgłoszenia w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania zostaną wysłuchane, o ile wykażą, że są zainteresowane wynikiem postępowania i że istnieją szczególne powody, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.

404 Ponadto art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi, że producenci unijni, związki zawodowe, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10 oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Unii lub państw członkowskich. Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.

405 Zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wnioskodawcy, importerzy i eksporterzy oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone nałożenie środków tymczasowych. Artykuł 20 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi, że ostateczne ustalenia należy składać w formie pisemnej tak szybko, jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed wszczęciem procedur określonych w art. 9, z zastrzeżeniem jednak ochrony informacji poufnych. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie ujawnić niektórych faktów lub okoliczności w danym terminie, robi to niezwłocznie po jego upływie.

406 Z orzecznictwa wynika, że poszanowanie prawa do obrony, które ma zasadnicze znaczenie w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe, oznacza, że zainteresowanym przedsiębiorstwom należy zapewnić możliwość skutecznego przedstawienia w toku postępowania administracyjnego ich stanowiska na temat istnienia i zasadności podnoszonych przez Komisję faktów i okoliczności oraz dowodów zebranych przez nią na poparcie zarzutu istnienia praktyki dumpingowej, a także wynikłej z niej szkody (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 209 i przytoczone tam orzecznictwo).

407 Jednakże zarzucany brak uwzględnienia uwag skarżących nie stanowi naruszenia ich prawa do obrony ani prawa do bycia wysłuchanym. O ile bowiem poszanowanie wspomnianych praw wymaga od instytucji Unii, aby zapewniły zainteresowanym stronom możliwość skutecznego przedstawienia swojego stanowiska, o tyle nie oznacza ono jednak, że wspomniane instytucje są zobowiązane to stanowisko uwzględnić. Aby można było przyjąć, że stanowisko skarżących zostało skutecznie przedstawione, konieczne jest jedynie, aby stanowisko to mogło zostać przedstawione we właściwym czasie, tak aby instytucje Unii miały możliwość zapoznania się z nim i dokonania z całą wymaganą uwagą oceny jego zasadności z punktu widzenia treści aktu prawnego, który ma zostać przyjęty. W każdym razie należy zauważyć, że Komisja nie ma obowiązku odpowiedzi w rozporządzeniu ustalającym ostateczne cła antydumpingowe na wszystkie argumenty podniesione przez zainteresowane strony w trakcie dochodzenia, oraz że ów brak odpowiedzi nie może automatycznie wykazywać braku oceny tych argumentów (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 126 i przytoczone tam orzecznictwo).

408 Naruszenie prawa do dostępu do akt dochodzenia skutkowałoby stwierdzeniem nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości lub w części tylko wtedy, gdyby ujawnienie dokumentu mogło, nawet w sposób ograniczony, zmienić wynik postępowania administracyjnego, jeśli zainteresowane przedsiębiorstwo mogłoby powołać się ten dokument w toku postępowania (wyrok z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62, pkt 134).

409 Niemniej jednak uprawnienia procesowe powinny być przyznane danej osobie zgodnie z prawem, aby można było uznać, że uprawnienia te dotyczą jej indywidualnie i aby mogła ona wnieść skargę o stwierdzenie nieważności aktu przyjętego z naruszeniem tych praw (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 52).

410 Ponadto prawa te wymagają czynnego udziału tych stron w samym postępowaniu, który to udział powinien przyjąć przynajmniej formę złożenia pisemnego wniosku w określonym terminie (zob. wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of

Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 214 i przytoczone tam orzecznictwo). Fakt, że zainteresowane strony zgłoszą się i przekażą odpowiednie informacje w celu ustalenia reprezentatywnej próby tych stron lub nawet zostaną objęte tą próbą stanowi formę udziału w postępowaniu antydumpingowym. Jednak udział ten nie wiąże się z przyznaniem tym stronom gwarancji proceduralnych wymienionych w art. 6 ust. 5 i 7 oraz w art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego. W rzeczywistości przyznanie tych gwarancji jest uzależnione od pewnych zasad, co oznacza szczególny udział przez te strony w tym postępowaniu, w postaci wyrażenia zainteresowania i złożenia wniosków w formie pisemnej. Tymczasem udział w kontroli wyrywkowej w rozumieniu art. 17 tego rozporządzenia nie stanowi takiego szczególnego udziału (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 216).

411 Ponadto należy przypomnieć, że ochrona tajemnicy handlowej stanowi ogólną zasadę prawa Unii. Utrzymanie niezakłóconej konkurencji stanowi ważny interes publiczny, którego zachowanie może uzasadniać odmowę ujawnienia informacji objętych tajemnicą handlową (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 165 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym, aby pogodzić zasadę poszanowania prawa do obrony zainteresowanych stron z zasadą ochrony tajemnicy handlowej, instytucje Unii, wypełniając ciążący na nich obowiązek informowania, muszą działać z wymaganą starannością, starając się udzielić danym przedsiębiorstwom, przy zapewnieniu poszanowania tajemnicy handlowej, wskazówek użytecznych do obrony ich interesów i wybierając, w razie potrzeby z urzędu, odpowiedni sposób ich przekazywania (zob. wyrok z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada, T-442/12, EU:T:2017:372, pkt 141 i przytoczone tam orzecznictwo).

412 Tak więc w sytuacji, gdy instytucje muszą godzić wymogi poufności z prawem do informacji zainteresowanych stron, powinny ocenić w świetle tych informacji szczególną sytuację zainteresowanej strony, między innymi pozycji, jaką wspomniana zainteresowana strona zajmuje na odnośnym rynku w stosunku do osoby, która dostarczyła tych informacji (wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, EU:T:2021:278, pkt 469 i przytoczone tam orzecznictwo).

413 Niemniej jednak celem art. 19 rozporządzenia podstawowego jest ochrona nie tylko tajemnicy handlowej, lecz również prawa do obrony innych stron postępowania antydumpingowego. W tym kontekście wykorzystanie przez Komisję informacji, których żadne niepoufne streszczenie nie zostało przedstawione, może być powołane jako uzasadnienie stwierdzenia nieważności środka antydumpingowego przez strony takiego postępowania tylko w przypadku, gdy są one w stanie wykazać, że wykorzystanie tych informacji stanowiło naruszenie ich prawa do obrony (zob. wyrok z dnia 15 października 2020 r., Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisja, T-307/18, niepublikowany, EU:T:2020:487, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

414 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że wystarczający charakter informacji udzielonych przez instytucje Unii należy oceniać w zależności od stopnia szczegółowości wnioskowanych informacji (zob. wyrok z dnia 15 października 2020 r., Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisja, T-307/18, niepublikowany, EU:T:2020:487, pkt 86 i przytoczone tam orzecznictwo).

415 Właśnie w świetle tych zasad należy zbadać zarzut dziewiąty podniesiony przez skarżące.

a) W przedmiocie dopuszczalności zarzutu dziewiątego

416 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że skarga została wniesiona przez kilka skarżących, których zaskarżone rozporządzenie dotyczy w odmienny sposób. Skarżące są bowiem, po pierwsze, trzema chińskimi producentami eksportującymi objętymi próbą, a po drugie, 36 współpracującymi producentami eksportującymi nieobjętymi próbą, których nazwy znajdują się w załączniku 1 do zaskarżonego rozporządzenia. Jak wynika z pkt 37 powyżej, trzydziestu jeden z tych producentów eksportujących jest reprezentowanych w ramach niniejszego postępowania przez CCCME.

417 W drugiej kolejności, jak wynika z pkt 24 i 37 powyżej, argumenty CCCME podniesione we własnym imieniu są niedopuszczalne w ramach niniejszego postępowania. Skarżące uznały zresztą tę niedopuszczalność w odniesieniu do CCCME w odpowiedzi na piśmie z dnia 15 stycznia 2024 r. na pytania Sądu oraz na rozprawie w dniu 7 lutego 2024 r.

418 W trzeciej kolejności należy zauważyć, że w wyroku z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja (C-478/21 P, EU:C:2023:685), Trybunał potwierdził niedopuszczalność zarzutu naruszenia prawa do obrony członków CCCME i innych osób prawnych, których nazwy znajdowały się w załączniku do rozporządzenia z uwagi na to, że nie złożyli oni konkretnych wniosków w formie pisemnej o przekazanie im informacji istotnych dla obrony ich interesów. W postępowaniu tym CCCME reprezentowała bowiem „interes chińskiego przemysłu odlewniczego jako całości", a jej członkowie nie zostali zidentyfikowani w trakcie postępowania administracyjnego.

419 W niniejszej sprawie sytuacja jest odmienna, ponieważ CCCME uczestniczyła w dochodzeniu jako stowarzyszenie reprezentujące interesy swoich członków i przedstawiła Komisji dowód pełnomocnictwa do reprezentowania owych członków.

420 W istocie należy stwierdzić, po pierwsze, że w pkt 5.6 zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, Komisja ogłosiła, że aby wziąć udział w dochodzeniu, zainteresowane strony, producenci eksportujący, producenci unijni, importerzy i reprezentujące ich zrzeszenia, użytkownicy i reprezentujące ich zrzeszenia, związki zawodowe oraz reprezentatywne organizacje konsumenckie muszą w pierwszej kolejności udowodnić istnienie obiektywnego związku między swoją działalnością a produktem objętym dochodzeniem oraz że dostęp do akt do wglądu dla zainteresowanych stron odbywa się za pośrednictwem platformy Tron.tdi.

421 W odpowiedziach na pytania Sądu skarżące utrzymywały, że wszystkie przedsiębiorstwa i członkowie, którzy zastosowali się do tej procedury, automatycznie uzyskali status zainteresowanej strony.

422 W tym względzie skarżące podniosły, że w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia Komisja zaprosiła wszystkich chińskich eksporterów produktu objętego postępowaniem do udziału w dochodzeniu, przedkładając formularz oraz uściślając, że wszyscy producenci uczestniczący zgodnie z wymogami wspomnianego zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia zostaną uznani za zainteresowane strony, jeżeli istnieje obiektywny związek między ich działalnością a produktem objętym dochodzeniem. W związku z tym zdaniem skarżących wszyscy producenci eksportujący, którzy uczestniczyli w postępowaniu za pośrednictwem platformy Tron.tdi, byli zainteresowanymi stronami, które nabyły uprawnienia procesowe. W związku z tym, po pierwsze, brzmienie zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia, w którym zaproszono każdą

zainteresowaną stronę do udziału w dochodzeniu, a po drugie, procedura wymiany informacji między Komisją a zainteresowanymi stronami różnią się od tych w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja (C-478/21 P, EU:C:2023:685) w zakresie, w jakim zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia zostało ogłoszone wyłącznie za pośrednictwem platformy Tron.tdi, oznaczają, że odróżnia to niniejszą sprawę od sprawy, w której zapadł wskazany wyrok. Wobec tego skarżące uważają, że trzy części zarzutu dziewiątego są dopuszczalne.

423 Przede wszystkim w przedmiocie pierwszej części zarzutu dziewiątego, opartej na naruszeniu art. 19 ust. 1–3 rozporządzenia podstawowego, skarżące twierdzą, że przepisy te nakładają w każdym razie na Komisję obiektywne obowiązki, która to powinna czuwać nad ograniczeniem zachowania poufności istotnych danych do tego, co ściśle konieczne. Ponadto skarżące podkreślają, że w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja (C-478/21 P, EU:C:2023:685), żaden zarzut nie dotyczył naruszenia art. 19 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym skarżące uważają, że ta część zarzutu jest dopuszczalna w zakresie, w jakim została podniesiona zarówno przez indywidualnych producentów eksportujących, jak i przez CCCME w imieniu jej członków.

424 Następnie skarżące uważają, że część druga, w której zarzucają niewłaściwe zarządzanie dokumentami poufnymi z naruszeniem art. 6 ust. 7 i art. 19 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia podstawowego oraz prawa do obrony, jest również dopuszczalna.

425 Wreszcie skarżące twierdzą, że indywidualni producenci eksportujący i członkowie CCCME wyraźnie zwrócili się o dostęp do akt i ostatecznych ustaleń poprzez ich rejestrację na platformie Tron.tdi oraz że nie powiadamiając ich o istotnych okolicznościach faktycznych, Komisja naruszyła art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego.

426 Tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Sąd nie uznał dopuszczalności niektórych zarzutów szczegółowych podniesionych przez CCCME w ramach zarzutu dziewiątego w imieniu jej członków, skarżące podnoszą, że zarzut dziewiąty jest dopuszczalny w odniesieniu do argumentów podniesionych przez indywidualnych producentów eksportujących, których CCCME reprezentowała w trakcie dochodzenia.

427 W tym względzie skarżące udzieliły pełnomocnictwa do reprezentowania przez CCCME szeregu przedsiębiorstw, które to zostały przekazane Komisji w ramach dochodzenia. Jak wynika bowiem z pkt 5 powyżej, CCCME została uznana za zainteresowaną stronę w postępowaniu administracyjnym wyłącznie w zakresie, w jakim została upoważniona przez tych konkretnych producentów elementów złącznych do ich reprezentowania.

428 Z pełnomocnictw przekazanych Sądowi przez skarżące wynika, iż CCCME nie reprezentowała przed Komisją wszystkich zainteresowanych członków, w imieniu których wniosła niniejszą skargę, co oznacza, że CCCME reprezentowała przed Komisją producentów eksportujących, którzy częściowo różnili się od tych, których reprezentuje przed Sądem w niniejszym postępowaniu.

429 Po pierwsze, z pełnomocnictw przedstawionych Sądowi przez skarżące wynika bowiem, że CCCME została upoważniona do reprezentowania w ramach postępowania administracyjnego trzech producentów eksportujących objętych próbą. Owi producenci nie przedstawili jednak dowodu na to, że byli członkami tego stowarzyszenia.

430 Po drugie, CCCME reprezentowała dziewięć przedsiębiorstw będących współpracującymi producentami eksportującymi nieobjętymi próbą i wymienionymi w załączniku 1 do zaskarżonego rozporządzenia. Są one członkami CCCME i są również reprezentowane przez CCCME w ramach niniejszego postępowania.

431 Po trzecie, CCCME reprezentowała także przed Komisją osiem innych przedsiębiorstw wymienionych w załączniku 1 do zaskarżonego rozporządzenia, które nie są stronami niniejszego postępowania. Przedsiębiorstwa te nie przedstawiły również dowodu na to, że są członkami CCCME, ale w każdym razie nie są stronami skarżącymi w niniejszym postępowaniu.

432 Po czwarte, CCCME reprezentowała również przed Komisją dwa przedsiębiorstwa, których nazwy nie znajdują się w zaskarżonym rozporządzeniu, ani nie są reprezentowane przez CCCME w ramach niniejszego postępowania.

433 W związku z tym, co się tyczy dopuszczalności zarzutów podniesionych przez CCCME przed Sądem w imieniu jej członków spośród trzydziestu jeden z zainteresowanych członków CCCME, w imieniu których CCCME wniosła niniejszą skargę, reprezentowała ona przed Komisją jedynie dziewięciu chińskich producentów eksportujących nieobjętych próbą. Jak wielokrotnie potwierdziły strony na rozprawie, Komisja nie sprawdziła, czy przedsiębiorstwa udzielające tych pełnomocnictw były członkami CCCME. Strony nie przedstawiły żadnych dodatkowych dowodów w tym względzie. Skarżące nie były w stanie potwierdzić z całą pewnością, czy wszystkie przedsiębiorstwa, które udzieliły pełnomocnictwa do reprezentowania przed Komisją, były członkami CCCME. Skarżące twierdziły ponadto, że samo pełnomocnictwo powinno wystarczyć do reprezentowania interesów tych przedsiębiorstw przed Komisją.

434 Tymczasem, po pierwsze, jak wynika z pkt 26 powyżej, stowarzyszenie takie jak CCCME jest uprawnione do reprezentowania producentów eksportujących przed sądem Unii tylko wtedy, gdy przedstawi dowód, że ci producenci eksportujący są jego członkami.

435 Po drugie, Trybunał uznał, że nawet jeśli członkowie CCCME i inne osoby prawne, których nazwy znajdują się w załączniku, uczestniczyli w kontroli wyrywkowej przeprowadzonej w trakcie rozpatrywanego postępowania antydumpingowego, wspomniani członkowie i owe inne osoby nie mogą podnosić naruszenia ich gwarancji proceduralnych wynikającego z tego, że Komisja nie przekazała im informacji istotnych dla obrony ich interesów z uwagi na to, iż nie złożyli oni wniosków w formie pisemnej o przekazanie im tych informacji w trakcie tego postępowania (zob. podobnie wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja,C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 217).

436 Uprawnienia procesowe są własnymi prawami osoby, której zostały przyznane, i mają charakter podmiotowy, w związku z czym to same zainteresowane strony muszą mieć możliwość skutecznego wykonywania owych uprawnień – niezależnie od charakteru postępowania, którego są przedmiotem. Tymczasem możliwość skorzystania przez dane stowarzyszenie z uprawnień procesowych jego członków nie może prowadzić do obejścia przesłanek, które na mocy tego orzecznictwa odnośne przedsiębiorstwa musiały spełnić, w sytuacji gdy chciały same wykonywać swoje uprawnienia procesowe (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja,C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 223, 224).

437 Z powyższych rozważań wynika, że producent eksportujący będący członkiem CCCME nie może zadowalać się wnioskami składanymi przez CCCME, jeżeli nie powołał się wyraźnie na swoje prawo do obrony w trakcie dochodzenia administracyjnego. O ile bowiem wpis na platformie Tron.tdi umożliwiał indywidualnym producentom eksportującym otrzymywanie informacji w odpowiednim czasie i śledzenie przebiegu dochodzenia administracyjnego, o tyle w braku wyraźnego wniosku o dodatkowe informacje zainteresowani producenci eksportujący nie mogli wykonywać przysługujących im szczególnych uprawnień procesowych.

438 W tym względzie należy przypomnieć, że prawo dostępu do niepoufnych informacji na podstawie art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego jest związane ze statusem zainteresowanej strony, która dokonała zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 27 stycznia 2000 r., BEUC/Komisja, T-256/97, EU:T:2000:21, pkt 32) oraz że Komisja musi indywidualnie zdecydować, czy daną stronę należy uznać za zainteresowaną stronę w świetle okoliczności właściwych dla każdego przypadku (wyrok z dnia 27 stycznia 2000 r., BEUC/Komisja, T-256/97, EU:T:2000:21, pkt 76).

439 Ponadto z orzecznictwa wynika, że do zainteresowanych stron dochodzenia antydumpingowego należy umożliwienie instytucjom oceny problemu, jaki może powstać w braku elementu informacji, która została im udostępniona. A fortiori, taka zainteresowana strona nie ma podstaw do opierania skargi do sądu Unii na tym, że dana informacja nie została jej udostępniona, jeżeli w trakcie dochodzenia, które zakończyło się przyjęciem spornego rozporządzenia antydumpingowego, nie złożyła ona do instytucji żadnego wniosku dotyczącego tej szczególnej informacji (zob. wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 93 i przytoczone tam orzecznictwo). Wynika z tego, że wnioski te powinny być składane przez samych indywidualnych producentów eksportujących, którzy nie mogą zadowalać się wnioskami składanymi przez CCCME.

440 Różnica w niniejszym postępowaniu, na którą powołują się skarżące ze względu na to, że komunikacja Komisji z zainteresowanymi stronami odbywała się w inny sposób, a mianowicie za pośrednictwem platformy Tron.tdi, która umożliwiała zainteresowanym stronom przedstawienie informacji i uwag oraz śledzenie przebiegu dochodzenia, nie może podważyć tego stwierdzenia w odniesieniu do wymogów proceduralnych związanych z prawem stron do obrony. Jak bowiem słusznie podniosła Komisja na rozprawie, platforma Tron.tdi ma jedynie na celu uproszczenie komunikacji ze stronami i usprawnienie wymiany informacji. W każdym razie status zainteresowanej strony na podstawie rozporządzenia podstawowego i związane z nim prawa nie mogą być uzależnione od sposobu komunikacji Komisji z tymi stronami.

441 W konsekwencji w zakresie, w jakim zarzuty szczegółowe podniesione w ramach zarzutu dziewiątego dotyczą producentów eksportujących nieobjętych próbą, którzy nie złożyli konkretnych wniosków o ujawnienie dodatkowych informacji w celu skorzystania z przysługujących im uprawnień procesowych, są one niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy zostały podniesione przez CCCME w imieniu jej członków, czy też przez pięciu producentów eksportujących nieobjętych próbą.

442 W czwartej kolejności, co się tyczy trzech chińskich producentów eksportujących objętych próbą, z orzecznictwa przytoczonego w pkt 410 powyżej wynika, że samo uczestnictwo w kontroli wyrywkowej nie przyznaje zainteresowanym producentom eksportującym szczególnych uprawnień procesowych w przypadku braku złożenia wniosków o przekazanie informacji, które uważają oni za istotne dla obrony ich interesów.

443 W związku z tym w świetle powyższych wyjaśnień należy stwierdzić, że zarzut dziewiąty może być dopuszczalny jedynie w zakresie, w jakim został podniesiony przez indywidualnych producentów eksportujących podnoszących naruszenie ich prawa do obrony, którzy wyrazili w trakcie postępowania administracyjnego wolę skorzystania z tego prawa. Aby ocenić dopuszczalność podniesionych zarzutów szczegółowych, należy zatem zbadać w odniesieniu do każdej części zarzutu, czy zainteresowane przedsiębiorstwa przestrzegały warunków umożliwiających im skuteczne skorzystanie z prawa do obrony.

b) W przedmiocie wykonywania uprawnień procesowych skarżących

1) W przedmiocie części pierwszej

444 W pierwszej części zarzutu dziewiątego skarżące podnoszą naruszenie art. 19 ust. 1–3 rozporządzenia podstawowego i ich prawa do obrony w zakresie, w jakim bez uzasadnionego powodu zachowano poufność wszystkich dokumentów przedstawionych przez interwenienta lub producentów unijnych objętych próbą lub w jakim niepoufne streszczenie dokumentów przedstawionych przez interwenienta lub producentów było w znaczącym stopniu niekompletne, co pozbawiło zainteresowane strony możliwości przedstawienia uwag lub zweryfikowania prawdziwości zawartych w nich dowodów. Skarżące kwestionują w szczególności zachowanie poufności, po pierwsze, kwestionariusza makroekonomicznego, po drugie, niepoufnych wersji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez producentów unijnych objętych próbą, i po trzecie, odpowiedzi interwenienta na wystosowane przez Komisję żądanie dodatkowych informacji dotyczących wskaźników makroekonomicznych.

445 Zdaniem skarżących naruszenie ich uprawnień procesowych jest spotęgowane przez anonimowe traktowanie wszystkich producentów unijnych, którzy udzielili informacji, oraz przez wielokrotne odmowy przekazania jakichkolwiek informacji na temat gamy produktów tych przedsiębiorstw oraz ich reprezentatywności pod względem wielkości sprzedaży.

446 W tym względzie, co się tyczy, po pierwsze, poufności odpowiedzi na kwestionariusz makroekonomiczny, z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że jedynie EFDA i CCCME zakwestionowały poufność tych informacji w trakcie postępowania administracyjnego. To samo dotyczy zakwestionowania poufności odpowiedzi na pytania producentów unijnych objętych próbą oraz poufności odpowiedzi interwenienta na wystosowane przez Komisję żądanie dodatkowych informacji dotyczących wskaźników makroekonomicznych.

447 Tymczasem, z jednej strony, EFDA nie jest stroną skarżącą, a z drugiej strony, zgodnie z wnioskiem zawartym w pkt 434 powyżej CCCME nie może powoływać się na naruszenie uprawnień procesowych swoich członków, jeżeli nie powołali się oni na te uprawnienia przed Komisją w drodze pisemnych wniosków.

448 Po drugie, co się tyczy nazw przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz makroekonomiczny, z motywów 21 i 396 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że jedynymi zainteresowanymi stronami, które zakwestionowały anonimowość producentów unijnych, były CCCME, EFDA i Chińska Republika Ludowa. Ponieważ żaden producent eksportujący należący do skarżących nie zwrócił się do Komisji o dalsze informacje na temat tożsamości producentów unijnych, zgodnie z wnioskiem zawartym w pkt 441 powyżej zarzut ten należy oddalić.

449 W związku z tym pierwszą część zarzutu dziewiątego należy oddalić.

2) W przedmiocie części drugiej

450 Skarżące kwestionują zarządzanie niepoufnymi aktami sprawy przez Komisję, które naruszyło art. 6 ust. 7 i art. 19 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia podstawowego oraz ich prawo do obrony, ponieważ zainteresowane strony nie miały pełnego i terminowego dostępu do niepoufnych aktów sprawy w trakcie dochodzenia.

451 Po pierwsze, pozbawiło to zainteresowane strony możliwości jak najdokładniejszego śledzenia głównych etapów dochodzenia lub przedstawienia uwag na ich temat, takich jak decyzja Komisji o zmianie próby producentów unijnych. Ponadto zainteresowane strony nie zostały poinformowane o wymianie korespondencji ex parte między Komisją a interwenientem.

452 Po drugie, skarżące twierdzą, że pewna liczba akt została usunięta z dokumentów niepoufnych.

453 Po trzecie, skarżące sugerują, że istnieją różne inne pliki, które nigdy nie zostały umieszczone w dokumentach niepoufnych.

454 Jeśli chodzi o zarządzanie przez Komisję niepoufnymi aktami sprawy, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że z samego brzmienia art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, przypomnianego w pkt 404 powyżej, wynika, że zainteresowane strony dochodzenia antydumpingowego, takie jak skarżące, nie mogą zaskarżyć braku dokumentu w niepoufnych aktach dochodzenia, jeżeli nie złożyły pisemnego wniosku w celu zapoznania się z tym dokumentem (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 109).

455 Tymczasem z motywów 22 i 24 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że podnoszony niewystarczający charakter niepoufnych akt sprawy został zakwestionowany w toku postępowania administracyjnego wyłącznie przez CCCME i EFDA po ujawnieniu ostatecznych ustaleń.

456 W drugiej kolejności, co się tyczy komunikacji między Komisją a interwenientem, z motywu 47 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że jedynie EFDA i CCCME wniosły o jej ujawnienie.

457 W trzeciej kolejności, co się tyczy podnoszonego usunięcia pewnej liczby dokumentów z niepoufnych akt sprawy, jedynie CCCME zwróciła się do Komisji o dodatkowe informacje w tym względzie.

458 W konsekwencji, mając na względzie tożsamość zainteresowanych stron, które złożyły wnioski w toku postępowania administracyjnego, oraz wniosek zawarty w pkt 441 powyżej, należy uznać, że ta część zarzutu jest również niedopuszczalna.

3) W przedmiocie części trzeciej

459 Skarżące kwestionują odmowę udostępnienia przez Komisję zainteresowanym stronom informacji, na których oparła się ona w celu dokonania ostatecznych ustaleń, z naruszeniem art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego oraz prawa do obrony. Tymczasem informacje przekazane przez producentów unijnych objętych próbą i kwestionariusz makroekonomiczny były dwoma głównymi źródłami, na których Komisja oparła się w celu dokonania ustaleń dotyczących szkody i związku przyczynowego.

460 W tym względzie z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że żaden indywidualny producent eksportujący będący jednym ze skarżących, nie zażądał ujawnienia konkretnych informacji przekazanych przez producentów unijnych. Z powyższego wynika, że twierdzenia skarżących w ramach tej części zarzutu są niedopuszczalne, a wraz z nimi zarzut dziewiąty w całości, który należy oddalić.

461 W świetle powyższego należy oddalić skargę w całości.

IV. W przedmiocie kosztów

462 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy obciążyć je ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję i przez interwenienta, zgodnie z żądaniami tych ostatnich.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) oraz pozostałe skarżące, których nazwy wymieniono w załączniku, zostają obciążone kosztami postępowania.**

Schalin Steinfatt Kukovec

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 października 2024 r.

Podpisy